ELAINE RACO CHASE

Mesaje speciale

ALCRIS

Capitolul 1

Când telefonul țârâi într-o vineri, cu cinci minute înainte de sfârșitul programului. Roxanne ezită doar o fracțiune de secundă înainte de a ridica receptorul.

Vocea ei aspră, de contraltă, întâmpină cu un salut amabil persoana de la celălalt capăt al firului.

– Domnișoară... domnișoară Murdoch, sunt Leah, Leah Chang. Of, îmi pare așa de rău de treaba asta. Eu... eu tocmai am început lucrul cu dumneavoastră și acum... acum eu... eu am făcut așa o încurcătură cu toate. Vă rog, vă rog, îmi mai dați o șansă?

Cuvintele tinerei femei erau amestecate, rostite rapid și sacadat.

Degetele subțiri se strânseseră nervos pe telefonul roșu.

– Calmează-te, Leah! ceru Roxanne, tonul vocii ei conformându-se comenzii date.

Trei cute verticale îi marcau netezimea frunții, în timp ce încerca să deslușească natura zgomotelor neobișnuite care se auzeau.

– Unde ești?

– La Spitalul Universitar, Camera de gardă, răspunse ea, puncând fiecare declarație cu o răsuflare tot mai precipitată.

Apoi Roxanne o auzi punând deoparte receptorul.

– Vrei, te rog, să aștepți un minut? Vorbesc cu șefa mea. Crezi că nu știu că toate chestiile alea afurisite sunt distruse?

– Ce-ai stricat, Leah?

– Păi, domnișoară Murdoch, pentru moment se pare că totul – gâfâi din nou studenta la Universitatea din Minnesota, apoi sughiță – dar, potrivit rezultatului de la radiografie, este vorba despre brațul stâng și glezna dreaptă.

Roxanne se cutremură. În ciuda aerului cald care venea dinspre sursa de căldură de pe podeaua de lemn, un fior rece îi traversă șira spinării, făcându-i umerii să tremure pe sub jacheta de la costumul gri de jerse.

– Cum Dumnezeu s-a întâmplat asta?

– Ninge și este gheață pe jos și mi-am pierdut echilibrul când încercam să prind autobuzul ca să vin la lucru, bombăni Leah. Este vina mea. Eram în întârziere și alergam, și nu purtam ghete, și acum...

– Ai nevoie de numărul de înregistrare ca salariat, pentru asigurare? o întrebă șefa ei.

– Nu, nu! Nu asta e problema pentru care am sunat.

Domnișoară Murdoch, ar trebui să transmit un mesaj la ora șase, numai că voi purta ghips în loc să...

Vocea tinerei femei se pierdu iarăși pentru a discuta cu o persoană alăturată.

– Leah, Leah!

Roxanne reuși să capteze din nou atenția angajatei sale.

– Nu te teme. Voi găsi pe cineva care să transmită mesajul. Tu colaborează cu medicul și relaxează-te. Munca de la serviciu te va aștepta.

Ea zâmbi când auzi oftatul de ușurare.

– Cum rămâne cu transportul tău înapoi acasă?

– L-am sunat pe prietenul meu. Tod vine să mă ia. Trebuia să mergem în weekend-ul ăsta, de Anul Nou, la schi, dar acum...

Smiorcăiala reîncepu, însoțită acum și de o simfonie de sughițuri.

– Mă împing de aici. Îmi pare într-adevăr rău, domnișoară Murdoch. Eu... eu trebuia să fi fost mai atentă.

Ultimele silabe ale cuvântului scădeau în intensitate pe măsură ce se depărta și se pierdură cu totul de pe linia telefonică.

Roxanne aruncă o privire ceasului de forma celor din clasele de școală, ce atârna deasupra ușii de la birou.

Mai avea încă o oră până la șase, încă treizeci de minute ca să găsească un înlocuitor pentru Leah Chang.

Degetele ei îndemânatice răsfoiau dosarul plin cu numere de telefon, înainte de a forma numărul pentru o persoană feminină de la Beta Haouse.

După opt apeluri lungi, în final răspunse cineva.

– Aș vrea să vorbesc cu Suzie Lewis.

– Îmi pare rău, a plecat în vacanță în Florida.

– Dar Debbie Capshaw? veni întrebarea plină de speranță a Roxannei.

– Potrivit listei din buletinul membrilor din conducere, ea este acum în Valea Indiană.

Se auzea cum unghiile lucioase ale Roxannei băteau nervos suprafața aspră, de lemn, a biroului, în timp ce întreba despre alte zece studente. Fu teribil de supărată când descoperi că studentele care erau angajatele ei în mod constant plecaseră din Twin Cities, în căutarea soarelui din sud sau a Țării Minunate a Schiului din timpul iernii.

– Este vacanța de Crăciun, doamnă, cu patru zile înainte de Anul Nou! bombăni agasată femeia. Ai noroc că am ridicat receptorul. Eu sunt angajată doar să fac curățenie și să strâng mizeria pe care o lasă fetele astea, nu să răspund la telefon pentru ele!

Încă o dată, Roxanne Murdoch își simțea urechea asaltată de bombăneli nepoliticoase și auzi o plesnitură seacă.

– Să trecem la planul B! murmură ea și o luă de la începutul alfabetului, sunând la diferite grupuri teatrale ale căror membri ea îi angajase deja.

După ce înregistră o succesiune de telefoane fără răspuns, ajungând la sfârșitul dosarului, Roxanne realiză inutilitatea eforturilor sale. Ultima săptămână a anului părea a fi cea în care Mineapolis era cel mai puțin populat.

Ochii ei căprui și ageri priviră limbile ceasului, care continuau să ticăie cu precizie minutele, înainte de a se fixa pe posterul înrămat de pe peretele împodobit cu o plantă de caria, nord-americană. O gorilă de genul King-Kong care îmbrățișa cu o mână uriașă un clovn zâmbăreț, iar cu cealaltă ținea niște baloane colorate, rânjea din poză la Roxanne. Pe foaia tipărită se putea citi:

Când vreți să trimiteți un mesaj demn de reținut, sunați agenția „Salutări și Felicitări". Alegeți din mai mult de o sută de piese originale, profesionale, nostime, muzicale. Garantăm să livrăm orice ne permite legea, timp de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, trei sute șaizeci și cinci de zile pe an.

Cuvântul „Garantăm" căpăta dimensiuni uriașe în mintea Roxannei.

Zâmbetul care-i arcui buzele pline se putea întâlni și în ochii ei. În cei patru ani de când devenise un impresar de renume și pornise activitatea la firma „Salutări și Felicitări", nu se pierduse niciodată siguranța comenzilor. De ce?! Firma ei era mai de încredere de Poșta Statelor Unite – n-o oprea nici ploaia, nici zăpada, lapovița sau grindina... și nu era să rateze tocmai acum, se gândi ea.

Apăsându-și palmele pe masă, Roxanne se ridică din scaunul roșu. „Punem în acțiune alternativa pentru cazuri urgente!" Comanda ei rostită cu glas tare căzu pe umerii singurei persoane care popula micul ei birou – ea!

Era adevărat, ea nu transmisese personal un mesaj de peste

doi ani. Dar la început, în timpul acelor zile amărâte când se confrunta cu îndoielile și neîncrederea, Roxanne își croise drumul cântând printre sute de baloane, dansase și jonglase tot felul de salutări în postura de clovn, și încurcase circulația prin mai multe restaurante, costumată în gorilă. A fost când spiriduș, când un iepuraș de Paște, o zână de botez, un tort dansator de aniversări și cam nouăzeci la sută dintre personajele de desene animate Disney.

Tot ceea ce i-a trebuit a fost o atitudine curajoasă, o doză bună de încredere în forțele proprii și o piele groasă, ca să reușească să treacă peste riscul de a da greș sau sentimentele inițiale de jenă. Fiecare mesaj fusese livrat în bune condiții, amuzant, fără a fi lipsit de bun-gust și fără a fi ilegal. Standerdele ei morale erau ridicate și felicitările erau în mod cert ținute minte mai mult decât orice carte poștală care se cumpără cu duzinile.

Afacerea a lua amploare datorită unui articol apărut într-un ziar, unui program de interviuri la televiziunea locală, înștiințărilor verbale și câtorva anunțuri publicitare.

În ciuda economiei fluctuante, se pare că oamenii erau mai mult dect dornici să-și satisfacă nevoia de amuzament prin firma „Salutări și Felicitări".

Roxanne devenise un director desăvârșit. Ea își petrecea timupl cerând noi tipuri de mesaje și anunțuri satirice, proiectând noi modele de costume, înregistrând casete cu răspunsuri inteligente la telefon pentru diferite persoane, iar acum lucra la obținerea licenței pentru ideile sale. În aceste zile, studenții de la colegiu, actori și actrițe din localitate, precum și modelele care pozau pentru reclame comerciale veneau la întâmpinarea cererior de astfel de mesaje.

Conștientă de cât este ora, Roxanne străbătu cu pași mari camera, spre dosarul cu cărți de vizită ce atârna la vedere. Răsfoi paginile învelite în coperți de plastic, reinformându-se despre

comenzile ce avuseseră loc, în timp ce ea se distrase de Crăciun cu familia la Chicago. Un aer de seriozitate îi marcă trăsăturile, fiind bine cunoscut faptul că majoritatea vacanțelor ei erau serbede, iar aceasta nu făcuse excepție. Era recunoscătoare pentru săptămânile care urmau și pentru care se înregistraseră mai multe comenzi importante decât fuseseră prevăzute în acest registru dezamăgitor.

Luni fusese înregistrat doar un singur balon cu felicitări pentru aniversarea zile de naștere, marți și miercuri nimic, ieri fusese livrat un alt balon tip felicitare. Se pare că felicitările aniversare fuseseră comenzile de bază ale acesti ultime săptămâni din an. Vocea suavă a Roxannei se modula pe o scară muzicală, încălzindu-se pentru a cânta „La mulți ani!", în timp ce se îmbrăca într-un costum de modă veche, de mesager al Vestului.

Tonul dulce al cântecului „La mulți ani!" i se poticni în gât atunci când descoperi că sarcina lui Leah Chang pentru mesajul de felicitare fusese de a dansa din buric.

Pleoapele Roxannei se strânseră puternic, apoi se deschiseră larg, sperând ca instrucțiunile citite să se transforme ca prin vrajă în altceva. Dar nu s-a întâmplat așa.

Scoase cartea de vizită de format mare din învelitoarea de protecție și citi notița de pe ea. Expeditor: șase vicepreședinți de la Banca Națională Hepworth. Destinatar: Abraham L. Tyler, noul vicepreședinte ales, șeful departamentului de împrumuturi comerciale. Solicitare: dansatoare din buric – dansul celor șapte văluri pentru felicitările privind promovarea sa ca cel de al șaptelea vicepreședinte.

În ciuda șocului inițial, Roxanne nu putu să-și înăbușe râsul.

– Parcă spunea cineva că bancherii purtau cămăși de stofă pe sub costumele lor din trei piese de la celebra firmă Frații Brooks! se auzi declarația ei strigată. Niște ticăloși amărâți! Sărmanul și bătrânul Abe Tyler!

Cu ochii minții Roxanne își imagina un bătrân aproape octogenar, încovoiat de spate, cu o pălărie gen burlan.

„După felicitările astea va suna de Anul Nou la procurorul districtului! Dansatoare din buric, hm!"

Își lovi ușor cartea de vizită de bărbie. Ăsta era un tip relativ nou de felicitare pe care ea l-a adăugat, datorită cererilor frecvente ale clienților. Dansatoarele din buric erau întotdeauna interpretate de trei studente care se produceau dansând și se distrau prin această formă de artă străveche provenind din Orientul Mijlociu.

– Ei bine, noi vă garantăm că vă vom face pe plac!

Roxanne știa că ar fi putut face mai mult. Nu era nici timpul, locul sau persoanele în fața cărora să rateze. Banca Națională Hepworth îi gestiona împrumutul pentru mica ei afacere, iar Abraham Tyler ar fi omul care să-i revadă o extindere a creditului peste trei luni.

Despărțitura din spatele biroului fusese transformată într-un vestiar imens pentru schimbarea hainelor și se găsea aici o largă colecție de costume și o masă profesională de machiaj.

– Mai întâi să creăm prin muzică dispoziția necesară!

Roxanne puse o casetă pe care scria „Sultanul Rak – Dansul Sultanilor", într-un radiocasetofon cu patru benzi portabil, înainte de a se întoarce spre dulapurile pentru haine.

O chitară bas și niște talgere atinse cu degetele vestiră un ritm în patru timpi.

Două instrumente cu coarde, combinate cu tobele, viorile și castanietele din lemn, adăugau profunzime, în timp ce sunetele înalte, feminine, alternau cu cele joase, masculine ale oboiului, dând o semnificație certă, de natură erotică.

Roxanne încercă să-și amintească punctele cele mai delicate ale mișcărilor acestui dans pe care-l învățase în timpul săptămânii de jazz, cu instructorul care-și petrecea timpul arătându-le celor din clasă cum să danseze din buric. Ea descoperise că nu era așa de dificil. Muzica părea că cere un

acompaniament de mișcări sinuoase, ondulatorii, care erau în același timp pline de grație, suplețe, și curgătoare.

Cu o mică ezitare, genunchiul ei drept se îndoi. Genunchiul stâng rămase drept, în timp ce șoldurile i se legănau dintr-o parte în alta, descriind conturul cifrei opt, în ritmul provocator al muzicii. Pe măsură ce bătaia tobei creștea în intensitate, șoldurile Roxannei urmau mișcările unui val, într-un ritm agitat, scuturându-se într-o parte și într-alta. Ritmul apoi încetini și ea încercă o rotație a buricului, mușchii abdominali ondulându-se cu un abandon plin de senzualitate, pe sub ținuta de afaceri protocolară.

Imaginația Roxannei o purta într-un deșert cu nisip alb, unde se afla o caravană de cămile ce înainta cu greu spre o oază de verdeață și un cort unduitor. Mâna ei se odihni pe umărul gorilei costumate, văzând nu capul animalului care rânjea, ci un șeic arătos și puternic înconjurat de fecioarele curioase și provocatoare din haremul său.

– Ce prostie! bombăni ea, scuturându-și capul puternic pentru a alunga acele imagini, și trase repede fermoarul la geanta cu îmbrăcăminte, pe care scria *Dansatoare din buric.* Roxanne începu să lucreze la transformarea înfățișării ei.

Jacheta de la costum cu dublură la sutien fu dată deoparte, împreună cu o bluză cu mâneci lungi, albe și sutienul atașat. Roxanne se încruntă la salba cu bani din argint. Pieptarele cu paiete erau doar de măsură mică și medie și amândouă erau piese de îmbrăcăminte modestă de la colegiul de fete unde costumația era mai puțin importantă. Cel de mărime medie, constată ea cu mâhnire, nu asigura decât o acoperire aproximativă a sânilor ei plini. Roxanne apucă nerăbdătoare o salbă de monede, care o ajută să-și acopere decolteul expus privirilor.

Fusta de jerse subțire, de culoare gri, fu dată jos, ciorapii fiind următoarele piese care alunecară de pe ea. Fusta de mătase de la costumul de culoarea safirului atârna de o curea

largă la care erau agățate banii de argint și ciucurii care acopereau cu totul talia, dar se lăsa suficient de jos, pentru a expune privirilor buricul. Alte șapte șalurile colorate asemeni umbrelor unui curcubeu albastru, se unduiau în jos de la cingătoarea cu paiete și se răsuceau la fiecare pas în jurul picioarelor ei lungi. Brățări din bani îi sunau la fiecare gleznă și cureluțe aurii se întindeau între unghiile rozalii de la degetele picioarelor. O brățară în formă de șarpe îi aluneca pe partea superioară a brațului.

Roxanne se îndreptă spre oglinda luminată și înrămată.

– Ei bine, dacă trupul nu arată rău, părul și fața...

Își mișcă nasul în fața imaginii reflectate în oglindă. Părul ei castaniu și conturul feței rotunde erau doar o biată substituire pe lângă părul bogat, mătăsos, lung până în talie și negru ca pana corbului al lui Leah Chang, ca și față de frumusețea ei asemeni unei plante euro-asiatice.

Peria Roxannei trecu prin firele de păr aspre, de culoare castaniu-deschis spre blond, care se opreau pe lobii urechilor și pe ceafă, oarecum ironic. Degetele ei aranjară buclele zbârlite care-i mărgineau fruntea și obrajii.

Socotind în grămada de cosmetice care zăcea în dezordine pe masa unde se afla îmbrăcămintea, Roxanne își umbri pleoapele cu rimel de culoarea piersicii, își contură ochii cu creionul negru de dermatograf și aplică două straturi sănătoase de vopsea neagră pe sprâncene. Plesni cu limba în cerul gurii.

– Fii binecuvântată, Elizabeth Arden!

Ochii aprinși clipiră încet, coborând apoi privirea.

– Să vedem...

Roxanne își frecă palmele în timp ce verifica cea mai potrivită podoabă în fața oglinzii.

– O bijuterie pentru buric!

Un safir fu lipit cu blândețe în buric, cu adeziv de prins genele.

– Numele și mesajul...

Murmurând în continuare în ritmul muzicii, ea scormoni în sertar, căutând o foaie de hârtie pentru niște transferuri inofensive. Literele arabe se desfăcură de pe coala volantă, formând cuvântul *Felicitări*, fiind lipite de-a lungul stomacului Roxannei și fiecare din cei doi sâni fu botezat într-un fel, unul *Abe* și celălalt *Tyler*. Un nor sănătos din parfumul Shalimar îi completă toaleta.

Brațele Roxannei se unduiau cu grație, asemeni unor șerpi, în tactul muzicii, în timp ce buricul și șoldurile creau senzația unor valuri în mișcare, din care emana frumusețea feminină, proiectată în oglindă. Imaginea erotică reflectată în oglindă o hipnotiză pe Roxanne, stârnindu-i cu subtilitate sentimentele care, de obicei, era rezervate. Muzica din Orientul Mijlociu era caracteristică pentru o femeie frivolă, costumul arăta mai mult provocator decât corespunzător și chiar dansul din buric se dovedea a fi elementul de insinuare a unei senzații foarte senzuale în corpul unei persoane.

Ea privi cu intensitate la înfățișarea ei mătăsoasă, împodobită cu bijuterii. Era exact același trup în care ființa Roxannei trăia de treizeci de ani, și totuși arăta diferit și se simțea străină. Arăta acum ca un trup care dăruia plăcere ochilor care priveau și părea capabil de a acorda și de a primi în același timp bucurii fizice.

– Ce ridicol!

Tonul ei aspru, caustic, distruse iluzia care o cuprinsese asemeni unui sedativ ce-i drogase simțurile.

– Ești aceeași persoană, chiar dacă porți un taior ca pentru întâlniri de afaceri sau această bucățică de costum fluturândă! De când te supui unor astfel de fantezii frivole?

Umerii ei se mișcară neliniștiți, vârfurile degetelor strângeau absente talia dezgolită de sub saltea cu bani care-i atârna.

– De fapt, asta este o totală nerăbdare!

Scurtul moment de admirație și încântare la adresa persoanei sale era gata să se risipească.

– Și ceva mai mult decât un pic degradant! pufni ea dezgustată la vederea tatuajelor care-i împodobeau trupul.

– Iartă-mă, Gloria Steinem, dar nu fac decât să-mi meseria. Nimic altceva!

Chiar din acest minut, Roxanne nu mai avu nici o șansă și nu mai era posibilă nici o înlocuire. Nasul ei obraznic se strâmbă pe sub vălurile de mătase. Ciudat, meditǎ ea, cu patru ani în urmă n-ar fi ezitat o secundă să sară în costumul ăsta pentru un mesaj de felicitare ca dansatoare din buric. Ocuparea unui post de conducere și activitate din acest punct de vedere îi schimbaseră imaginea asupra propriei persoane și-i temperaseră natura aventuroasă. Devenise oare o ființă îmbâcsită și prea decentă, un pic prea pedantă și prea plină de ea?

Râse cu glas tare de reflecțiile sale. Astăzi se va vindeca de chestia asta. Ea savură luminozitatea costumului de cadâncă în contrast cu îmbrăcămintea ei greoaie de iarnă și se simți plină de bună dispoziție și eliberată de griji. Unde fusese scris oare faptul că femeile în funcții de conducere nu pot fi un pic indecente, puțin avangardiste și complet adaptate decorului?

– Gloria Steinem – veni râzând completarea Roxannei – nu te omorî cu firea!

Picioarele împodobite cu brățări de bani sunători zornăiră când Roxanne le introduse în cizmele de piele maro-aurie, înalte până la genunchi, înainte de a-și lăsa brațele să alunece într-o haină până la genunchi, înainte de a-și lăsa brațele să alunece într-o haină de piele de vițel de lungime medie, tremurând ușor atunci când mânecile de mătase răcoroasă de culoarea chihlimbarului veniră în contact cu pielea ei dezgolită. Pălăria maro de fetru fu așezată cu atenție peste accesoriile de pe cap, iar voalurile de pe față fură puse deoparte, în poșetă, pentru mai târziu.

Avea cincisprezece minute să ajungă la Banca Națională Hepworth, aflată cu nouă blocuri mai departe.

Apucând casetofonul stereo cu mâna înmănușată, ultima mișcare oficială din cadrul zilei de muncă și a anului fu să comute aparatul telefonic pe robot și să încuie ușa biroului după ea.

Cinci minute mai târziu, robotul porni un mesaj muzical, melodios, pentru cel care tocmai telefona. Când se auzi tonul de răspuns, mașina înregistră pe bandă un râs gros, înfundat:

– Hei, îmi place chestia asta, domnișoară Murdoch. La telefon este Jerry de la garaj. Închidem mai devreme în noaptea asta, din cauza viscolului care se intensifică, și nu mai deschidem până la anul viitor!

O dată ieșită din clădirea numită Curtea La Salle, unde se afla biroul ei, Roxanne se trezi prinsă într-un vârtej de zăpadă și alergă în viteză spre adăpostul oferit de stația trenului aerian. Rețeaua liniilor de nivelul doi era conectată cu centrul orașului și, într-o situație ca aceasta, oferea un adăpost locuitorilor împotriva frigului aproape siberian.

Ca cei mai mulți din Minnesota, Roxanne lua iarnă în râs, însă trebui să admită că acesta fusese un an deosebit de dificil.

– Cea mai rea furtună a secolului fusese previzionată de trei ori până acum, dar se pare că Mama Natură avea să se întreacă pe sine în momentele astea!

O oră mai târziu, după ce soarele apusese, cerul ușor cenușiu se posomorî și mai m ult, acoperindu-se cu nori negri. Roxanne își dădu seama că atitudinea ei obișnuită față de iarnă se schimba rapid. Când plecase la lucru azi-dimineață, fulgii de zăpadă zburau asemeni unor fluturi cu aripi mari de gheață, pe deasupra peisajului citain. La un moment dat, în timpul zilei, toate acestea se schimbaseră. Zăpada se transformase în ceva cu adevărat serios, neliniștitor și sălbatic. În ciuda confortului interior, faptul că viscolul se întețea o făcu să scoată la iveală gulerul larg al hainei.

Atenția Roxannei nu-i scăpă faptul că împărțea drumul cu oamenii din ce în ce mai puțin care se de plasau rapid. Înaintând cu greu, ea mări pasul, ajungând aproape să alerge, blestemând în gând propria prostie pentru că nu ascultase buletinul despre vreme sau știrile din timpul zilei.

Roxanne trebui să părăsească adăpostul oferit de liniile transportului aerian și s-o apuce prin stratul de zăpadă, mergând nesigur din cauza alunecușului de pe trotuar. Trăgându-și marginea pălăriei de fetru, ascunzându-și fața în gulerul de blană, ea se lansă pe aleile acoperite din plin cu zăpadă, lăsând clădirile înalte din beton și sticlă s-o ferească de furtuna care creștea în intensitate.

Mâna ei înmănușată apucă mânerul uriaș, rotund, al ușii de la intrarea în Banca Hepworth, tocmai când degetele agentului de pază închideau pe dinăuntru. Bărbatul zâmbi, își scutură capul și-i arătă limbile ceasului pe care-l avea la mână. Roxanne zâmbi și ea ca răspuns, scotoci neîndemânătic în buzunarul hainei apoi își puse cartea de vizită în dreptul geamului. Ușa fu deschisă imediat.

– Tocmai eram gata să renunțăm la dumneavoastră, dându-vă dispărută! bubui vocea lui adâncă în loc de salut. Banca a fost ca un mormânt în ultima oră!

Niște ochi albaștri ageri se uitau peste umărul ei, la vremea de afară.

– Este atât de urât pe cât se pare?

– Mai rău! veni replica ei pe nerăsuflate.

– Circulația este ori oprită ori inexistentă.

Roxanne inspiră adânc, umplându-și cu bucurie plămânii cu aer cald, binefăcător.

– Unde să merg?

– Drept înainte pe hol, spre ușa roșie a liftului și apoi în sus, până la etajul patru. Îl voi înștiința pe domnul Carlin că te îndrepți spre el.

Agentul de securitate îmbrăcat într-o uniformă gri atinse receptorul telefonului direct care atârna pe perete.

Mormânt fusese cel mai potrivit cuvânt, se gândi Roxanne strâmbându-se, trecând cu ochii pe deasupra pereților de marmură sobră și ghișeelor cu grilaj greu. Chiar și bradul de șapte metri, împodobit cu decorațiuni vesele dădea doar o slabă mână de ajutor pentru a îmbunătăți efectul. Trebuia să-și strângă buzele ca să-și înăbușe imboldul de a însufleți sobrietatea și goliciunea din jur cu un țipăt. În loc de asta, Roxanne lovi cu tocurile cizmelor puțin mai tare pe podeaua formată din plăci de marmură maronie și bej, încercând o satisfacție aproape răutăcioasă auzind sunetul pașilor săi în liniștea ca de mausoleu.

Liftul răspunse imediat solicitării ei și o duse încet și rapid la cel de-al patrulea etaj. O față masculină aflată în așteptare o salută.

– Domnul Carlin? întrebă ea scoțându-și mănușa.

– În sfârșit ești aici!

Doi ochi albaștri clipiră iute, cu un sentiment de ușurare.

– Ne temeam că toate planurile noastre vor fi zădărnicite.

– Firma „Salutări și Felicitări“ garantează livrarea comenzii și satisfacerea clientului.

Roxanne zâmbi în loc de scuză.

– Unde aș putea să-mi agăț haina și să-mi aranjez un pic ținuta?

– Vestiarul angajaților este chiar aici, sau preferi toaleta doamnelor? întrebă domnul Carlin, persoana sa scundă și rotofeie oprindu-se în spatele ușii închise.

– Aici va fi foarte bine, îl asigură Roxanne.

– Îi voi aduce pe toți la locurile lor și mă voi întoarce să vă iau. Domnul Tyler este încă sub impresia că acest plan al nostru este doar o combinație de Anul Nou și petrecerea de drum bun pe care i-o oferă cei de la birou.

Din gâtul domnului Carlin izbucni un chicotit mai degrabă feminin când o văzu pe Roxanne.

– Vei fi cu adevărat o persoană care să facă să stea cuiva inima în loc!

– Sper că bătrânul Abe Tyler să aibă la îndemână pilulele, bombăni Roxanne, urmărind cu privirea persoana bancherului îmbrăcat într-un costum albastru, care se depărtă de-a lungul holului și dispăru după colț.

Vestiarul pentru angajați o surprinse. Încăperea era decorată plăcut și conținea toate lucrurile care dădeau un aspect cald, primitor și care se găseau în camerele principale ale clădirilor din secolul trecut. Aici plantele agățătoare fuseseră decorate cu beculețe sclipitoare de Crăciun, ornamente micuțe, și chiar peste cele patru mașini automate se aflau ghirlande împletite în culori verzi și roșii.

Ochii ei inspectau mașinile automate cu o dorință brusc apărută. Ce gustoasă ar fi fost acum o ceașcă de cafea sau cacao fierbinte. O crampă în stomac o făcu să realizeze ce prânz frugal luase. O jumătate de sandviș cu unt de arahide și o banană nu fuseseră prea mult pentru a susține organismul ei înalt de un metru șaptezeci, cu o greutate de șaizeci de kilograme.

Un automat avea hamburgheri, cârnăciori, pizza și burritos, toate putând fi ușor și rapid încălzite în cuptorul cu microunde din bucătărie.

– Mai târziu, își promise ea, bătând încet cu degetul în geamul care acoperea bunătățile cu brânză și carne. Puțin combustibil, pentru a merge cale de trei blocuri prin viscol pentru a-și recupera mașina, n-ar strica!

Roxanne își aranjă pălăria de blană pe un cuier, strâmbând din nas la mirosul de mucegai emanat de blănurile de raton, roșii ca cele de vulpe. Urmă pălăria de fetru și, folosind oglinda montată pe perete, ea își pieptănă repede părul, reașezându-și vălul pe față și îndreptându-și costumul. Cizmele și poșeta fură lăsate lângă haină, pe raftul de jos al cuierului din birou.

Se hotărî să strecoare unul din șalurile de mătase prin curelușa din partea de sus a pieptarului, acoperind astfel o parte din priveliștea ispititoare.

– N-are nici un sens să-i dau bietului și bătrânului Abe o șansă prea mare de a face un șoc imediat, murmură Roxanne cu un surâs.

Domnul Carlin deschise ușa tocmai când Roxanne termina de verificat casetofonul stereo.

– Ești gata?

Expresia feței lui reprezenta un omagiu adus farmecelor ei feminine deosebite care încântau privirea.

– Gata! răspunse ea, asemeni ecoului, sărind cu pași zornăitori spre el.

– Cum îl voi cunoaște pe domnul Tyler?

– Secretara i-a prins cu un bold o floare la butonieră, o informă domnul Carlin, cu vocea scăzută.

Râsete puternice și glasuri feminine și masculine o întâmpinară pe Roxanne în timp ce se întorcea de pe hol. Ea îl apucă cu mâna pe bancher de mâneca hainei.

– Ai vrea, te rog, doar să apeși butonul acesta pentru a porni muzica? șopti ea și-i întinse casetofonul.

În spatele ușii întredeschise, se auzi o voce amabilă și răsunătoare:

– Avem o mică surpriză pentru tine. Ceva care să-ți facă memorabilă mica vacanță în Caraibe, și un motiv în plus ca să te determine să devii nerăbdător să te întorci la bancă.

Degetul mare, gros și îndesat al domnului Carlin apăsă butonul negru pentru pornire. Alăutele și talgerele începură uvertura la „Dansul Sultanilor", iar Roxanne, cu mâinile încrucișate cuminte peste sâni, cu privirea coborâtă într-o atitudine servilă, păși în cameră, murmurând: „Salaam".

Capitolul 2

Ochii de un albastru întunecat se deschiseră larg, surprinși, strârniți de un interes masculin.

– Ei, J.D., ăsta ți-e stilul subtil de a-mi spune că plec la o filială din Orientul Mijlociu și ea va fi secretara mea?

– Nu, nu.

Râsul înfundat în care izbucni J.D. Wingte se amestecă cu râsul slab al celorlalți din grup.

– Acesta este modul nostru subtil de a-ți spune că, începând de astăzi, te afli în funcția de vicepreședinte, Abraham Tyler. Felicitări.

Mâna uriașă a președintelui băncii se întinse plină de căldură și hotărâre spre cea a noului promovat, strângând-o cu putere.

– Această micuță doamnă – răsună vocea jovială a domnului Carlin – vine spre tine plină de politețe din partea noastră, a tuturor celorlalți vicepreședinți. Îți va arăta prin „Dansul voalurilor" cât de mult ai avansat pe scara ierarhică, adăugă el, făcând cu ochiul.

Privirea Roxannei rămase fixată asupra propriilor picioare, în timp ce asculta pe jumătate flecăreala celor din jur, așteptând să creeze legătura cu muzica pentru a o transpune în mișcările potrivite. Se simțea neobișnuit de încântată de sine. Tot tremurul și starea de nesiguranță pe care le mai încercase în experiențe anterioare, acum se evaporaseră. Se părea că era în vremurile vechi! Chiar în acest minut se simțea relaxată, încrezătoare în propriile forțe și grozav de emoționată. Când talgerele, castalietele și instrumentele cu corzi își reluară tempo-ul, de la început, Roxanne deveni cu totul absorbită de oferirea unui spectacol cât mai atrăgător.

Piciorul ei drept făcu trei pași în ritmul dansului. De fiecare dată când talpa goală atingea covorul de pluș maroniu, monezile sunau în ritmul dansului. Ținând capul aplecat încă, Roxanne începu să-și miște brațele. Mâinile ei se îndoiau, arcuindu-se după încheietura palmelor și rotindu-se în cercuri complete, păstrând tactul muzicii. Mișcările brațelor care se arcuiau din coate erau pline de grație, sinuoase, unduindu-se în toate direcțiile: deasupra capului, în josul corpului, pe rând, câte una deasupra capului și una în jos, în fața buricului.

Ea își lăsă în jos brațele, într-o poziție orizontală în afara corpului, apoi începu să le ridice pe rând, câte una, unduindu-le într-un fel deosebit de senzual. Pe măsură ce tonurile înalte ale oboiului își luau zborul din caseta muzicală, Roxanne își înălță încet capul, mișcându-l dintr-o parte în alta, folosindu-și doar mușchii gâtului, mai întâi la dreapta, apoi la stânga.

Pleoapele grele, adumbrite ale Roxannei se ridicară, astfel încât aceasta putu să vadă ce efect aveau toate acestea asupra bătrânului Abraham Tyler.

Genele negre fluturau într-o privire plină de confuz, atunci când îl privi cu deosebită atenție pe cel către care se îndreptau felicitările ei. Se aștepta la o replică a lui Abraham Lincol,

însoțită de o pălărie tip burlan și o cravată lungă. Însă bărbatul care stătea în fața ei, cu o floare de vâsc la butonieră și un zâmbet atrăgător, nu avea cu siguranță mai mult de treizeci și ceva de ani.

Mintea ei înregistră o statură înaltă, cu umeri largi, pusă în evidență în modul cel mai reușit de un croitor expert, printr-un costum bleumarin din trei piese. Părul său negru avea luciri albăstrui, distingându-se printre firele argintii, strălucitoare, trăsăturile atrăgătoare, fără a fi însă ostentativ.

Intensitatea muzicii creștea tot mai mult, obligând-o pe Roxanne să creeze mișcări tot mai complicate. Nu mai avea timp să-l contemple pe cel de-al șaptelea vicepreședinte al Băncii Naționale Hepworth. *Într-adevăr* – medita ea, unduindu-și șoldurile în timp ce mușchii adbomenului se mișcau înainte și înapoi, într-o rotire ondulatorie a buricului – *mai bine să nu mă gândesc deloc la Abraham Tyler. Este doar un ciob care traversează timpul, este doar destinatarul unei felicitări. Să-mi fac treaba cât mai bine posibil și apoi să plec repede.*

Ascuns destul de bine după biroul său din lemn de nuc, așezat într-un colț, Bram Tyler trecea în revistă, pe îndelete, farmecele siluetei feminine care se mișca și se învârtea atât de senzual, cufundându-se într-o splendoare aurie doar pentru el. Un zâmbet îi răsări în colțul gurii. Dansatoarea era cu siguranță una dintre fanteziile sale care devenise acum realitate. Dacă n-ar fi fost însă atâta lume în cameră!

O serie de mișcări complicate, însoțite de clinchetele brățărilor sunătoare, îi atrase atenția asupra picioarelor ei. Privirea lui călători de la pulpele ei goale, lungi, bine sculptate și netede, grozav de atrăgătoare, care dispăreau într-o mișcare unduitoare a șoldurilor, în spatele cingătorii de care erau agățate șiruri lungi de bani și lănțișoare răsucite. Bram se uita la șoldurile ei care se legănau dintr-o parte în alta, descriind

conturul unui opt orizontal, când un văl albastru zbură spre el și se lipi provocator de jacheta lui.

Mișcarea șoldurilor ei se potrivea cu fervoarea muzicii. Fusta din voaluri de mătase părea lipsită de greutate. Bram urmări cu privirea safirul care arunca lumini ametitoare și văzu cum acesta umplea încăperea cu o culoare magică. Mireasma îmbătătoare a parfumului ei îl chema de fiecare dată când ea se mișca și găsi că această aromă este ispititoare.

Încă două voalulri se unduiră în zbor spre Bram. Mai rămăsese însă destulă mătase ca să-l facă să se întrebe cum ar arăta ea dacă și-ar da jos din ce în ce mai multe.

Tonurile sinuase ale oboiului, când în urcare, când joase, erau interpretate în dans prin mișcări asemănătoare valurilor, care se unduiau, formând cuvântul „Felicitări“ pe buricul ei. Ea se întoarse și Bram își trecu privirea pe deasupra spatelui ei suplu și peste dosul mic și mobil. Umerii, brațele, mâinile, șoldurile, buricul, toate se mișcau unduitor cu deosebită grație. El tocmai culese încă un voal azuriu, iar esența de trandafiri și iasomie își spori aroma în mâinile lui.

Însă bucățile de mătase diafană era doar un biet surogat al îmbrățișării adevăratei femei. Iar Bram descoperi că trebuia să-și calmeze nevoia urgentă, puternică de a face exact acest lucru. Dacă nu putea atinge, măcar se putea uita, iar ochii lui sărbătoreau senzualitatea subtilă a dansatoarei îmbrăcate în voaluri.

Subtilă, da, acesta era cuvântul potrivit, se auzi el rostind în gând. Bram nu putea să nege că frivolitatea muzicii, trupul care se unduia și mireasma parfumului care venea în valuri către el aveau un efect devastator asupra ființei lui. Și totuși, în ciuda costumului și a dansului încărcat de erotism, femeia nu părea să aibă vreo limită anume. Era ceva în acest dans al buricului care-l făcea să fie ceva mai mult decât exotic. Ea părea a fi mai degrabă total neștiutoare de ispita pe care o

năștea ființa ei, nu ca o curtezană cu experiență, versată în astfel de jocuri femeiești. Poate era ezitarea pașilor din recitalul ei, sau lumina blândă din buclele părului său... În mijlocul aplauzelor și fluierăturilor colegilor săi, Bram întinse mâna și prinse încă două bucăți de mătase.

Preocupat și intrigat mai degrabă de femeie decât de dans, Bram se concentră asupra feței acesteia și observă, pentru prima dată, prin vălul albastru, petele de culoare rozalie care-i îmbujorau fața.

Era imposibil să nu-i privești ochii. Irișii de culoare castanie erau încadrați de o întunecime învăluitoare – părând că sunt două surse de legătură cu restul ființei ei, arătând în același timp și inocenți și capabili să te facă să simți furnicături și cârcei în degetele picioarelor, ascunse în pantofii de piele neagră. Ea se uita așa de blând și cu o naturalețe feminină care-l făcea să se simtă mai viril și mai puternic decât era.

„Dansul Sultanilor" devenise din ce în ce mai aprins. Bram îi văzu umerii tremurând în ritmul muzicii. Pe măsură ce se lăsa pe spate, degetele lungi, subțiri trăgeau încet câte un văl din cingătoare, descoperind din ce în ce mai mult din goliciunea trupului. Ochii lui tot mai larg deschiși realizau că plinătatea sânilor ei purta numele lui.

Bram încercă să rămână sobru și să-și păstreze controlul, în ciuda faptului că părea să sufere din cauza unei presiuni localizate în mușchi, a pulsului mărit și a palmelor transpirate. Ritmul devenea frenetic și impetuos.

Hipnotizat, el se uita la ea cum se învârtea întocmai unui derviș cuprins de beția dansului, în timp ce mișcarea șoldurilor crescu și mai mult în intensitate, apoi, deodată, totul explodă în tăcere.

Ea răsuci în jurul gâtului ultima eșarfă, clipi din ochii adumbriți și se grăbi spre ușă, în mijlocul aplauzelor frenetice.

Roxanne nu se opri din alergat până când nu ajunse la ușa

de la vestiarul salariaților, pe lângă care se lăsă să alunece, prăbușindu-se fără suflare pe canapeaua acoperită cu o pernă îmbrăcată în stofă. Inima îi sărise din piept, simțind-o bătând în gât.

Nu era de mirare că dansul din buric era socotit mai mult un exercițiu fizic decât un dans, veni aprecierea Roxannei care era acum ametită. În ultimele zece minute ea își folosise până la epuizare mai mulți mușchi decât crezuse vreodată că are!

Smucind vălul de pe față într-un efort de a lua o gură de aer, Roxanne își puse vârfurile degetelor pe diafragmă, încercând să-și controleze respirația gâfâită. Ea inspiră încet și adânc și după trei respirații bune se simți mult mai calmă și mai puțin tensionată. Însă această situație se schimbă imediat ce ușa se deschise. Ochii și stomacul i se strânseseră la gândul că intrusul ar fi putut fi Abraham Tyler, dar se relaxă imediat când auzi vocea domnului Carlin.

– Ai fost minunată! Pur și simplu grozavă!

Bancherul corpolent se lăsă cu toată greutatea sa pe canapea lăsând casetofonul la capătul mesei.

– Știi, ziua mea de naștere este la sfârșitul lunii următoare!

O mână grăsuță netezi firele de păr castanii, subțiri care abia îi acopereau capul plesuv.

– Ar fi posibil pentru tine să...

Afișând o atitudine mai profesionistă, Roxanne îi dărui un zâmbet la fel de profesional.

– Sigur că da, sunați la agenția „Salutări și Felicitări", ca să ne spuneți data, ora și locul, și vom fi încântați să vă livrăm un program de dans din buric.

– Așa voi face! Speram... adică, vreau să spun... toți am fost...

El încercă să câștige timp timp jucându-se cu butonul de la vestă, străduindu-se să nu privească la decolteul ei voluptuos.

– Ai vrea să ni te alături nouă câteva minute pentru sărbătorire? Se bea șampanie, adăugă el plin de speranță.

– Vă mulțumesc, însă este împotriva politicii firmei.

Ea își însoți refuzul politicos cu încă un zâmbet.

– Tocmai am de gând să mă relaxez câteva minute înainte de plecare. Să iau același lift roșu ca să cobor în bancă?

– Nu, acela este încuiat, o informă domnul Carlin. Continuă să mergi pe lângă colț și i-al pe cel negru. Se deschide în zona de parcare și are ferestre care dau spre biroul unde este casieria.

Cu un oftat șovăitor, el spuse în final la revedere și plecă.

Roxanne se sculă de pe canapea și închise ușa. Ea își trecu în revistă îmbrăcămintea sumară, strâmbă din nas compătimindu-se singură și își dori să se fi gândit să-și aducă cu ea costumul. Vârfurile degetelor pipăiau inutil porțiunea de piele sensibilă, iritată acum de lanțuri și monedele de argint, când stomacul ei scoase un sunet încet și înfundat.

– Ți-am promis mâncare, nu-i așa? Ea zâmbi și se uită la ceasul din perete. Era doar șase și jumătate și odată ce service-ul garajului nu se închidea până la opt, Roxanne avea o grămadă de timp ca să-și recapete energia și să se întremeze cu un burrito și cafeaua promisă.

Ea băgă mâna în buzunarul hainei, umplând-o cu monede, introduse fisa potrivită în deschizătura mașinii automate și apăsă butonul pentru a-și alege ce voia. O aromă ispititoare de cafea umplu încăperea, în timp ce Roxanne citea instrucțiunile pentru folosirea cuptorului cu microunde, afișate pe o bandă adezivă de plastic de pe un burrito rece ca gheața. Patru minute mai târziu, ea simțea valurile energizante ale aburul de la cafeaua fierbinte, pe care o savură.

Încă trei deplasări spre automat o făcură să cumpere încă o ceașcă plină cu cafea surprinzător de bună, un pachet cu cartofi prăjiți și o bomboană fondantă cu ciocolată. Cu picioarele întinse pe un al doilea scaun, Roxanne citea alene, cu atenție, ziarul de dimineață.

Când înghiți ultima îmbucătură, doar atunci observă cât era ceasul.

– Șapte și un sfert!

Roxanne se îmbrăcă cu precizie și rapiditate, asemeni unui pompier. Cu geanta aruncată pe umăr și casetofonul strâns în mâna înmănușată, ea stinse lumina, deschise ușa și păși pe hol.

Liniștea era adâncă. Pe tavan lumina era aprinsă doar din trei în trei becuri, dându-i Roxannei senzația neliniștitoare că era singurul ocupant al clădirii. *Ce proastă să stau atât de mult!* se apostrofă în gând. *Aș putea rămâne închisă aici până mâine!* Un râjet prostesc se lărgi pe buzele ei. *Mă întreb, care este pedeapsa pentru umblatul prin casa de bani?*

Cizmele ei pășeau fără zgomot de-a lungul holului acoperit cu covor și, în timp ce căuta cu privirea spre colț, ea recunoscu semnul roșu de ieșire de deasupra ușii negre a liftului. Când ușile se deschiseră, Roxanne răsuflă de ușurare.

– Aproape liberă, în drum spre casă!

– Ține ușa aceea, te rog! sparse tăcerea o voce masculină.

Mâna ei nimeri butonul potrivit în timp ce se uita peste umăr la silueta înaltă care se vedea venind de pe coridorul opus. Ochii căprui încercau să distingă prin lumina slabă, apoi se îngroziră de ceea ce recunoscură.

– Oh, nu! bombăni ea. De ce el? De ce Abraham Tyler? De ce nu era domnul Carlin, cu care se putea descurca mult mai ușor?

Trăgând borul pălăriei de fetru în jos, pe frunte, Roxanne păși în lift, retrăgându-se într-un colț cât mai depărtat posibil. Nu era prea sigură de ce ajunsese la concluzia că nu era ușor să te descurci cu Abraham Tyler. Poate era un act subconștient, bazat pe prima impresie. Ea își aminti expresia feței lui și licărirea din ochii lui albaștri, în timp ce o studia când dansa. Abraham Tyler se poate să fi zâmbit, însă asta nu negase mobilitatea trăsăturilor lui.

– Mulțumesc pentru că ați așteptat.

Bram salută din cap, apăsă cu arătătorul butonul de jos și ușile se închiseră, prin alunecare.

– Nu mi-am dat seama că mai este cineva aici.

Un mormăit neutru fu scos de Roxanne în timp ce încerca să protejeze casetofonul în cutele bogate ale hainei.

– Totul este pregătit pentru ajunul Anului Nou?

– Îhî.

Ea se strâmbă dându-și seama de răspunsul primitiv, ca al unui om de Neanderthal, pe care i-l dăduse lui Abraham Tyler. La naiba cu acel bărbat! Nu știa el oare că tăcerea era cea mai bună manieră de a te comporta într-un lift? La naiba și cu ascensorul ăsta! Trebuia să scârțâie și să meargă așa de încet, ca melcul?

– Ei, mâine dimineață voi sta lungit la soarele cald din Caraibe, voi juca un pic tenis, voi face sărituri în apă și-mi voi încerca norocul în cazinouri.

Când obținu tot un răspuns monosilabic, Bram își lăsă capul în jos, încercând să-i vadă mai bine fața, pe sub pălărie. Borul acesteia ascundea totul, în afară de vârful nasului, o linie curbă a obrazului ei stâng, cercelul mic cât o bobiță aurie prinsă de lobul urechii, care strălucea printre șuvițele de păr castaniu, o linie delicată a maxilarului și chiar dinții albi care apucaseră din plin buza de sus.

Gura Roxannei parcă era plină cu bumbac; palmele transpirate umeziseră căptușeala mănușilor. Ea își înclină capul, lăsându-și în jos bărbia. Cu fiecare centimetru, Abraham Tyler își apleca mai mult capul, în efortul de a vedea fața Roxannei care se înclina din ce în ce.

Bram își înălță capul.

– Nu ești una dintre secretarele care se aflau la petrecerea mea?

– Nuuu...

Răspunsul ciudat și pe un ton ascuțit nu era chiar o minciună, își spuse ea.

Ea îi surprinse din nou mișcarea capului care se lăsa în jos și reuși să-și ferească din nou fața de privirea lui. Cu vârful cizmei bocăni ușor, descriind un mic desen pe podeaua liftului. Ce-i trebuia acestuia vehicul vechi așa de mult timp!

Roxanne începu să se simtă destul de rău cu stomacul și avea o senzație de mâncărime pe tot corpul. Când auzi sunetul vocii lui care se pregătea să pună încă o întrebare, abdomenul ei se strânse într-un spasm muscular puternic. Pe sub ascunzișul sigur al hainei, ea își relaxă în cele din urmă stomacul, apăsându-l, sperând că acest lucru va elimina durerea.

Un sunet metalic îi asaltă urechile. Ochii ei priviră în jos, respirația îi fu strangulată în gât în timp ce safirul fals de mărimea unei monede de zece cenți din buricul ei sări pe podeaua liftului, lovindu-se apoi de vârful cizmei spre bucățica de sticlă albastră.

O mică parte din comoara ei pierdută și o mână mare care o prinse de cot, împiedicară eforturile ei de a trece neobservată.

– Măi, măi! Nu-mi refuza alt suvenir! Acest giuvaier se va potrivi atât de bine cu noua mea colecție de voaluri!

Umerii Roxannei se încovoiară, iar expresia feței ei deveni acră atunci când el îi zâmbi. În mod normal, o replică plină de inteligență și-ar fi luat zborul de pe buzele ei, însă tocmai unui iepure hipnotizat de un șarpe, ea se uită la Abraham Tyler o fracțiune de secundă care fu însă prea lungă ca să poată emite vreo observație plină de spirit.

Singura ei reacție fu tăcerea. O tăcere marcată de o vulnerabilitate apărută brusc. O bătălie se dădea în interiorul ei și Roxanne se lupta să fie cea învingătoare. Își trase umerii înapoi și încercă să-și adune ceva din semeția și demnitatea fărâmate. Era doar o persoană cu funcție de conducere, pentru numele lui Dumnezeu, era președintele propriei firme. Ar

trebui să fie în stare să răspundă într-un fel cât mai potrivit și profund. Dar singura ei replică fu doar să ridice gulerul de la haină și să se roage ca Abraham Tyler să renunțe la alte comentarii despre îmbrăcamintea ei sumară din timpul dansului.

Ușile liftului se îndurară să se deschidă, în cele din urmă. Cu ochii și trăsăturile complet lipsite de expresie, Roxanne ieși din ascensor rapid și într-un mod cu totul nepoliticos. Cu pașii mari mergând pe acoperișul sigur de beton al parcării băncii, Roxanne ieși în nebunia de afară, unde vântul spulbera zăpada.

Rămase pentru un moment stupefiată, cu un picior ridicat. Crezuse că rafalele de vânt încetaseră. Din contră, vremea părea să se distreze din plin, viscolul intensificându-se. Ascunzându-și fața cât putea mai bine de loviturile vârtejului, cu pălăria și gulerul de la haină întors, Roxanne înainta cu greu prin zăpada care acoperise deja trotuarele. I se părea un drum lung până la garajul lui Jerry, aflat la trei blocuri distanță de ea.

Se formase gheață pe sub stratul reavăn de zăpadă, făcând mersul pe jos imposibil. Roxanne făcea manevre destul de neîndemânatice, dându-se pe gheață și târându-și picioarele pe pavajul periculos. Simți repede la picioare temperatura scăzută, în ciuda cizmelor ei îmblănite.

O mașină se auzi tușind prin urletul vijeliei, prinzând-o în față, în lumina roșiatică a farurilor de ceață aprinse.

– Ți s-a stricat mașina?

Roxanne alunecă spre limuzina maronie care se oprise lângă ea și se întoarse spre vocea masculină care strigase.

– Nu. Mașina mea se află în garajul din colț, pe Washington – 1 țipă ea spre ocupantul nevăzut din mașină, prin fereastra deschisă de doi centimetri.

– Urcă și te duc eu până acolo. Merg în direcția aceea.

Ea ezită, apoi flutură mâna îmbrăcată în mănușă.

– Nu, mulțumesc. Mă descurc eu!

Fereastra se lăsă până jos.

– Urcă, doamnă a celor șapte voaluri, înainte să îngheți!

Un geamăt îi scăpă Roxannei.

– Nu te puteai întoarce în altă direcție, Abraham Tyler? bombăni ea cu glas tare.

– Este stradă cu sens unic, îi reaminti Bram cu un zâmbet. Vino, nu accept un refuz!

Roxanne nu încercă să-și înăbușe oftatul de ușurare când se lăsă să alunece în căldura plăcută ca dinăuntrul mașinii.

– Eram sigură că viscolul trebuia să fi slăbit în intensitate până acum, spuse ea dintr-o suflare, legănându-și geanta și casetofonul pe genunchi. Apoi, inspirând adânc, adăugă: Mulțumesc pentru că m-ai luat cu mașina.

– Plăcerea este de partea mea. Mă simt foarte posesiv și protector când o femeie are numele meu tauat pe...

– Domnul Tyler! îi întrerupse Roxanne declarația cu un ton de avertizare. Ar trebui să cred că un bancher ar putea să aibă mai mult respect pentru acei pe care-i angajează într-un mod profitabil. Dacă ai de gând să continui să emiți asemenea insulte, pot să merg foarte ușor pe jos până la mașina mea.

Ea se întoarse și mai mult spre el.

– Sunt din Chicago și pentru mine – mâna ei gesticulă spre exteriorul mașinii – asta nu este decât o briză mai puternică.

Bram se uită pur și simplu la ea, ochii săi albaștri rămânând blocați în ochii ei castanii, ageri, urechile lui amuzându-se de timbrul aspru al vocii ei care rostise tirada. Subconștientul lui îi șoptea despre existența unei senzații dezagrabile. Cunoștea această femeie: acum, dacă ar putea doar să coreleze fața, vocea și numele! Deodată, bram își pocni degetele:

– Ești femeia cu graficele!

Roxanne trecu printr-o gamă largă de culori, de la palid la roz, auzind iar fraza aceea.

– Nu se... nu se poate să fii tu.

Ea își umezi buzele cu limba.

– Funcționarul responsabil cu acordarea împrumuturilor cu care am avut de-a face avea o... barbă și mustață și...

– Acela eram eu – spuse el cu un zâmbet și un sentiment de satisfacție interioară pentru faptul că ea își amintise. M-ai prins în prima zi de când m-am întors dintr-o vacanță de pescuit la munte.

Bram compostă tichetul pentru parcare, încruntându-se la cauciucurile din spate care se învârtiră de câteva ori în gol.

– Roxanne Murdoch, președintele firmei „Salutări și Felicitări"!

Ea ascultă amuzată în timp ce el îi recita adresa de acasă și chiar numărul de telefon.

– N-am știut că ai memorie vizuală!

– Doar atunci când este important pentru mine, replică el imediat. Am fost impresionat de afacerea ta inteligentă. Ai venit pregătită cu de toate, de la grafice colorate până la hărți volante. Mi-ai răspuns la cele cinci întrebări importante privind investițiile în nouăzeci de secunde, mi-ai făcut un sumar de afaceri ametitor, dar care a lăsat impresia de calm și profesionalism. De fapt, am fost foarte impresionat de persoana ta.

El își lăsă privirea să zboare foarte scurt asupra ei.

– Mi-a plăcut chiar și fusta în alb și negru și jacheta roșie pe care le purtai.

Roxanne trase aer în piept, degetele înmănușate scormonind în catifeaua care tapița scaunul. Nici măcar ea nu-și putea aminti ce purtase atunci!

– Mulțumesc.

Acesta fusese singurul cuvânt coerent pe care putu să-l scoată.

Expresia gânditoare a feței lui Bram se modifică un pic din cauza condițiilor drumului.

– Ai ceva probleme cu afacerile? întrebă el. Știu că împrumutul tău era planificat pentru extinderea firmei tale de transmis mesaje de felicitare, pentru mutarea într-un birou în partea de jos a orașului și pentru angajarea de personal. Avem oameni instruiți special pentru munca de asistență în afacerile de mică anvergură.

– De ce ai presupus așa de repede că afacerea mea are probleme? se apără Roxanne. N-am întârziat niciodată cu plata și am achitat fiecare rată. Ai ca asigurare suplimentară casa și mașina mea, plătesc aproape trei puncte peste rata dobânzii, tu te ocupi de efectuarea plăților salariilor angajaților mei, și doar pentru că sunt femeie, tu...

– Știai că aproape trei milioane de femei posedă propriile lor mici afaceri? o întrebă Bram pe un ton împăciuitor. De fapt, douăzeci și cinci la sută din afacerile existente în SUA, din categoria micilor afaceri, sunt deținute de femei. Cred că femeile reprezintă un mare potențial de investiții, de aceea am aprobat împrumutul tău în mai puțin de o oră, Roxanne Murdoch. Sunt doar curios să aflu ce s-a întâmplat de a trebuit să fii tu cea care să livreze mesajul astăzi, la sfârșitul zilei?

Zăpada care se strângea repede și vânturil puternic ștergea urmele anterioare, făcute de alte vehicule pe drum. Bram era conștient în cel mai înalt grad de faptul că oglinda retrovizoare nu reflectase nici o lumină de faruri de mașină, de când plecase din parcarea de la bancă.

– Pentru că dansatoarea mea obișnuită a căzut, și-a rupt glezna pe drumul spre serviciu, și nu mai aveam pe nimeni disponibil, explică Roxanne după ce analiză declarațiile lui anterioare, adăugând sec:

– Ai pierdut ceva! Leah nu este doar o expertă în dansul din buric, ci și una foarte exotică și frumoasă.

– Oh, nu știu. Aș spune că pierderea mea a fost și câștigul meu în același timp.

Ea se hotărî să ignore comentariul lui.

– Apropo, afacerea ia avânt! veni replica ei înțepătoare.

Bram râse și dădu din cap aprobator.

– Te cred.

El porni ștergătoarele de parbriz, însă vizibilitatea devenea din ce în ce mai slabă.

– Am avut intenția să te invit la cină chiar după ce am terminat de completat toate formularele. Dar aveai o atitudine atât de defensivă, erai atât de bine pregătită cu graficele tale, hărțile și declarațiile pe care mi le prezentai, încât mi-am creat imaginea de iad a unei lupte cu tine pentru acel împrumut pe care știu că în principiu ți l-aș fi refuzat. Probabil crezi că am avut ulterior un alt motiv.

– Iar tragi concluzii pripite! îl atacă ea. Acum crezi că știi ce-mi trece mie prin minte!

Colțul stâng al gurii lui se ridică într-un zâmbet.

– Vrei să spui că ai fi iești cu mine la cină?

– Absolut, spuse ea cu o dreaptă indignare.

– Atunci ce-ai zice de o întâlnire de mâine în două săptămâni, când mă voi întoarce din vacanță?

– Este în regulă, pronunță Roxanne cuvintele cu convingere.

– Cină, apoi un spectacol de teatru?

– Minunat.

Bram tuși ca să-și înăbușe râsul. Acceptul ei suna mai mult a amenințare. El simți în picioare că întorsese la colț prea repede, cauciucurile roților alunecând spre stânga înainte de a se îndrepta.

– Sper că vremea la înălțime este mai bună decât cea de aici.

– Doar nu crezi cu adevărat că avionul tău va zbura la noapte?! îl întrebă Roxanne amuzată.

– Păi, acum douăzeci de minute cei de la radio nu anunțaseră că aeroportul ar fi închis, și avionul meu nu pleacă până la ora zece. S-ar putea ca toată grozăvia asta să se termine până atunci.

– Ești foarte optimist, Abraham Tyler. Oh, garajul lui Jerry este chiar la colțul acela.

Ea deschise fereastra laterală, arătând spre clădirea scăldată în lumina roșie de neon.

– Chiar aici.

El își luă ușor piciorul de pe accelerator și frână cu grijă.

– Apropo, nimeni nu m-a numit Abraham sau Abe de când asistenta de la spital mi-a completat certificatul de naștere. Mi se spune Bram.

El se întinse pentru a aprinde lumina în interiorul mașinii.

– Ție și se spune totdeauna Roxanne?

Ea își ascunse un zâmbet când își luă geanta și casetofonul.

– Frații mei îmi spun Rocky iar părinții îmi spun totdeauna Roxy.

– Atunci, doar ca să păstrăm starea creată de fantezia ta, te voi numi Roxanne.

Vocea lui Bram era înăbușită.

– La urma urmei, pentru Cyrano de Bergerac, Roxanne cea faimoasă din poveste reprezenta idealul feminității, simbolul frumuseții pe care orice bărbat și-l dorește! spuse Bram, trăgând în joacă de marginea pălăriei de fetru a Roxannei.

Lucirea răutăcioasă din ochii căprui ai Roxannei o întrecu pe cea din ochii albaștri ai lui Bram. Degetul ei arătător înmănușat se întinse pentru a lovi nasul lui Bram, iar tonul ei era dulce ca o bucățică de zaharină.

– Nu-i păcat că tu nu posezi nasul legendar al lui Cyrano?! Atunci am fi putut amândoi să ne lăsăm în voia imaginației!

Ea deschise ușa și își legănă picioarele în afara mașinii.

– Mulțumesc încă o dată pentru că m-ai adus cu mașina până aici.

Răspunsul lui „ne vedem în două săptămâni“ fu lansat doar o secundă înainte ca ea să trântească portiera mașinii.

Ușa din fața garajului lui Jerry era o piesă uriașă de plastic

demnă de toată lauda, prinsă în spatele unui grilaj de protecție și cu o alarmă de avertizare împotriva spărgătorilor. Roxanne își făcu drum cu greu printre grămezile mari de lucruri care ajungeau până la înălțimea genunchiului spre ușile din spate ale garajului, mergând aproape de clădirea masivă și folosind acoperișul lat ca protecție împotriva vântului.

Cu respirația întretăiată, Roxanne ajunse la ușă și, lipindu-și fața de sticla înghețată, putu să vadă mașina ei galbenă, Toyota, pusă înăuntru la adăpost și în siguranță, dar nu era nimeni acolo care să-i țină companie.

– Grozav! spuse ea lovind în ușă încă o dată cu pumnul înmănușat. Acum că mă fac?

Roxanne își dădu seama că încercarea de a găsi un mijloc de transport în comun într-o noapte ca asta era un lucru fără sens. Analiză realist situația și se hotărî să meargă pe jos pe lângă blocuri, pentru a prinde ultimul tren aerian și a se întoarce la birou. Cel puțin, în felul acesta ar petrece noaptea la căldură și în siguranță.

La jumătatea drumului dinspre garaj, Roxanne rămase blocată văzându-l pe Bram.

– Ce mai faci încă aici?

Capitolul 3

– Mă asigur că totul este în regulă cu tine.

Mâinile lui Bram îi cuprinseră umerii, conducând-o sub streșinile protectoare.

– Unde îți este mașina?

Bram îi scutură zăpada de pe haina de blană de culoarea chihlimbarului.

– Nu-i gata încă?

– Este gata, așteaptă și este încuiată înăuntru, anunță Roxanne posomorâtă.

– Mai bine mai târziu decât niciodată este una dintre cugetările la care subscriu atelierele auto. Haide, te conduc eu cu mașina până acasă. La știrile de la ora opt s-a anunțat că aeroportul a fost închis.

Ridicându-și gulerul de la pardesiul de cașmir, Bram aruncă o privire mohorâtă straturilor groase de zăpadă care se ridicau în fața lor asemenea talazurilor unui ocean.

– Cred că voi vedea o zi mai puțin St. Croix.

Mai departe conversația deveni imposibilă din cauza

puterii cu care sufla vântul care le azvârlea în față bucăți de gheață și zăpadă. Când Roxanne ajunse în cele din urmă în mașină, pe locul din față, prima propoziție coerentă pe care o putu scoate fu una de reproș.

– Unde îți sunt ghetele, mănușile și pălăria? Fac pariu că nu ai nici măcar o lopată sau benzină de rezervă.

– Ai dreptate, mami! își scutură Bram capul, trimițând o rafală de fulgi de zăpadă în toate direcțiile.

Lumina din interiorul mașinii îi scotea la iveală zâmbetul strengăresc.

– Încăpățânații locuitori din Minneapolis sunt atenți de fiecare dată la avertismentele privind viscolele? Cred că pentru ei zăpada este un mod de viață, la fel și frigul, când ai de-a face cu loviturile Mamei Natură.

Își prinse centura de siguranță înainte de a porni mașina. Roțile din spate făcură un zgomot furios, scrâșnind, în timp ce roțile din față alunecară afară din parcare, în strada principală.

– Dacă au închis aeroportul – medită Roxanne, întorcându-se spre el – înseamnă că au închis toate drumurile principale. Poate că ar fi mai inteligent dacă m-ai lăsa la stația trenului aerian, de unde voi merge pe jos, înapoi la mine la birou, și-mi voi petrece noaptea acolo. Poate ar fi mai bine să stai la un hotel.

– Nu-ți face griji, plugurile de zăpadă și camioanele care presară nisip sunt deja afară, la treabă. În afară de asta, casa ta se află chiar în drum spre casa mea.

Roxanne șterse cu mâna îmbrăcată în mănușă interiorul ferestrei din dreptul ei, însă imaginea nu se îmbunătăți. Tot ceea ce se putea vedea era doar o masă de fulgi albi care se învârtejau.

– Ești cel mai optimist dintre toți optimiștii pe care i-am întâlnit vreodată!

Cu un oftat ușor, ea se cuibări în scaun.

Bram nu era chiar singur când anume începuse să fluiere. Era aproximativ cam atunci când degetele lui amorțiseră pe volan, în timp ce ducea o luptă obositoare ca să mențină controlul mașinii. Deși fluieratul părea să-i mențină curajul la un nivel ridicat, ca la început, nu-l ajuta însă cu nimic la condusul mașinii. Combinația dintre vânturile puternice și zăpada înghețată care acoperea pavajul trimiseră Zefirul lui în jos, spre Bulevardul Hennepin.

În ciuda priceperii lui Bram de a conduce mașina, acesta intră într-un derapaj de necontrolat. El încercă să facă toate mișcările necesare, fără a intra în panică. Ridicând piciorul de pe ambreaj, întoarse roțile contra direcției de derapare. Mașina alunecă înapoi prea repede și începu să derapeze în direcția opusă. Bram se lupta cu volanul, învârtindu-l pentru a menține direcția, însă limuzina îl sfida la fiecare mișcare.

Roxanne își ținea respirația de la a treia derapare. Ochii ei priveau când înapoi, când înainte, de la profilul lui Bram la apărătoarele de vânt. N-avea nici un sens să nege situația lor rămasă în voia hazardului. Voia să fi putut face ceva, orice, însă era total neajutorată. Deși nu-și nega în nici un fel teama, Roxanne se simțea totuși încrezătoare în omul de la volan. Mașina se porni ca un bolid, chiar spre biblioteca publică. Bram știa că șansele de supraviețuire unei coliziuni frontale cu orice obstacol nu erau prea mari. Nu avea încotro să cotească la dreapta.

Mașina se învârti asemeni unui titirez scăpat de sub control. Bram își simți mușchii mâinilor încordați. Își folosi toată puterea pentru a încerca să recapete controlul. Limuzina derapă, alunecă și aterizâ în cele din urmă jos, pe Bulevardul Marquette, într-un munte de zăpadă care mărginea parcarea de la Tribunalul Federal. Bram direcționă mașina mai departe, însă zăpada se dovedi a acoperi un dușman solid – o balustradă de protecție, din oțel.

Sunetul oțelului lovit se auzi răzbind prin zgomotul făcut

de vânt. La impact, pieptul lui Bram se lovi de volanul mașinii. Mecanismul de siguranță împotriva coliziunii și cureaua de pe umei au suportat șocul, însă lovitura îi blocase aerul din plămâni, lăsându-l pentru moment ametit și icnind ca să-și recapete răsuflarea.

Pentru o secundă, Roxanne crezu că a murit. Auzea un uruit în urechi și o mulțime de steluțe strălucitoare îi fluturau și explodau în fața ochilor. Însă durerea de cap, din umărul drept și cot o făcură să-și dea seama că se afla încă printre cei vii. Trăgându-și capul ușor, prin alunecare, din locul unde făcuse cunoștință dură și violentă cu ușa mașinii, obrajii Roxannei descoperiră geamul rece. Genele ei se lăsară în jos când simți sticla rece ca gheața, de a cărei prezență se bucura acum.

Calmul ei, nepăsător fu întrerupt brusc de două mâini aspre și o voce puternică, speriată, ce îi repeta numele:

– Ești teafără? Roxanne?! Dumnezeule, ce-am făcut? Roxanne!

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce țipi?

Ea tremură când simți un lichid străin, cald, care se scurgea pe tâmpla ei dreaptă, pe lângă ureche și de-a lungul cefei.

Bram aprinse lumina din interior și lumină fața Roxannei. Niște ochi căprui lipsiți de expresie îl priveau.

– Știi cine sunt? ceru el cu o voce hotărâtă.

– Bineînțeles, ești... mmm.

Ea descoperi că trebuia să se gândească un moment la treaba asta.

– Sincer, Abe... veni răspunsul ei mai degrabă repezit, dar triumfător.

– O iau acum așa, oftă el. Știi cine ești? Știi unde te afli? Oh, la dracu'!

Bram se întrerupse când văzu valul de fum.

– Trebuie să ieșim de aici!

Mâinile lui o apucară de umeri.

– Cred că am luat foc!

– Foc? Hmm... chestia asta sună drăguț și amuzant.

– Oh... la naiba!

– Hai Roxanne, ieși din starea asta. Haide, mișcă-te!

Roxanne scăpă de starea de dezorientare în care se afla.

– Hei!

Brațul ei se mișcă pentru a-l opri.

– Nu ți-a spus mama ta niciodată să nu te porți în felul ăsta cu o doamnă?

– Ți-ai revenit!

Bram respiră ușurat.

– Am fost plecată undeva?

– Cu mintea, și acum o vei face fizic.

El arătă spre haina grea de promoroacă care se forma pe parbriz.

– Nu sunt sigur dacă s-a spart radiatorul sau dacă tot fumul ăsta este de la vreo țeavă de combustibil ruptă. Banca este la doar o jumătate distanță de bloc de aici. Crezi că poți merge până acolo?

– Bineînțeles!

– Nu lăsa nimic, spuse Bram, întinzându-se spre scaunul din spate după cutia îmbrăcată în piele care fusese a tatălui său.

– Să mergem!

Smulgând geanta și casetofonul, Roxanne încercă să deschidă portiera dar descoperi că era blocată.

– Așteaptă un minut, sunt chiar în spatele tău.

Ea se târî pe scaunul din față și se lăsă să alunece afară, de pe partea șoferului.

Luminița slabă a lanternei în formă de stilou pe care o avea Bram era un ajutor neînsemnat. Așa că el îl băgă în buzunar, luă casetofonul de la Roxanne, jonglă cu el până reuși să-l bage în servieta pe care o ținea în mâna dreaptă.

– Vino, pe aici! strigă el prin furtuna de zăpadă care-i înconjura.

Prinzând-o de cotul mâinii drepte, Bram o conduse pe Roxanne departe de ce mai rămăsese din mașina învăluită de fum.

Se deplasau acum spre sud, pe Strada 3. Vântul înghețat îi lovea din toate părțile. Zăpada așternută până la înălțimea genunchiului acoperea terenul periculos care-i făcea să alunece.

Bram se mișca greoi spre Roxanne și se apropie cu gura de urechea ei.

– Hai, aproape am ajuns.

Sprijinindu-se unul pe altul, ei își reluară poziția verticală și continuară să înainteze prin rafalele puternice.

Mergând cu capul în jos, cu fața ascunsă între pălărie și gulerul de la haină, Roxanne făcea fiecare pas cu mai multă atenție și precauție. Nu era dificil, dar o dureau picioarele de la izbitura în grămada de zăpadă. Părea că întinderea albă este fără sfârșit, nu avea nici un sentiment de ușurare. De fapt, pentru Roxanne, zăpada arăta ca ceva destul de atrăgător, ca un fular pufos.

Nu, nu era bine! Ea își recăpătă luciditatea și își întoarse privirea din fața mirajului. Roxanne nu era sigură ce anume o făcea să meargă înainte. Poate că era vorba de instinctul de supraviețuire, poate că era teamă de moarte prin înghețare, sau poate era sprijinul în plus de la brațul bărbătesc care-i înconjura talia. Cel mai pronanil era vorba de toate aceste lucruri, plus recitarea continuă a tuturor rugăciunilor pe care le învățase la Școala de duminică.

Vorbele lui Bam „aici este“ străpunseră zgomotul vântului. Ochiul stâng al Roxannei ieși din izolare și încercă să realizeze unde se află. Luminile străzii și zăpada se combinau pentru a face o noaptea albă. Orice ar fi fost, era invizibil pentru Roxanne. Ridicându-și capul, ea privi cu încordare și în cele din urmă reuși să distingă o umbră întunecată. Se dovedi a fi Banca Națională Hepworth.

Când începu s-o ghideze spre bancă, ea se împiedică și amândoi ajunseră în genunchi într-o grămadă mare de zăpadă, înaltă până la piept.

– Acolo! o ajută Bram, mișcându-și capul acoperit de zăpadă spre partea dreaptă. Haide!

Ultimii douăzeci de pași se dovediră a fi cei mai lungi decât toți pașii făcuți în călătoriile sale.

În momentul în care păși sub acoperiș, spre locul de parcare al băncii, prin stația de taxare, acela viscolul încetă.

– Putem să luăm liftul până sus.

Bram se scutură de zăpadă, marcând astfel drumul până la ascensor, lăsând în urma lui o dâră albă. El își mișcă mâna roșie în buzunarul de la haină. Simțea furnicături în degete cu care strângea cheile pe care în final, le scăpă pe podea. Își ridică mâna înghețată spre gură și încercă s-o încălzească suflând peste ea.

Roxanne gâfâia în timp ce se apleca pentru a lua cheile de jos.

– De ce nu facem gălăgie ca să vină paza?

– Nu este nici o pază. Totul este electronic. Banii se află în siguranță, închiși în casa de bani.

El încercă să-și miște degetele, să le îndoaie, sperând să le îmbunătățească atât culoarea, cât și coordonarea.

– Mai bine ai face ce-ți spun. Mai întâi butonul rotund pentru alarmă și apoi cel acoperit cu folia de plastic.

Când ușile negre glisante se deschiseră, își folosiră amândoi ultima izbucnire de adrenalină pentru a se îngrămădi istoviți pe podea, înălțându-și simultan fețele înghețate spre țevile de încălzire.

– Te simți bine?

– Hmm.

În ciuda durerii, buzele lui Bram schițară un zâmbet.

– Asta este conversația ta standard pentru mersul cu liftul?

El deschise ochii și se uită la ea.

– Hmm... hmmmm.

Roxanne se chinuia să-și găsească poziția, spatele ei fiind sprijinit de un perete acoperit de lambriruri de stejar.

– Ce-ți fac mâinile?

El sufla încă asupra lor.

– Își revin încet. Mănușile vor fi articolul unu pe lista mea de cumpărături.

– Dar picioarele?

Ochii albaștri ai lui Bram clipiră întrebător.

– Ale mele sunt ca gheața și sunt băgate în cizme îmblănite.

Ea se târî în patru labe până ajunsese la pantofii lui.

– Ți le simți?

– Mă dor.

El se uită la Roxanne cum muncea ca să-i scoată pantofii din piele neagră, acoperiți de zăpadă, și îi scoase șosetele.

– Ăsta-i un semn bun.

Ea puse deoparte mănușile și începu să frece repede degetele și tălpile picioarelor lui Bram.

– Ce faci?

– Îți pun sângele în mișcare, îi spuse Roxanne. Tu continuă să-și freci mâinile, degerăturile nu sunt un lucru de ignorat. Când acest minunat dispozitiv va ajunge în final sus, vei putea să-ți bagi mâinile și picioarele într-o cadă cu apă fierbinte.

– La naiba, Roxanne, oprește-te chiar acum!

Își frecă gleznele eliberate și se reașeză în poziția specială indienilor.

– Aproape era să te omor și tu ești preocupată ed picioarele mele! Eu sunt cel care...

– Omoară-mă!

– Te-ai descurcat cu mașina asemeni unui pilot de formula unu pentru Marele Premiu!

Ignorând respirația lui precipitată, ea îl fixă cu cea mai intimidantă privire.

– Nu ai intrat în panică, nu te-ai blocat, nu mi-a fost teamă nici un moment și...

Deodată, Roxanne se trezi prinsă de brațele lui, iar gura lui fermă o acoperi pe a ei, absorbindu-i cuvintele. Apoi, tot așa de brusc, o eliberă din strânsoare.

– Ce...ce...

Ea înghiți în sec și se uită la el.

– De ce ai făcut asta?

– Resuscitare gură la gură, murmură el.

– Dar... dar eu nu mi-am pierdut respirația.

– Eu mi-am pierdut-o...

Mâna lui Bram se îndreptă către tâmpla ei dreaptă.

– Atunci când am văzut sânge pe fața ta...

– Sânge?

Cu degetele pline de blândețe, Bram o examină la cap, pe lângă ureche.

– Nu doar pielea este zdrelită, dar ai căpătat și o umflătură de mărimea unui ou și... Ochii albaștri se fixară în ochii ei căprui, observând pupilele dilatate. Și... o contuzie.

– Nu!?

– Ba da!

Ridicându-i bărbia, Bram îi studie fața îmbujorată de frigul iernii.

– Te doare cumva capul? Te simți amețită? Ți-este greață cumva? Cum te simți?

– Mi-e frig, sunt udă și... mi-ar fi de folos o îmbrățișare.

– Plăcerea este de partea mea.

Din nou, brațele lui o cuprinseră.

– Încă un centimetru și ai fi fost moartă!

Roxanne îl simți tremurând și-l înconjură cu brațele strâns după gât.

– Niciodată n-am fost în pericol, ești un șofer prea bun.

Degetele ei se strânseră peste șuvițele de păr negre, ude, de pe ceafa lui.

– Indiferent de viteză, ar fi trebuit să port centura de siguranță.

– De fapt, cum te simți?

– Mă doare capul un pic, admise ea, apoi urmă un moment de tăcere.

El găsi trusa de prim-ajutor în dulăpiorul de deasupra chiuvetei. Lui Bram îi trebui un minut ca să se spele pe mâini și adusese câteva prosoape umede de hârtie pe care le puse pe masă.

– Doctorul a sosit!

Vocea lui lipsită de griji contrazicea preocuparea lui interioară. Acum amândouă pupilele Roxannei erau dilatate și Bram avea o bănuială că o durea capul mai mult decât recunoscuse.

La auzul mormăitului scurt lui Bram, Roxanne trase de reverele hainei lui.

– Începi să arăți ca mine când eram în lift.

– Chestia asta nu arată bine. Ar trebui să ți se pună copci.

– Se știe că rănile la cap sunt urâte și arată chiar mai rău decât sunt în realitate. Doar aranjăm pielea la loc și o prindem cu puțin adeziv.

– Mulțumesc, Florence Nightingale, veni replica lui ironică atunci când azvârli șervetul de hârtie pătat de sânge spre coșul de gunoi. Unde ți-ai făcut practica de asistentă medicală?

– Am patru frați mai mici ca mine care țin firma Band-Aid în funcțiune, spuse ea tremurând, în timp ce el era ocupat cu pansarea capului ei.

– Patru? Cât de mari sunt?

Bram alese un tub cu alifie și citi cu grijă instrucțiuile.

– Cincisprezece și treisprezece.

– Sunt două generații de gemeni, îl informă Roxanne.

– Asta da, familie! Apleacă-ți capul mai mult spre mine, nu te doar chestia asta!

Brad o bandajă la cap cu un pansament alb steril după ce o unse cu alifie.

– Voi pune un bandaj de tifon pe deasupra, ca să țină pletele și să nu cadă pansamentul.

El deschise un pachet steril, puse o compresă pe capul ei și o lipi cu leucoplast; în timp verifica siguranța bandajului, mintea lui Bram încerca să înțeleagă ceea ce spusese ea.

– Frați gemeni de cincisprezece și treisprezece ani?

Roxanne reuși să afișeze un surâs în ciuda situației grele prin care trecea.

– Mă întrebam care dintre noi a primit lovitura!

– Este o lipsă în ani de...

– Cincisprezece ani, veni răspunsul ei. Povestea asta este interesantă.

– Pun pariu. Dar ce-ai zice de o ceașcă de supă, după care poți să mă lămurești cu toate detaliile?

– Nu, mulțumesc. Mă simt bine.

Slăbiciunea din vocea Roxannei îl făcu pe Bram s-o întrebe:

– Nu te simți bine, nu-i așa?

Ea ridică din umeri și înghiți totuși o gură fierbinte de supă.

În timp ce Bram porni să cerceteze birourile neîncuiate și dulapurile, Roxanne își întinse ciorapii bleumarin pe țeava de la sistemul de încălzire și aduse și pantofii lui mai aproape de aerul cald. Dar tocmai acele mici eforturi o făcură să se simtă amețită și să-i revină uruitul în urechi. Roxanne se întinse pe capaneaua mică, lăsându-și capul să se odihnească pe pernă și așteptându-l pe Bram să se întoarcă.

– Îmi pare rău că a durat atât, însă... hei!

Bram alergă spre canapea și cu dosul palmelor o apăsă pe frunte și pe obraji. Pielea ei era umedă.

– Roxanne!

Bram își ținu respirația, inima bătându-i cu putere în piept.

Dacă are cumva vreo ruptură internă? Sau vreun traumatism cranian? Sau...

– Mă odihnesc doar, spuse ea, ținând ochii închiși. Serios, mă simt bine!

Ușurarea îl lăsă pe Bram epuizat. Ochii lui stăruiau pe trăsăturile ei, privind cu atenție fruntea ei înaltă, obrajii ușor rotunjiți și nasul obraznic, înainte de a termina incursiunea pe deasupra buzelor ei delicate.

– Ce păcat! Speram să mai am ocazia să-ți fac respirație gură la gură.

Buzele lui Bram se apropiară de ale ei.

– Ar putea fi tocmai lucrul care să mă ajute să-ți aduc un pic de culoare pe față.

– Fața mea are nevoie de culoare? întrebă Roxanne, fără a-și deschide ochii.

– În mod cert.

– Atunci poftim, n-ai decât.

Buzele bărbătești care se uniră cu ale ei erau calde și minunate. Roxanne presupuse că ar putea încerca să se convingă de faptul că izbitura căpătată o făcea să se comporte ca și când ar flirta cu el. Dar ar fi fost o minciună. Adevărul era că avea nevoie să simtă siguranța brațelor lui Bram în jurul ei, avea nevoie de apăsarea fermă a gurii lui. Mai simplu spus, avea nevoie de Abraham Tyler.

Poate că era ceva legat de ipoteza că pericolul ascute simțurile umane, le stârnește și le face să iasă din tiparele obișnuite. Asta era exact ceea ce știa Roxanne că făcea acum – în condiții normale n-ar fi invitat un bărbat să o sărute.

Capitolul 4

Ținând încă ochii închiși, aflându-se pe canapeaua mică, Roxanne își întinse brațele și picioarele. În timp ce se chinuia să se ridice, draperia lungă și lată care se voia să fie o cuvertură, alunecă pe podea. Câteva secunde mai târziu, o voce învăluitoare o striga pe nume.

– Oh, scuze!

Ea ridică învelitoarea grea, pliă de falduri, care căzuse peste Bram.

– Ce faci aici, jos?

– N-are importanță.

Cuvintele lui fură punctate de câteva căscături.

– Tu ce faci? Ce-ți face capul?

Nemaiașteptând răspunsul ei, el fu imediat lângă ea, ridicându-se în genunchi, după care dădu ușor la o parte un capăt al bandajului de tifon, pentru a cerceta locul lovit.

– Capul meu se simte bine, îl anunță ea. Restul are nevoie de un masaj care să întindă toți mușchii. Canapeaua asta este un pat potrivit doar pentru un contorsionist.

Roxanne devenea tot mai conștientă de mișcările delicate

ale degetelor care se ocupau de capul ei. Acestea începuseră mai degrabă să se joace în mijlocul buclelor ei dezordonate, decât să continue îndeletnicirea medicale pe care o începuseră. Ea înghiți în sec și încercă să-și ascundă tulburarea care o cuprinsese.

– Cum arată?

Cu mâna odihnindu-se încă ușor pe partea dreaptă a capului ei, Bram stătea ghemuit pe călcâie.

– Urâtă și umflată încă. Trebuie să-mi fi amintit să pun o pungă cu gheață pe ea noaptea trecută.

El nu reuși să-și ia privirea de la chipul ei. Pe măsură ce o privea, cu atât i se părea mai frumoasă și creștea dorința lui de a o privi.

Ea nu era o femeie trăsnet care să oprească discuția sau să facă să se întoarcă toate capetele bărbaților după ea când intra într-o cameră, însă frumusețea ei care subjuga îi pusese stăpânire pe minte și fusese prezentă în toate visele lui, cât a fost noaptea de lungă. În această dimineață, ochii nerăbdători ai lui Bram refuzau să se întoarcă de la fața ei.

Roxanne se pomeni clipind repede, încercând să se desprindă de privirea lui hipnotică.

– O pungă de gheață! După cât îmi amintesc, întreg corpul meu avea sub zero grade.

El desenă cu arătătorul încet pe fruntea ei o dâră jucăușă, mergând spre sprâncene. Lăsându-și capul să stea lângă al ei, Bram o întrebă:

– Și cum este temperatura corpului tău în dimineața asta?

Aripi agitate i se zbăteau în stomac, iar Roxanne se simțea ca și când fiecare nerv era supus unui astfel de chin.

– Perfect. Treizeci și șase cu șase.

Minciuna fusese spusă de buzele ei devenite dintr-o dată sensibile.

Ea îl văzu zâmbind, îl privi ridicându-se și întinzându-și cor-

pul, umerii lați scuturându-se pe sub cămașa albă. Apoi, într-o secundă, Roxanne tânji să simtă din nou atingerea și gustul gurii lui. Ea izgoni cu hotărâre aceste vise efemere și se concentră asupra unui lucru mai bun de făcut.

– Ce-ar fi să vedem cum este vremea? îl invită vocea ei dulce ca o cireașă, în timp ce se răsucea pe canapea și își îndrepta cămașa.

Bram merse spre fereastră și strânse transperantul vopsit în culorile toamnei.

Cum el nu răspunse întrebării ei insistente de „cum este?", Roxanne veni spre el. Acum erau doi oameni care priveau în tăcere, impresionați, la sălbăticia albă de afară. Mâna ei se opri pe antebrațul lui Bram.

– Of, încearcă la radio!

În momentul în care el apăsă pe butoul de pornire, în cameră se auziră doar paraziți.

– Ciudat, ăsta este același post pe care l-am ascultat noaptea trecută!

Bram învârti butonul scalei, trimițând acul roșu indicator spre banda de unde medii, căutând un canal.

– Poate ar trebui să încerci CONELRAD?

El dădu negativ din cap.

– Roxanne, asta este doar o furtună de zăpadă, nu un holocaust nuclear. În afară de acestea, CONELRAD este dispărut.

Ochii celor doi priveau cu intensitate pe fereastră, la vremea de afară.

– Așa s-ar putea să fie Minneapolis! N-am văzut niciodată ceva asemănător!

– Îți lași imaginația să o ia razna!

Bram suci butonul pe banda de unde scurte și începu să reorienteze antena.

– Condițiile atmosferice au perturbat total undele radio.

El lovi cu palma aparatul de radio, îl mută spre fereastră și

încercă să prindă posturile de joasă frecvență pe unde medii. Muzica întrerupse paraziții.

– Vezi – surâsul lui sigur alungă toate temerile lor – oamenii de la WCCO sunt încă la posturi.

Roxanne pufni, veni înapoi spre canapea și începu să plieze draperiile în falduri mici, în timp ce asculta ultimul hit al lui Kenny Rogers. Melodia lui Kenny Rogers fu urmată de una veche a lui Glen Campbell, o reclamă privind pilule pentru slăbit, și clopoțeii unui post muzical. Roxanne tocmai era gata să mormăie ceva urât, când crainicul veni în sfârșit, înapoi la microfon.

– M-am întors de la automatul pentru dulciuri cu dejunul meu, se auzi o voce glumeață în aparat. Aici este Russ Mezer cu știrile de la ora nouă și treizeci de minute, și ultimele noutăți despre vreme. Și dacă vă uitați pe fereastră, veți vedea care sunt ultimele vești despre vremea de astăzi. În mod normal eu sunt de servici astăzi, aici, la WCCO, de la ora patru până la miezul nopții, însă, mulțumită viscolului, sunt în perioada de lucru suplimentară, sau deja s-a dublat?

Bram oftă și lovi în aparatul de radio.

– Hai, amice, dă-ne știrile!

– Până acum – continuă Russ Mezer – în Twin Cities a căzut o cantitate de zăpadă ce s-a depus într-un strat de șaptezeci de centimetri și încă mai ninge, oameni buni. Un câmp de joasă presiune de durată nedeterminată aduce zăpadă și vânturi puternice, a căror forță a imobilizat complet orașul. Nu se clintește nimic, nu este deschis nimic. Locuitorii sunt sfătuiți să rămână unde se află. Stațiile de energie electrică din nord raportează creșterea pierderilor de energie din cauza zăpezii grele și vânturilor puternice care distrug cablurile de distribuție a curentului electirc. S-au raportat încă unsprezece morți, făcând ca numărul total de victime începând de ieri, de la ora șase, să ajungă la treizeci și unu. Va

concura acest viscol cu furtuna din optzeci și opt, când un strat de zăpadă de peste 1,30 metri a acoperit partea de nord în trei zile? În nouă luni vom înregistra o mică explozie de noi denumiri al acestui fenomen, ca Fulgul de Zăpadă, Valul de Zăpadă și...

Roxanne făcu o mișcare de rotație cu degetele, iar Bram îl reduse pe jovialul crainic la tăcere.

– Detest când cineva este atât de strălucitor și alambicat dimineața, bombăni ea. La naiba, am prea multe treburi de făcut ca să mai stau aici.

– Ești invitata mea, n-ai decât.

Bram făcu un gest de indiferență.

– Du-te afară și devii un număr dintr-o statistică. Roxanne Murdoch, a douăsprezecea persoană a cărei moarte s-a raportat din cauza vremii.

– Oh, taci din gură!

Ea se deplasă spre colțul biroului și se așeză, lăsându-și picioarele să se legene.

– Nu sunt o persoană bine crescută dacă mai întâi nu mă spăl pe dinți și nu beau o ceașcă de cafea. În afară de asta – Roxanne se uită la el – de ce ești într-o dispoziție atât de bună? Doar ai scăpat soarele, distracția și partida de tenis de la St. Croix!

– Dar am fost suficient de deștept ca să-mi iau asigurări pentru vacanță! surâse Bram, frecându-și barba neagră care-i crescuse pe față. Două zise pierdute din cauza vremii nu vor însemna și pierderi pentru portofelul meu, și încă mai am douăsprezece zile de vacanță.

El păși în jurul biroului și ajungând în dreptul ei, îi puse amândouă mâinile pe umeri.

– În afară de asta, atât eu, cât și cămașa mea trăim clipe minunate.

Degetele lui se ocupară încet de îndreptarea gulerului de la cămașă.

– Arăți foarte bine în hainele bărbaților. Îmi place în mod special pălăria ta. Este vreun cadou mai grozav de la cineva special?

Roxanne încercase să rămână indiferentă și politicoasă cu Abraham Tyler, așa cum era cu alți bărbați, însă își dădu seama că politețea era ultimul lucru care-i preocupa mintea. Toate aceste gânduri volutuoase care aveau de-a face cu buzele și mâinile lui îi invadară și îi corupseră mintea din nou. Iar sentimentele de tulburare și emoție care continuau s-o învăluie de fiecare dată când el se apropia de ea erau adolescentine, ca și când ar fi fost studentă. Avea însă treizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu.

Roxanne își dădu în gând o palmă puternică în timp ce, din punct de vedere fizic, gura ei se forța să se arcuiască într-un zâmbet plăcut.

– Este o pălărie pentru un singur proprietar, răspunse ea încercând să ignore faptul că ochii lui se potriveau cu dunga albăstruie, apropiată de culoarea cobaltului, desenată pe fața cămășii lui de sport.

– Este un biet accesoriu care să-mi țină de cald în timpul acestei ierni, mai adăugă Roxanne.

– Ei, asta explică de ce ai atâta grijă de pălărie.

Ținându-și degetele pe marginile gulerului, Bram o întrebă:

– Cum rămâne cu persoana specială?

Ochii ei se îngustară în fața privirii lui insistente.

– Ce-ai zice să luăm micul dejun? schimbă ea brusc vorba.

Bram băgă mâna în buzunar și zdrăngăni câteva monede.

– Mâncarea te face cumva mai bine dispusă?

– Dă-mi ceva să mănânc și s-ar putea să-ți furnizez câteva informații, pară ea atacul lui.

Îndată ce mâinile lui se depărtară de corpul ei, emoțiile Roxannei se stabilizară și ea își recăpătă echilibrul.

– Aceasta va fi a doua noastră întâlnire – îi aminti Bram, tachinând-o ușor – și să știi că detest să încalc teritoriul altcuiva.

– Teritoriul? Roxanne își lărgi ochii, glumeață. Nu sunt o proprietate pe care un bărbat să o poată cumpăra și vinde, domnule Tyler. Eu sunt răspunzătoare pentru acțiunile mele și nu există nici o ipotecă să poată fi achitată de cineva.

Râsul ei răsună puternic în cameră.

– Bun, asta răspunde întrebării mele.

– Capăt totuși ceva de mâncare, pentru micul dejun? întrebă Roxanne, străduindu-se să-și păstreze ascunsă buna dispoziție.

Problema principală cu Bram Tyler, admise ea în gând, era faptul că acest bărbat era incredibil de plăcut.

– Micul dejun și spălatul pe dinți, anunță Bram.

La privirea ei interogativă, degetul lui mare dădu un ghiont valijoarei de piele care se afla în echilibru pe tăvița de lemn pentru scrisori de pe biroul lui.

– Ai aici o trusă de călătorie plină cu diferite mostre, săpunuri, pastă de dinți și brici pentru bărbierit. Caută-ți ceva acolo și servește-te.

*
* *

Oglinda din toaletă reflecta un zâmbet și o expresie care trecură de la mulțumire la respect. Bram era politicos și înțelept în comportare. Roxanne recunoscu toate acestea în timp ce înșirase o întreagă gamă de obiecte de toaletă pe policioara de metal de deasupra celor două ciuvete. Era doar o lovitură dată stilului ei dificil de acceptat.

Dificlă? Tocmai ea, dansatoarea din buric! Liniștea fu întreruptă de asaltul propriilor chicoteli. Însă ea era teribil de pretențioasă când era vorba de sex. Nu se lăsase în voia

dragostei libere în anii '70, nu a fost gata pentru revoluția sexuală din anii '80 și gândul de a se trezi lângă un străin o făcea să se simtă bolnavă. Da, dificilă era un cuvânt mult mai frumos decât frigidă!

Oglinda reflecta acum un zâmbet superior, dezaprobator la adresa propriei persoane. Richiar n-o numise de fapt frigidă, doar nesemnificativă din punct de vedere sexual, chiar și după ce se logodiseră și ea cedase în sfârșit farmecului lui. Richard! Roxanne se încruntă. Acum, de ce oare îi venise în minte tocmai Richiar Beck?

Poate că era ceva natural pentru o femei să-l compare pe bărbatul pe care tocmai îl întâlnise cu bărbatul pe care încercase mereu să-l uite. Însă Abraham Tyler și Richard Beck era două firi total opuse. Bram era simpatic și popular, pe când Richiard, ei bine, Richiar era simbolul a ceva foarte pretențios, ceva asemănător unei cămăși scrobite. Roxanne chicoti din nou. Mai degrabă Richard ar fi trebuit să fie bancher decât șef de departament. Se potrivea atât de bine cu podelele de marmură și decorul pretențios.

Ochii căprui ai Roxannei scrutau imaginea ei din oglindă. Fusese foarte afectată din punct de vedere emoțional când se îndrăgostise de Richiard. El reprezenta tot ceea ce își dorește fiecare mamă pentru fiica ei. Amabil, respectuos, avea o slujbă bună, capacități care-l putea propulsa pe scara ierarhică să fie ceea ce fiecare mamă își dorește ca noră pentru fiul său. Manierată, cu o comportare potrivnică, ascultătoare, dulce, iubitoare. Însă își dădu seama că a fi ceva ce nu ești în realitate te poate aduce într-o stare de adâncă depresie și mare nesiguranță. Așa că își scoase masca sub care se deghizase adevărata ei personalitate și apoi îl prezentase pe Richiar mătușii Mathilda.

Aceasta nu-l plăcuse pe Richard. Buza de sus îi transpira mereu, palmele îi erau umede iar surâsul nu ajunsese nicio-

dată în ochii lui căprui. Mătușa Mathilda avusese dreptate! Richard se enervase teribil, avusese un șoc atunci când ea îi spusese că vrea să pornească afacerea cu firma de transmis mesaje „Salutări și Felicitări". Viitoarea lui soție, îmbrăcată în astfel de costume scandaloase, făcând tot felul de glume deocheate! Niciodată! Roxanne trebuia să aleagă: aventura ei în astfel de afaceri, sau să fie soția lui!

Afacerea a câștigat și astfel Roxanne realizase, după două luni de plânsete și certuri, ce era ea și ce voia să facă. Nu era menită să fie jumătatea mai bună a domnului Richard Beck. De fapt, la vârsta de douăzeci și cinci de ani, ea își dăduse seama că nu era pregătită psihic și emoțional pentru a fi soția cuiva.

Ea își stabilise priorități în viață cu cinci ani în urmă, iar bărbații nici măcar nu se aflau pe listă. După episodul cu Richard, ea știa acum ce voia de la un bărbat, nu avea nevoie de experimente. Îl va recunoaște pe domnul Perfect când va veni timpul. Foarte sincer, nu era deloc supărată și nici nu se simțea distrusă fără un bărbat în viața ei. Nu se simțea mai rău, nici deprimată. Se simțea foarte bine.

Când începu să desfacă nasturii de la cămașă, fața lui Abraham Tyler se ivi iarăși în mintea ei, cu acuratețea unui obiect tridimensional, și iar trecu peste ființa ei o senzație străină, neobișnuită. Roxanne știa că îi place de el, însă ei îi plăceau încă patru bărbați, de care o lega o prietenie platonică, pe aceștia știindu-i de zece ani. *Însă nici unul dintre acei bărbați nu te-a făcut niciodată să te simți neliniștită,* o avertiză subconștientul ei. Nici chiar Richard nu te-a făcut vreodată să te simți ca un arici.

– Neliniștită!

Faptul că rostise cuvântul cu glas tare o făcu pe Roxanne să se simtă mai puțin agitată.

– Probabil este doar din pricina contuziei – își spuse ea din nou.

Cuvintele ei se amestecau pierzându-se în murmurul unei melodii, care se transformă curând într-un cântec.

Bram tocmai terminase de curățat briciul pentru ultima dată, când melodia lui Gershwin din „Un american la Paris" străbătu pereții de la toaleta doamnelor, urmată apoi de cântecul lui Irving Berlin „Spune ce ai de spus prin muzică". Zâmbind, el pulverizã în palmă puțină soluție de dat după bărbierit din sticluța de plastic marcată „mostră, a nu se vinde". Roxanne chiar avea o voce minunată, dar alegerea ei pentru aceste două cântece era un mister.

De obicei o persoană cânta unul din cele zece cântece din top, sau măcar o veche melodie preferată, dar Gershwin și Berlin ar fi de actualitate doar dacă în 1923 – același an în care haina ei de blană era în vogă. Doamna era o persoană care intriga foarte mult. Era o femeie de afaceri, independentă, strălucitoare, temperată de maniere vechi de comportare și de abilitatea de a roși. Contradictorie și complexă, iar el o aprecia din ce în ce mai mult, cu fiecare minut care trecea.

Bram puse un vas cu cafea fierbinte pe măsuță, spre partea în care stătea Roxanne, când ea tocmai intra în cameră.

– Ai venit chiar la timpul potrivit, zise el cu un surâs. Micul dejun este servit.

El îi văzu ochii care-l priveau cu grijă atunci când îi trase scaunul.

– Încerc doar să te binedispun.

– Înainte să mă bombardezi cu întrebări?

Ea luă cu ezitare câteva guri de cafea fierbinte, înainte de a deschide pachetul cu plăcințele.

– Fac tot ce este bine, tot ce trebuie ca să te cunosc, scumpa mea Roxanne. Suntem aici singuri, împreună, doar noi doi.

Când sprâncele lui se mișcară în sus și în jos, ea își înăbuși râsul.

– Faci o față de lup mare și rău...

El se strâmbă.

– Și nu-ți este frică deloc de mine?

– Nici un pic.

Roxanne învârti oul de-a lungul mesei, ascultând trosnitul cojilor zdrobite.

– Mătușa mea m-a învățat cum să mă descurc cu lupii mari și răi.

– Ah, din nou mătușa.

Bram desfăcu o cutie de iaurt cu ananas.

– Știi că aceste fete bătrâne, mătușile, pot avea o influență negativă pentru sănătatea emoțională a unei tinere femei?

– Ce te face să crezi că era o fată bătrână?

– Era?

Roxanne își puse sare pe ou înainte de a răspunde:

– Da. De fapt, mătușii Mathilda îi plăcea să spună că nu găsise niciodată un motiv pentru a se căsători.

Bram împunse degetul cu aerul.

– Ce ți-am spus eu? Pun pariu că ți-a spălat și creierul cu povești din astea!

– Spălarea creierului este un cuvânt dur, răspunse ea cu profundă judecată. Să presupunem doar că...

– Spălarea creierului, o întrerupse Bram. Am studiat în tinerețe psihologia. Este important pentru un bancher, în special pentru un șef al departamentului împrumuturi, asta pentru a fi capabil să descifreze caracterul oamenilor.

Roxanne digera o dată cu oul și declarația lui.

– Da, presupun că este. Ai totdeauna dreptate?

Lingura de plastic zăngăni în recipientul gol.

– Totdeauna, spuse el cu mândrie.

– Acum vorbește-mi despre tine și familia ta. Bram desfăcu folia de plastic în care era învelit un măr danez. În special despre mătușa Mathilda.

– Ei bine, știi deja despre cele două generații de frați gemeni ai mei și că sunt la Chicago.

– Și cum ai aterizat în Minneapolis?

– Mătușa Mathilda era cu douăzeci de ani mai mare decât mama și chiar după ce am absolvit liceul, mătușa a avut un accident, și-i fracturat șoldul și a rămas paralizată într-un scaun cu rotile. Deoarece s-au înțeles bine în afaceri, mi-am adus aminte de acest lucru și m-am mutat la ea acasă. A murit cu trei ani în urmă, la vârsta de optzeci și unu de ani.

– Nu acela a fost moment când te-ai eliberat și ai pus bazele afacerii cu firma pentru transmis mesaje?

– De fapt, m-am eliberat cu doi ani înainte, îl corectă ea, luând o înghițitură de cafea. Am lucrat într-un birou de afaceri timp de cinci ani și am descoperit că femeile nemăritate sunt considerate „fete", în timp ce bărbații necăsătoriți erau numiți „colegi". De fiecare dată când am încercat să avansez pe cale ierarhică în cadrul serviciului, un bărbat mai puțin calificat a obținut numirea în postul respectiv, salariul mărit și starea de bună dispoziție corespunzătoare, în timp ce eu am obținut numai partea lui de muncă. Așa că m-am hotărât că mult mai interesant și mai bine pentru mine în viață ar fi să-mi pornesc propria afacere decât să fac pe lacheul pentru altcineva. Știam că afacerea mea n-ar fi căzut în nici un caz datorită conducerii încompetente a firmei.

– Bineînțeles! insistă Bram. Se poate ca toate acestea să fi fost legate în subconștient de încercarea de a te elibera de mătușa ta și de îndatoririle de asistentă medicală care te țineau încorsetată. Pun pariu că obișnuiau să-ți ajuți mama la creșterea gemenilor, am dreptate?

– Da, și ce-i cu asta?

El ridică mâna.

– Mai întâi supraveghetoare la vârsta de cincisprezece ani, pentru copii mici, apoi salt către altă situație care necesita îngrijire acordată unei persoane cu sănătatea afectată, atunci având vârsta de optsprezece ani, și apoi spre ce te-ai îndreptat? Douăzeci și patru de ani? Douăzeci și cinci de ani?

Când văzu buzele ei strâmbându-se, Bram atacă brusc:

– Înțelegi ce vreau să spun. Ai trecut prin toate felurile de emoții, însă n-ai trăit cu adevărat. Și atunci când ai început cu firma „Salutări și Felicitări", ai explodat; toată energia pe care o aveai și emoțiile care așteptau să fie exprimate au ieșit la iveală.

– Hmm. Niciodată nu m-am gândit în felul acesta, însă eu *nu am studiat în tinerețe psihologia.*

Încercând astfel să-i cunoască fiecare gând, Bram nu reuși să observe tonul ei sarcastic.

– Și chestia asta te sâcâie? Faptul că nu ai diplomă de colegiu?

Roxanne fu surprinsă pentru moment.

– Nu. Cred că o educație socială este mult mai completă și mai folositoare. Activitatea într-un birou este o educație bună. Personalitățile abundă, iar tu te maturizezi foarte repede.

– Te-a făcut careva să te maturizezi prea repede? Din cauza asta ești așa de hotărâtă în ceea ce privește afacerea ta?

– Ce te face să crezi asta? întrebă ea, ridicându-se și îndesând resturile de hârtie în ceașca goală.

Bram se lăsă înapoi în scaun, încrucișându-și brațele peste piept cu ochii ațintiți asupra feței ei.

– Numește asta, dacă vrei, al șaselea simț.

– Mai întâi o memorie vizuală, apoi psihologie, acum al șaselea simț. Măi, măi, domnule Tyler, în mod sigur ai o gamă întreagă de calități deosebite.

– Ei – zâmbi el – mai vrei o cafea? Cred că tocmai ești pe cale să-ți pierzi politețea.

De uimire, Roxanne rămase cu gura căscată.

– Să-mi pierd politețea!

Ea începu să bombăne, se opri, trase adânc aer în piept, numără până la zece și încercă să ignore zâmbetul lui larg.

– Chiar nu reușesc să apreciez ușurința cu care faci asemenea considerații!

– Mă bazez pe fapte când fac presupunerile astea.

El punctă fiecare idee enunțată, cu un deget.

– Ești foarte grijulie cu afacerea ta, totuși nici măcar nu m-ai rugat să folosești telefonul pentru a anunța pe cineva dintre ai tăi unde te afli. Pălăria nu era ceva de genul care te dă gata și, în sfârșit, micul tău discurs despre independența ta a spus o mulțime de lucruri. Pot pune rămășag cu tine că ai avut o legătură foarte serioasă, mătușa ta Mathilda te-a făcut să te acrești de acest tip, iar tu ai terminat până la urmă cu el.

Genele negre fluturară de câteva ori, ascunzând lucirile din ochii Roxannei.

– Ești uimitor! admise ea în cele din urmă. Am avut într-adevăr o legătură serioasă. Mătușii nu i-a plăcut de el și eu am rupt legătura.

Când ea se uită la Bram, privirea lui era speculativă.

– Mă întreb ce ar gândi mătușa despre tine.

Bram se întinse peste masă, pentru a o mângâia cu degetele pe fiecare parte a feței.

– N-ar trebui să-ți faci griji. N-ar trebui nici măcar să întrebi chestia asta.

– Eu m-aș asigura că ești încrezătoare în mine, în noi, în relația noastră, încrezătoare în dragoste. Nimic și nimeni n-ar trebui să mai conteze.

Roxanne putu să sesizeze o schimbare în dispoziția lui Bram. El părea foarte agitat. Fața lui continua să se apropie, până când ajunse lângă ea, blocându-i orice mișcare. Ea își simți propria respirație devenind dezordonată. Mâinile ei umede se prinseră de colțul mesei. Dacă nu făcea repede ceva, el avea de gând s-o sărute. Și dacă Bram o săruta, știa că și ea îi va întoarce sărutul. Apoi nu mai putea spune ce ar fi putut urma. O încerca din nou sentimentul de neliniște, așa că Roxanne o aminti pe mama lui.

El își trase capul brusc.

– Po... poftim...?

– Am spus – ea scoase un suspin de ușurare când el se depărtă puțin – pun pariu că mama ta a avut mult de lucru ca să te facă să fii atât de încrezători în tine și sigur pe ceea ce faci.

– Da, presupun că așa a fost. Ea și tatăl meu m-au sprijinit mereu. I-am pierdut pe amândoi când aveam nouăsprezece ani – îi spuse el cu vocea plină de tristețe – dar i-am avut mereu în gând, așa cum am păstrat în mine și valorile pe care mi le-au cultivat.

Ea reacționă încântată la ce spusese Bram.

– Ce lucruri frumoase spui și cât de rare sunt astfel de gânduri! Aud așa de mulți oameni blamându-și părinții pentru tot ceea ce este rău în viața lor.

Roxanne realiză că este curioasă să afle mai multe lucruri.

– Spune-mi, ce s-a întâmplat cu Bram Tyler la vârsta de nouăsprezece ani?

– Am urmat patru ani de pregătire în aviație, m-am întors în Minnesota, am obținut o diplomă de calificare în afaceri și am mers pe urmele tatălui meu în cariera bancară.

– Dar cum stă treaba cu toate femeile care te-au ajutat să te maturizezi?

Era acum rândul ei să fie îndrăzneață și sâcâitoare.

– Au fost câteva relații mai degrabă intense – confirmă el ușor – dar în cele din urmă mi-am dat seama că nu erau atât de potrivite și...

Bram făcu un gest de alungare cu mâna.

Roxanne scoase un pufăit destul de nedelicat pentru o doamnă.

– Destul de intense pentru tine.

– Ar fi ceva urât să conduci o femeie, se grăbi el să accentueze. Peste ani te maturizezi suficient ca să faci distincție între dorință și dragoste. Cauți pe cineva care să-ți aprindă foc în inimă, nu doar să-ți stârnească... libidoul.

Din nou Roxanne simți nevoia să-și coboare ochii din cauza privirii lui intense. Ea căută grăbită o salvare și o găsi în ceasul de pe perete.

– De ce nu mergi să verifici situația împreună cu crainicul de la Radio? Știrile vor fi într-un minut și s-ar putea să avem un raport mult mai favorabil despre vreme. Poate că vei ajunge să bei o piña colada la miezul nopții, în St. Croix.

Roxanne căzu pe scaun terminată de emoție, în timp ce el ieșea din cameră. Fiecare mușchi din corpul ei era încordat. *Ce prostie*, rațională ea, *tot ceea ce plănuise acel bărbat era să mă sărute. Și am mai fost sărutată înainte. Am fost sărutată și de el!*

Aceasta era cheia temerii ei. Bram Tyler știa cu siguranță cum să sărute. Limba lui îi mângâie buzele, moliciunea umedă și apăsarea ei făcând-o pe Roxanne să-și amintească ce caldă și minunată era gura lui. Ce incredibil de ușor era să se piardă în brațele lui. Să se piardă...

Un fior o străbătu pe șira spinării. Nu voia s-o mai piardă vreodată pe Roxanne Murdoch, cea de-acum. Era mulțumită și împăcată cu propria-i persoană și își aminti ce îngrozitor fusese în trecut să pretindă a fi altă persoană decât era în realitate. Ridicându-se din scaun, Roxanne se îndreptă spre fereastra descoperită de draperie și se uită afară la furtuna încă dezlănțuită.

– La naiba, Mamă Natură, nu poți să iei o pauză, ca să pot pleca de aici, înainte să...

Ea ezită un moment și apoi refuză să termine fraza.

Capitolul 5

– Ei, care este verdictul? Primim cu cuvânt bun, ceva, de la Hepworth Hilton?

– Stai s-o luăm în felul următor – spuse el, pășind în cameră și aruncând două reviste pe masă – afară stratul de zăpadă este de trei metri și continuă să ningă, bate un vânt foarte rece, s-au înregistrat minus patruzeci și cinci de grade sub zero, stațiile de energie electrică sunt distruse, afară nu este nici un utilaj de înlăturat zăpada, nici pluguri, nici mașini de împrăștiat nisipul, nu este poliție, nu sunt spărgători sau...

Roxanne ridică o mână.

– Ajunge, nu mai vreau! se rugă ea. Îmi dau seama care este tabloul.

Privirea ei se îndreptă spre masă.

Ea împături ziarul Tribune, pe care-l citise a treia oară, și se întinse după revista Fortune.

– Asta arată interesant. Îmi place revista asta cu subiecte din domeniul bancar.

O mână i se undui ușor, fără țintă precisă, spre capătul mesei.

– Câteva articole foarte bune, mormăi ea, devenind mai interesată de pagina tipărită.

Bram scoase un oftat de capitulare, luă o cutie de lapte și se așeză pe scaunul de la fereastră cu revistele Cosmopolitan a secretarei lui.

Cum o serie continuă de ah-uri și oh-uri o făceau să-și întrerupă cititul, Roxanne se retrase cât putu de mult înainte de a face o incursiune verbală în ceea ce știa instinctiv că era o capcană.

– În regulă, ai reușit să-mi captezi atenția. Ce citești acolo așa de grozav?

– Un articol despre tine.

Ochii mari, ca ai unei hermine, se îngustară asemeni ochilor cafenii, de nurcă, devenind înguști ca niște tăieturi, în timp ce se uitau la gura lui Bram care se rotunjea într-un zâmbet atrăgător.

– Eu? Tocmai îmi dau seama că pășesc pe nisipuri mișcătoare.

Mâna ei solicită fluturând o explicație.

– Părerea astrologului privind influența cosmosului asupra comportării sexuale a femeii.

El ridică o foaie colorată.

– Tot ceea ce ar trebui să știe un bărbat despre personalitatea unei femei din zodia Fecioarei.

– Chestiile acelea sunt scrise ca să împace două milioane de cititori, îl ironiză Roxanne.

– Sunt total nepotrivite. Ca să faci horoscopul sau o prognoză astrală, trebuie să știi exact ora și data nașterii unei persoane, poziția planetelor în raport cu Pământul și celelalte stele, îi spuse ea. Nu citești un horoscop real.

El o atinse cu degetul mare pe obraz.

– Atunci nimic din ce-i aici nu este adevărat?

– E foarte îndoielnică realitatea acestor lucruri.

– Nu te superi dacă-ți pun câteva întrebări ca să verific toate astea?

Roxanne oftă.

– Aș putea oare să te opresc?

Cum el își scutură capul, ea își roti ochii și-i spuse:

– Dă-i drumul.

Bram își drese glasul și întrebă:

– Care este planeta ta dominantă?

– Mercur.

– Culoarea preferată?

Degetele ei băteau nerăbdătoare pe masă.

– Păi, de fapt am două – maro și negru.

El se uită dezamăgit.

– Aici scrie roz și galben.

Un licăr de suspiciune îi apăru în ochi.

– Spune, n-ai cititi înainte articolul și...

– Nu, nu l-am citit, îi răspunse Roxanne. Galbenul mă face să par geloasă. N-am purtat niciodată ceva galben. Vezi, ce ți-am spus eu, sunt doar generalități.

După asta, Roxanne se întoarse la revista ei.

– Stai un minut! protestă Bram. De fapt, câteva minute încă. Aha! Ei bine, asta este corectă. Spune că trăsăturile tale cele mai bune sunt personalitatea puternic feminină și picioarele ca ale unei dansatoare.

Cum ea mormăi, el continuă:

– De asemenea, ești metodică, exactă, eficientă și, în același timp, o ființă muncitoare și harnică. Liniștită, demnă de încredere, disciplinată și ordonată. Ai un pronunțat simț al umorului.

– Asta... asta este adevărat, recunoscu ea cu ciudă. Saturn, planeta disciplinei, este localizat în prima casă, aceasta fiind casa trăsăturilor fizice și a personalității. Eu sunt o persoană ordonată.

– Am observat ce ordine era în cameră când m-am întors.

Bram dădu din cap aprobator.

– Și pot să pariez pe mintea ta ageră. Așa, să vedem unde rămăsesem... a, da. Sănătatea: aveți în fiecare zi o minte deschisă, dar asta doar când ați dormit suficient cu o noapte înainte. Destinul: succesul afacerii crește la cote înalte și veți fi răsplătită în bani pentru ideile dumneavoastră inteligente. Frumusețea: soarele este cel mai rău dușman al vostru și puteți considera că este necesar să aveți grijă de ochii umflați.

– Ochi umflați! Pe toți dracii! se încordă ea, atingând ușor cu un deget delicat zona insultată.

– Spuneai că acestea erau doar generalități, îi reaminti Bram și continuă: Oho, aici este o chestiune aventuroasă – în curând vă veți bucura de o mare excursie în aer liber.

Roxanne râse șovăitor.

– Asta a fost la țintă. Am avut o excursie în aer liber, însă a fost mai mult ca un sport de interior.

– Hm, sport de interior.

Bram studie intens paginile tipărite.

– Da, sunt câteva notițe aici despre partea interioară a Fecioarei. Bărbații de toate felurile sunt captivați de farmecul vostru, dar sunteți semnul cel mai ales din zodiac și nu acordați niciodată ușor afecțiunea. Viața dumneavoastră amoroasă care a stagnat în ultima vreme se regăsește cu putere în dragoste.

– Stagnare, ce bine a fost scrisă treaba asta!

– Întâlniri romantice preferate: în fața focului, pe haina dumneavoastră de blană și – Bram făcu un moment pauză, pentru efect – în birou, noaptea târziu. Zonele erogene ale femii din zodia Fecioarei sunt: sfârcurile sensibile... – el observă două pete gemene de culoare roșiatică ce-i apăruseră pe obraji – și dosul moale, delicat, al genunchilor.

Roxanne se simțea din nou neliniștită.

– Dosul genunchilor mei?

Ea se ridică în picioare și împinse scurt scaunul sub masă.

– Rândul viitor când schnauzerul care locuiește pe strada de vizavi de mine va veni să mă adulmece în partea din spate a genunchilor mei, va trebui să-mi amintesc să leșin de plăcere.

Ea își încrucișă brațele peste piept.

– Ce spune despre zodia Tarului?

El își linse degetul mare și întoarse pagina.

– Atracții astrale... Taur... Ei, este ceva drăguț.

Bram îi zâmbi convingător.

– Sunt prudent și grijuliu. Chibzuit, sensibil din punct de vedere sexual, hotărât și calitățile „cercetașului" meu sunt ispititoare pentru tine.

– Of, da, calitățile micului tău cercetaș...

Tonul ei era sarcastic.

– După câte-mi amintesc, ele erau toate împachetate cu mare atenție în valiza ta. Trebuie să fie deja timpul să te hrănesc din nou; devii nepoliticoasă.

– Atunci îmi voi muta persoana nepoliticoasă în toaletă și mă voi spăla pe dinți.

Roxanne apucă poșeta și părăsi cu demnitate camera, însoțită de râsul lui Bram.

Cincisprezece minute mai târziu, ușa de la toaleta doamnelor se zgâlțâie de câteva ori, sub acțiunea hotărâtă a lui Bram. Roxanne se mută din dreptul oglinzii unde își verifica ochii, pentru a deschide ușa.

– Ai bătut la ușă?

Bram se uită la expresia de pe fața ei și se strâmbă.

– Haide, unde este simțul umorului caracteristic pentru o Fecioară?

– Mi-l ascult aici.

– Mă simt cam singur.

În momentul în care degetele lui îi prinseră încheietura mâinii, el avu un sentiment de ușurare. Roxanne era ca o țintă mobilă și Bram devenea din ce în ce mai obsedat de a o prinde.

– În afară de asta – el o trase ușor de braț – a trecut deja un sfert de oră; trebuie să te grăbești pentru masa de prânz.

Râsul ei delicat era ca un tonic pentru simțurile lui.

Căutând în buzunarele de la haină și la fundul poșetei, Roxanne descoperi un munte de monede și câteva bancnote șifonate de un dolar, pe care mașina de schimbat bani o converti foarte eficient într-o monedă folositoare.

O masă bogată formată din sandvișuri cu șuncă și salată, lapte, fulgi de cartof crocanți și prăjiturele se întinseseră pe masă.

– A treia noastră întâlnire, și eu te las să cumperi mâncarea!

Bram deschise cea de-a doua cutie de lapte.

– Nu poți spune că nu sunt o minte deschisă, liberă.

Roxanne scutură ultimele bucăți de fulgi de cartofi.

– De ce oare am impresia clară că te bucură faptul că suntem blocați aici?

Când el zâmbi, ea strâmbă din nas.

– Ai verificat prognoza meteo?

El înghiți și dădu din cap.

– Ești norocoasă că ești închisă într-o clădire încălzită, o admonestă Bram. În partea de oraș unde stai tu tocmai s-a întrerupt curentul electric.

Ea răspunse cu un „minunat“ mai mult mormăit, la care Bram comentă:

– Eu găsesc foarte interesant faptul că trăiești într-o casă.

– Îmi place libertatea pe care ți-o dă o casă, se confesă Roxanne. Eu nu sunt o persoană de apartament. Zgomotul pașilor altora pe deasupra capului meu și conversațiile din jur mă fac să mă simt asaltată de mulțime.

Ea își scutură firele de sare de pe degete.

– Îți voi mărturisi că am fost surprinsă să descopăr că mătușa mea mă vrea acasă la ea.

– Iar mătușa Mathilda. Trebuia să fi ghicit.

El scoase un pufăit de dezgust.

– Fata aia bătrână îți controlează încă viața, chiar și dincolo de mormânt. Pun pariu că și casa ei arată chiar ca ea și mai pun rămășag că n-ai mutat nimic de pe mobila ei.

Roxanne își privi degetele care se jucau cu paiele albe de plastic.

– Ești uimitor. Respectul meu pentru descrierile tale psihologice crește cu fiecare minut.

Ochii căprui nevinovați își ridicară privirea cu atenție, spre fața lui.

– Aș fi interesată să aud ce crezi tu despre felul în care arată casa mea.

– Știu din adresă că stai într-o zonă mai veche. Probabil că locuința ta este o căsuță fără etaj, cu verandă, plină cu mobilă rece, în stil victorian, acoperită cu macrameuri și mileuri croșetate de mână, lămpi stil Tiffany, poate și un ventilator model spaniol...

– Ce fler!

Roxanne se lovi cu mâna peste piept, în timp ce se lăsa înapoi în scaun.

– N-ai menționat doar arhitectura, ci chiar și ventilatoarele!

Ea își trecu degetele prin buclele delicate, de culoarea castanei.

– Știi ceva, Bram, poate ar trebui să te întorci să urmezi ceva cursuri la nivel de facultate, în domeniu psihologiei. Ești prea bun la citit oamenii.

Ea îl văzu cum se înfoia asemeni unui cocoș, însă când începu s-o bombardeze cu tot felul de chestii legate de psihologie, ea știu că trebuia mai bine să schimbe subiectul, altfel ar fi plesnit balonul de mândrie în care se afla acum

cuprinsă toată personalitatea lui Bram, iar atunci ea ar fi trebuit să-i spună adevărul.

– Dar tu? îl întrerupse ea. Spune-mi unde locuiești!

– Hawk Ridge în Edina, veni imediat răspunsul lui. Tocmai m-am mutat într-un oraș foarte frumos, cu un complex mare de case, nu prea departe de club. Este o comunitate dotată cu tot ce trebuie, cu copaci foarte mulți, unde există sisteme de securitate și control, paznici, săli de întreținere, piscină, și terenuri de tenis.

– Și casa ta – insistă ea – pun pariu că este asemeni unei biblioteci, un scaun larg, rabatabil, o sofa extensibilă...

– Ei, ce talent psihologic!

Bram deschise pachetul de Oreos și îi dădu și ei două bucăți.

– Am achiziționat un model. Culorile și tapetul de pe pereți au fost alese de către un decorator profesionist și, ca să fiu sincer, doar am dublat câteva piese de mobilier.

El înghiți stânjenit în timp ce Roxanne răsuci prăjiturica într-o parte, iar vârful limbii ei rozalii linse partea albă, înghețată, din mijloc. Nu-și dădea ea seama oare de efectul pe care-l aveau asupra lui acțiunile ei? Când mușcă din bucata lui de Oreos, dinții ei prinseră o parte din obrazul lui, iar durerea pe care o simți îi stârni gândurile erotice.

– Ai spus ceva? îl întrebă Roxanne.

– Eu... eu... Bram se bâlbâi, căutând să găsească o minciună, pe care s-o spună într-un fel cât mai coerent... Mă întreb, oare cum de ți-a plăcut să trăiești singură în casa aceea ca un muzeu?

Săraca mătușă Mathilda. Roxanne făcu o grimasă. *Probabil că se răsucește în mormânt, vrând să-l lovească pe acest bărbat. Toate la timpul lor, mătușică... toate la timpul lor.*

– Să șterg praful și să scutur toate mileurile acelea îmi ocupă tot timpul meu liber, îi replică ea cu dulceață în glas.

Dar îmi place să trăiesc singură. Nu mă tem, dacă la asta voiai să ajunhgi. De fapt, am devenit un statician al crimelor înregistrate, acum doi ani. Am fost atacată de tâlhari... și...

– Atacată de tâlhari...!

Ultima prăjiturică se fărâmiță în degetele crispate ale lui Bram.

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Ai fost lovită? Cine a făcut treaba asta? Aș vrea să-l strâng de gât cu mâinile mele și...

Roxanne fu uluită de reacția lui Bram. Nu era cazul să nege onestitatea sentimentelor acestui bărbat față de ea.

– Ei...

Palma ei îi acoperi pumnul, iar vârfurile degetelor trasau cercuri liniștitoare pe încheietura mâinii lui Bram.

– N-am fost lovită. Nici măcar atinsă.

Un chicotit îi scăpă de pe buze.

– Însă tâlharul – sărmanul puști – probabil că șchioapătă încă și vorbește cu o octavă mai sus.

El trase repede aer în piept.

– Vrei să spui că l-ai atacat pe agresorul tău?

Ea dădu din cap și zâmbi.

– Era un tâlhar simpatic și prost – relată Roxanne – cu cel puțin doi centimetri mai scund decât mine; a trebuit să sară ca să ajungă să-mi pună cuțitul la gât și...

– Cuțit!

Bram închise ochii.

– El era înarmat și tu... tu puteai să fi omorâtă.

Ochii lui se deschiseră repede, neplăcându-i deloc scena din imaginația lui.

– Ce-au spus părinții tăi? Și mătușa ta? Sunt surprins că nu te-a trimis înapoi la Chicago!

Oftând, ea începu să curețe masa.

– N-am spus nimănui, pentru că ar fi avut aceeași reacție pe care ai avut-o tu. Dar nu s-a întâmplat nimic. Eram bine, el

nu era, și a dispărut în noapte, am plecat acasă și m-am bălăcit într-o cadă plină cu spumă timp de două ore.

Roxanne aruncă resturile în containerul pentru gunoi.

– Voi admite că mi-au trebuit câteva zile ca să realizez grozăvia care s-ar fi putut întâmpla – spuse ea, ignorând mormăiala lui care o întrerupse – așa că am urmat un alt curs de autoapărare și mi-am cumpărat o măciucă...

– Cred într-adevăr că...

Roxanne îi făcu semn să tacă.

– Uite, o prietenă a mea a vizitat orașele New York, Miami, Los Angeles și Chicago și nu a supărat-o nimeni, dar când s-a întors să-și vadă părinții la Waterbury, în Vermont, i s-a smuls poșeta într-un supermarket. Infracțiunile de orice fel se întâmplă peste tot și este într-adevăr nesigur să trăiești într-un oraș – fu ea de acord – dar este o modalitate subiectivă de a te intimida; în același timp munca și viața desfășurate într-un asemenea mediu sunt stimulente și vitale pentru o persoană, în ceea ce privește creșterea încrederii în forțele proprii.

Ochii castanii ai Roxannei îi provocară pe cei albaștri ai lui Bram.

– Nu intenționez să mă mut. Îmi place să locuiesc singură în casă. Nu-mi este frică. Am încheiat discuția. Joci gin-rummy sau un bridge la două mâini?

Bram clipi din ochi.

– Ce?

– În timp ce curățam masa de resturile de la micul dejun, am găsit un teanc de cărți.

Ea deschise ușa de la dulap și scoase o cutie de plastic negru.

– Dacă tot am epuizat conversațiile pe teme personale pe ziua de azi, m-am gândit că am putea să ne amuzăm cu un gin sau un bridge.

– Fără jocuri de domnișoare bătrâne.

– Ține-o tot așa, Tyler – amenință ea – și vei juca culesul a două jumătăți din tine!

Palmele lui se ridicară a capitulare.

– Bine, bine – râse el, frecându-și mâinile – gin să fie, dar te avertizez în mod cât se poate de corect că sunt un vrăjitor la orice joc de cărți; mi-am pus în gând să curăț toate cazinourile din Caraibe.

– Bancher, psiholog, psihiatru, și acum vrăjitor. De ce, Bram Tyler?! întrebă ea, fluturându-și genele asemeni unor aripi delicate și luând loc pe scaun. Ești prea bun, ca să fii real!

– Ce pot să spun?

El se întinse după cutie, scoase cărțile de joc și începu să le amestece expert.

– Modestia mă caracterizează.

Râsul lui Bram se amestecă cu cel al Roxannei.

– Ascultă, n-ai vrea să facem jocul ăsta puțin mai interesant? Să spunem zece cenți pentru un punct.

– Oh, eu...

– Ce-ai zice atunci de un penny pentru un punct?

El îi întinse elegant teancul de cărți ca să-l taie.

– Sau este totuși prea mult pentru tine? Nici nu visez să am vreun avantaj asupra ta, luând în considerare lovitura de la cap și toate necazurile pricinuite.

Ea lovi ușor cu vârfurile degetelor în cărțile de joc.

– Mintea mea nu s-a simțit niciodată mai limpede ca acum și moneda de zece cenți sună tocmai bine pentru mine.

Bram împărți repede câte zece cărți pentru fiecare și puse a douăzeci și una cu fața în sus, pe teancul rămas.

– Pun pariu că obișnuiai să joci cărți cu mătușa ta.

El observă mai întâi felul în care ea își așeză cărțile, și apoi se concentră la jocul lui.

– Da, am jucat împreună. Mătușa obișnuia să spună că o țineau departe de stradă, remarcă Roxanne, aranjându-și cărțile și grupându-le.

– Dar tu? Sau poate că și tu ai avut propria mătușă Mathilda?

– Am jucat în mod regulat cu bunicul meu în timpul după-amiezilor de duminică, iar el îmi povestea atunci despre timpurile de altădată.

El întoarse cele trei cărți de caro.

– S-ar fi bucurat de cântatul tău din dimineața asta.

Mâna Roxannei se opri în aer, ținând cartea lui.

– Când? Am cântat eu?

Ea mai luă două cărți.

– Da, și chiar foarte frumos, însă cântecele tale erau vechi de mai bine de șaizeci de ani. Din nou influența mătușii.

El trase încă o carte de caro, însă amintindu-și ce luase ea de jos, întoarse o carte de pică.

– Te-a făcut să trăiești într-o buclă a timpului.

– Însă urzeala asta a timpului m-a ajutat destul, pară ea atacul. Când am început afacerea cu firma de livrat mesaje „Salutări și Felicitări", telegramele cântate erau cele mai multe comenzi ale mele, sublinie Roxanne, zâmbind în timp ce el tresărea, la mișcarea ei de a întoarce cărțile de pică. Și majoritatea oamenilor solicită cântece vechi, ceea ce era perfect, fiindcă le știam pe toate.

Ea se uită pe deasupra mâinii ei, cu ochii scânteind, și anunță „Gin", lăsând jos un rând perfect de cărți de pică și caro, după ce întoarse o treflă.

Râsul ei acoperi bombăitul lui Bram.

– Obțin un plus de douăzeci și cinci de puncte pentru gin și, în afară de asta...

Ea calculă repede numărul total de puncte.

– Măi, măi, ai trei ași, asta înseamnă cincisprezece puncte pentru fiecare, cinci cărți cu poze și... asta totalizează o sută treizeci și cinci de puncte pentru fiecare zece cenți... hmm... își adună Roxanne noua ei bogăție și adăugă: Dacă ăsta este felul în care joci cărți, domnul vrăjitor, poate că ar trebui să discutăm valoarea creditului tău și garanțiile.

– Oh, taci din gură și fă-ți treaba! Ăsta este doar primul joc, doamnă! o puse la punct Bram, cu hotărâre și asprime în glas. Nu începe încă să investești câștigul tău necinstit!

Sandvișuri cu cârnați încălziți la microunde, supă de pui, biscuiți cu brânză, meniu de la M & M, toate fură mâncate în timpul jocului de gin-rummy. Până la miezul nopii, amândoi se trezeau unul pe altul pentru a-și face rândul la cărți.

Pierzând totuși încă un joc, Bram își aruncă dezgustat cărțile pe masă.

– Trișez și nici măcar nu pot câștiga!

– Trișorii nu prosperă niciodată! îi reaminti Roxanne.

Ea își dădu seama că era dificil de calculat mental punctele obținute.

– Am dat lovitura. Cazinoul Hepworth se închide oficial în noaptea asta.

Bram se întinse, căscă și își trecu mâna mare peste față, barba crescută între timp zgâriindu-l în palmă.

– Cât îți datorez, domnișoară care m-ai încuiat?

– Patru sute cincizeci și trei de dolari și zece cenți.

Ea îl urmări pe măsură ce el ieșea din cameră și se îndrepta spre biroul lui.

– Ține cont, pierderile la jocurile de noroc sunt exceptate de taxe!

Roxanne tremura.

– Se face mai frig, sau e ceva în neregulă cu mine?

El verifică termostatul de pe perete, pipăi învelișul de sticlă și se încruntă.

– S-a oprit la cincizeci și opt.

– Cred că soba nu are mai mult de temperatura de afară. Poate ar fi mai bine să verific la radio din nou.

– Nu te mai necăji cu asta, Bram. Vom simți doar la fel de mult frigul.

Ea se uită la canapeaua cu două locuri, cu ochi lipsiți de orice interes.

– Voi face supremul sacrificiu, tu iei canapeaua, iar eu podeaua și pernele.

– Ești foarte vitează, dar nu, mulțumesc, nici măcar în vis n-aș încerca să te dau afară de pe canapea. În afară de asta, arătai așa de nostimă cum stăteai ghemuită, azi-dimineață!

Roxanne scoase limba. Ea trase înapoi pernele și observă că erau neschimbate, însă erau două locuri libere.

– Ce-ar fi dacă am adăuga aceste două perne la celelalte patru pe care le ai și am lua apoi câte trei perne fiecare? Te las să împarți cu mine cuvertura de pe pat.

– S-a făcut.

Însă în timp ce Bram o ajuta să aranjeze pernele ca să pregătească așternutul, el se întreba cât de mult va reuși să doarmă, având-o pe ea alături. Asta era o sabie cu două tăișuri. Simțindu-se stârnit și condamnat, el stinse lumina de pe birou și bâjbâi, căutându-și drumul spre culcușul de pe podea.

La început, el se întoarse cu spatele la ea, însă se gândi că era nepoliticos, chiar grosolan. Bram intenționase să se întoarcă pe partea dreaptă, spre ea, și se întreba dacă n-ar fi fost considerat prea îndrăzneț și obraznic. Soluția la această problemă fu să stea mai bine întinse pe spate.

– Ăsta este exercițiul tău obișnuit înainte de culcare? întrebă Roxanne cu interes, sau te deranjează să dormi cu cineva?

Privirea îngustă a ochilor ei căuta să-i distingă în întunericul din cameră profilul chinuit.

– Acestea sunt exercițiile pe care le fac atunci când dorm *lângă* cineva. Am o comportare mult mai sportivă atunci când dorm *cu* cineva.

Bram întoarse capul, dinții lucindu-i lacom. El zâmbi atunci când Roxanne râse.

– Bineînțeles, cu tine sunt pe deplin conștient de toate ideile corecte și potrivite cu care mătușa Mathilda ți-a spălat creierul.

– Te rog, nu mai face nici o referire la mătușa mea. Hai să trecem la un subiect mai sigur.

Ea tăcu o secundă.

– Ce-ai zice să vorbim despre bunicul tău?

– Interesant felul în care îmi distragi atenția, întrebându-mă ceva despre neamurile mele.

Cum ea nu răspunse nimic, Bram oftă și se uită în sus, spre tavan.

– A fost și el tot bancher. Tatăl meu i-a succedat la președinția Băncii Cardiff care a fuzionat cu Hepworth.

– Așadar, tu ești aschia care nu sare departe de trunchi. Este ceva drăguț.

Bram căscă, aprobând-o.

– Dar despre frații tăi, ce poți să-mi spui? Nu este nici unul interesat să meargă pe urmele tatălui tău?

El întoarse capul spre ea.

– Ce face tatăl tău? Dar mama ta? Sunt absolut sigur că buna mătușă Mathilda a fost o profesoară care și-a marcat fiecare lecție asemeni pisicii cu nouă cozi.

Roxanne își formulă răspunsul cu foarte mare atenție.

– Mama mea a fost o persoană ocupată tot timpul cu creșterea a patru băieți, asta însemnând mâncare, spălatul rufelor, activități sportive ca fotbal, baseball... iar frații mei continuau să-și schimbe ideile care le veneau în minte și să se lupte pentru a stabili care dintre ei va răzbi primul.

– Iar tatăl tău?

Cuvintele lui se auziră neclar, în timp ce îi era din ce în ce mai greu să-și țină ochii deschiși.

– Tocmai s-a retras din afaceri. Se distrează ocupându-se de grădină, pescuit, și acordând consultanță în regim de colaborare.

Auzind mormăitul lui Bram „hmm...“ și observând respirația lui liniștită, Roxanne se relaxă și nu mai spuse nimic.

Fără paravanul discuției purtate mai devreme, ea deveni puternic conștientă de viscolul de afară. Zăpada înghețată lovea cu violență fereastra, în timp ce rafalele puternice de vânt vuiau între pereții clădirilor. Trăgând draperia grea cu rol de cuvertură până sub bărbie, Roxanne se cuibări mai adânc între perne, închise ochii și încercă să doarmă.

Somnul se dovedi însă ceva relativ, care-i scăpa printre degete, pe măsură ce devenea tot mai conștientă de căldura și vitalitatea care se degajau din trupul bărbatului întins aproape de ea.

Bram pufăi și se răsuci în somn; sforăitul lui era mai puternic, iar Roxanne se pomeni zâmbind la auzul sunetelor guturale, bărbătești. El respira zgomotos. Inspira și expira. Inspira și expira, inspira și... Roxanne așteptă să vină și continuarea, dar nu-l auzi expirând, încheind ciclul respirației. Frica o încolți; ea citise despre bărbații care au murit în somn, din cauza sforăitului.

Îi ridică pleoapele, îl auzi bolborosind, înecându-se și izbucnind. Apoi deodată se trezi rămânând prinsă de corpul lui puternic, mișcându-și neputincioasă brațele.

– Eu îi salvez bărbatului viața, iar el mă zdrobește!

– Mă salvezi? M-ai speriat groaznic!

– Sentimentul a fost reciproc, domnule. Am crezut că sforăitul te-a dus spre celălalt tărâm.

El tresări și se ridică încet, dar nu-i dădu drumul Roxannei.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te trezesc.

– Nu e vina ta. Este a nasului tău. Prea mic pentru o respirație așa profundă și...

– Nu mi-am dat seama că ai ca fetiș nasul!

Bram își înclină capul, frecându-și nasul de al ei.

– L-ai insultat pentru ultima dată, frumoasă Roxanne.

Vocea lui deveni mai adâncă.

– Voi fi bucuros să-ți arăt că mărimea nasului meu este total disproporționată cu lungimea...

– Te cred, recunoscu ea grabnic. Acum, de ce nu te întorci tu și nasul tău și să începeți să sforăiți din nou?

Bram își scutură capul.

– Nu cred. Îmi place mai mult poziția asta.

Mâna lui se deplasă ușor de la umeri, spre sâni.

– De fapt, se pare că ăsta este momentul potrivit pentru a verifica zonele tale erogene.

Degetele lui îndemânatice mângâiară sfârcurile ei moi, adormite, făcându-le să se întărească.

– După câte se vede, ghidul acela astrologic a mers chiar la țintă.

Roxanne încercă să scape de căldura care-i cuprindea încet întreg corpul, amenințându-i echilibrul interior.

– Te aflii în avantaj, este nedrept din partea ta. Eu nu-ți cunosc zonele erogene.

Buzele lui se mișcară de-a lungul maxilarului ei.

– Destul de surprinzător că ești preocupată de asta, dar poți să știi, pentru mine sunt ochii și creierul, admise Bram înainte de a o săruta de mai multe ori pe linia curbă, parfumată a gâtului.

– M-ai mângâiat vizual și mental de când te-am văzut prima dată, și m-am simțit de atunci foarte bine.

El îi descheie nasturele de la cămașă.

– Nu puteam să comand pentru mine o femeie mai potrivită decât ești tu.

Vocea răgușită cu care rostise aceste cuvinte și atingerea lui înceată, chibzuită, o hipnotizară pe Roxanne. Gura lui desenă o linie senzuală pe sânii ei plini, delicați, iar buzele lui depuseră mai multe sărutări nerăbdătoare pe trupul ei cuprins de dorință și străbătut de furnicături. Un geamăt încet, de plăcere, îi scăpă Roxannei din gât.

– Bram, te rog...

Ea își puse palmele pe mușchii antebrațelor lui Bram, vrând să-l dea la o parte și să-și recâștige libertatea. În loc de

asta, Roxanne se trezi că palmele ei erau nerăbdătoare să exploreze corpul lui atletic, ferm, iar degetele pipăiau mușchii tari ai spatelui și umerilor lui.

– Mmm... am greșit – spuse el respirând agitat, ascunzând-și fața între sânii ei plini, catifelați – să te ating înseamnă pentru mine mult mai mult decât doar să te privesc.

Gura lui era flămândă și dornică s-o cuprindă pe a ei, năspustindu-se pătimaș asupra buzelor ei, pe care le savură cu nesaț. Limba lui hotărâtă găsi ușor calea spre dulceața gurii ei și descoperi un partener plin de ardoare.

Roxanne avea impresia că tot nu era destul de aproape de el.

Degetele ei se jucau prin șuvițele lui de păr, cerând ca gura lui să nu se desprindă de a ei. Starea lui de euforie o stimula pe a ei, scoțând la iveală latura ei sălbatică, pe care până atunci ea nu și-o cunoscuse.

În locurile unde trupurile lor se atingeau, umeri, șolduri, coapse, o căldură violentă îi cuprindea. Sângele clocotea în vene, făcând-o să se simtă ca pătrunsă de un foc interior.

În cele din urmă Bram îi eliberă gura din strânsoarea gurii lui, lăsându-și buzele să hoinărească de-a lungul pometilor ei, până spre ureche.

– Corpurile noastre se potrivesc asemeni pieselor unui joc de puzzle.

Mâna lui se plimbă de la stomac în jos, nestânjenită, până când degetele lui atinseră banda elastică a bikini-ului.

– Am putea deveni niște minunate piese care să se închidă una pe alta. Îmi place ideea asta.

El mușcă ușor cu dinții locul sensibil de sub lobul urechii ei.

– De fapt, aș vrea să mă leg de tine pentru tot restul vieții.

Acest mod de a gândi tulbură pentru o clipă pasiunea Roxannei.

– Ce... ce ai spus?

– Încerc să spun – Bram se mișcă, legănând capul Roxannei în mâinile lui – că m-am îndrăgostit de tine.

– Ești... ești nebun.

– Nu, sunt foarte sigur de asta. Te iubesc.

El pronunță cu atenție fiecare cuvânt.

– Îmi place cum sună treaba asta.

Ea se pomeni bâjbâind după un punct de sprijin.

– Ascultă, Abraham Tyler, nu te îndrăgostești de cineva doar în treizeci și șase de ore.

El se gândi un moment la cele spuse de Roxanne.

– Nu crezi în dragoste la prima vedere?

– Nu.

– Cât timp ți-ar trebui ca să te îndrăgostești?

– Pentru Dumnezeu, ce fel de întrebare este asta?!

Roxanne îl împinse într-o parte și se aranjă, trăgându-și repede cămașa.

Bram își odihnea bărbia pe umărul ei.

– Ai un răspuns?

– Nu.

– Dar ești sigură că nu ești îndrăgostită de mine?

Roxanne își mușcă buzele.

– Uite ce e, dacă ești într-adevăr foarte corect cu tine însuți, vei admite că nici tu nu ești îndrăgostit de mine.

Ea ridică din umeri și se întoarse spre el.

– Ești victima împrejurărilor. Ești prins aici când de fapt ai vrea să stai lungit la soare pe plajă, înconjurat de marea albastră a Caraibelor. Este o seducție sublimă. Ai schimbat mental un cadru romantic cu unul la îndemână.

Bram își scărpină bărbia.

– Deci ai impresia că eu cred că tu ești doar la îndemână pentru mine.

– Exact, chiar așa, încuviință repede din cap Roxanne

adăugând apoi: Dacă nu poți să iubești pe cea pe care o dorești, atunci o iubești pe cea cu care ești.

– Asta este una dintre cele mai descurajante afirmații pe care le-am auzit. Este tot mâna mătușii Mathilda.

Roxanne era gata să spună ceva urât, dar se abținu.

– De fapt, am crezut că era profund psihologic.

– Hm, la chestia asta, mai bine mă culc.

– Bună idee!

Ea îl înghionti, împingându-l înapoi între perne.

– Sunt sigură că mâine dimineață vei vedea că toată treaba asta n-a fost decât un act de nebunie trecătoare.

Bram căscă.

– Cine știe... s-ar putea să ai dreptate. După care căscă din nou și își trase cuvertura peste umeri.

Ea lovi una dintre perne pentru a o face mai moale, înainte să-și lase capul pe ea.

Bineînțeles că am dreptate – susținu în gând Roxanne – *Nu te îndrăgostești în două zile. Și chiar dacă ar fi fost așa, și chiar dacă aș fi făcut-o, aș lupta împotriva acestui lucru. Nu am nevoie să mă îndrăgostesc de oricare bărbat, mai ales de Bram Tyler.*

Ea își așeză brațul ca o barieră protectoare pe deasupra pieptului, însă corpul o trăda, savurând încă plăcerea atingerii lui Bram. Cu cât încerca mai mult să se elibereze de amintirea celor întâmplate, cu atât mai puternic îi reveneau toate în minte. Avea să fie o noapte foarte lungă.

Capitolul 6

Roxanne se trezi duminică dimineața cu un bolovan uriaș pe umeri. Un bolovan care creștea tot mai mult, se făcea tot mai greu, ajungând la dimensiunile unui munte, în timp ce asculta la radio starea vremii: „... zăpada s-a depus într-un strat gros de peste un metru, vântul suflă cu o viteză de cincizeci de mile pe oră, vârtejurile de zăpadă au înălțimea de cinci-sprezece metri, azvârlind bucăți de gheață."

Împreună cu ea era un Abraham Tyler extrem de amuzat, care nu făcea decât să-i agraveze starea, prin aducerea micului dejun la pat.

Nu-i plăcea felul distins, plin de solicitudine în care el o privea. De asemenea, găsea că sunt foarte enervante și zâmbetul lui, ochii mari albaști, fața proaspăt rasă și fizicul atletic, viguros. La urma urmei, nu petrecuse ea cea mai mare parte a nopții visând și închipuindu-și tot felul de fantezii legate de acele calități care te îndemnau la dorință!?

Bram aștepta până când Roxanne termină de băut cafeaua, înainte de a spune vreun cuvânt.

– Bună dimineața! Se pare că vom petrece Anul Nou ca musafiri ai firmei Hilton Hepwort.

– Anul Nou! În noaptea asta este Anul Nou! Grozav!

Paharul de cafea fu strivit de degetele ei furioase.

– Chiar grozav!

Roxanne aruncă obiectul de plastic, stricat, spre coșul de gunoi de lângă birou și se înfurie teribil când rată lovitura.

– Ai alte planuri?

Gura lui Bram se strâmbă într-o grimasă exagerată atunci când ea își ațintă privirea furioasă spre el.

– Ne-am trezit într-o proastă dispoziție, am dormit cu fața la cearșaf, nu-i așa?

Fața lui era luminată de zâmbet.

– Nu începe chestia asta din nou! îl avertiză Roxanne, întinzându-și picioarele. Nu sunt suficient de proastă ca să cred că *a face sex* înseamnă a stabili o relație de dragoste.

– Un alt pasaj selectat din învățăturile mătușii Mathilda.

Roxanne ridică imperativ o mână, strânse pumnul, scoase un mormăit gutural și trecu prin dreptul feței lui zâmbitoare pentru a căuta liniștea înăuntrul toaletei doamnelor.

Scoase limba la imaginea ei reflectată în oglindă.

– De ce îți irosești bunătate de nervi, furia asta grozavă, pe bărbatul acela?

Roxanne se întreba asta în timp ce își desfăcea cu atenție bandajul.

Pentru că el este mai rău decât furia mea, mai rău decât neliniștea și decât agitația mea interioară.

– Doi la unu, huu...!

Ochii căprui trimiseră o privire lucioasă, amenințătoare, spre gemenii lor din oglindă.

– Veți avea o surpriză! Sunt mai puternică decât voi da la un loc!

Declarând contuzia ei de la cap și simțurile vindecate, Roxanne cercetă mai departe conținutul trusei de călătorie a

lui Bram. Problema pe care o descoperise ea era faptul că folosind această trusă însemna, de fapt, să simtă mirosul lui personal. Aroma de mosc îi pătrunsese în corp, ținând-o prizonieră cu brațe invizibile.

Pe fundul bagajului ea găsi un pachet cu mostre de șampon, cu semnătura Pierre Cardin. Desfăcu pachetul de-a lungul liniei punctate și stoarse conținutul parfumat. Se poate ca pierre să fi creat asta, admise ea, însă taunci când îl folosea Abraham Tyler, el era acela care-i dădea farmecul, strălucirea care continua să-i demoleze voința și îi submina judecata.

– La naiba cu bărbatul ăsta!

Roxanne se băgă repede sub robinet, își săpuni capul cu apă rece ca gheața, dorindu-și să fi fost posibil ca să-l îndepărteze și pe el de ființa ei la fel de ușor, ca printr-o spălare a părului.

Șamponul, o baie fierbinte și frecatul cu buretele o puseră într-o dispoziție și o limpezime a minții mai bune, așa cum făcu și folosirea rujului și fardului. Cu timpul, instalația de aer condiționat termină de uscat părul și hainele, iar Roxanne se simți înviorată, încrezătoare, stăpână pe ea și gata să aibă de-a face cu oricine și orice.

Murmuratul lui Bram se transformă într-un șuierat ca de lup când ea intră în cameră.

– Ești uimitoare! o anunță el pe un ton de profund respect. În fiecare dimineață reușești să arăți elegantă, proaspătă și aranjată, în ciuda lipsei condițiilor necesare pentru așa ceva.

– Oh, mulțumesc.

Mâna ei scutură buclele proaspăt spălate în timp ce dădea aprobator din cap.

– Și tu te descurci cu totul remarcabil, veni complimentul ei sincer. Presupun că nu s-a produs vreun miracol care să schimbe vremea?!

El dădu din cap.

– Nu, potrivit știrilor de la ora zece. Dacă te uiți pe fereastră, vei vedea stratul de gheață gros cât mâneca de la haină, asta în situația în care vântul te lasă să vezi ceva.

– Asta este din cauza acelor vulcani și a sateliților NASA trimiși în spațiu, bombăni Roxanne. El continuă să modifice condițiile Mamei Natură și asta nu-i place deloc.

Ea alunecă ușor pe lângă colțul mesei și se îndreptă spre automat. Lumina de la beculeț se aprinse când apără butonul pentru a obține un măr. Ea alese până la urmă o portocală și ascultă zgomotul făcut de monedă în loc de a auzi fructul rostogolindu-se prin tub.

– Am obosit prea mult mașina, îi comunică Roxanne lui Bram.

Bram se întoarse în scaun.

– Am fost surprins că a continuat să ne dea chiar și atâta timp. De când încăperea aceasta a fost lăsată liberă pentru toată lumea, automatul cu fructe și iaurt a fost cel mai popular. Sandivșul și dulciuri ar trebui să fie încă destule.

– Ce-ai zice să redeschidem Cazinoul Hepworth?

Bram curăță biroul.

– Cărțile de joc au fost perfect aranjate.

– Amestecate sau aranjate în teancuri? ripostă Roxanne, luând loc pe scaun.

El scoase un oftat lung, teatral.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ți-ai revenit la starea ta normală.

Restul dimineții până la mijlocul zilei Bram continuă în mod deliberat conversația animată și fără implicații, sperând ca Roxanne să se relaxeze și mai mult. Cel puțin aceasta îi fusese intenția până când începu să piardă constant.

– Spune, doar nu trișezi, nu-i așa?

Roxanne răsuci mânecile lungi de la cămașă de câteva ori.

– Nici vorbă.

– Cât îți datorez acum?

Ea făcu scorul total.

– Îmi datorezi o mie opt sute treizeci și cinci de dolari și patru cenți.

– Prefer... *să merg mai departe...*

Ochii ei căprui se măriră, apreciator.

– Punct lovit.

El se opri din amestecarea cărților decorate cu flori și se uită la ceasul de la mână.

– Am fost împreună patruzeci și șapte de ore în total. Luând în considerare faptul că întâlnirea obișnuită durează în medie patru ore și tu ai, după cum spui, trei întâlniri pe săptămână, atunci înseamnă că asta este a douăsprezecea întâlnire și a patra săptămână petrecută cu mine.

Ochii lui albaștri se concentrară asupra feței ei.

– Este oare această perioadă lungă de timp mai potrivită ca să-ți spun că te iubesc?

Roxanne își roti ochii.

– Spui doar ce crezi că aș vrea eu să aud.

– Și nu vrei să asculți asta?

– Nu cred.

Roxanne avu din nou impresia că bolovanul se întorsese pe umerii ei.

– Uite ce este: nu sunt interesată să mă las chinuită de tine. Dacă ai vrut să închei acest an cu mult zgomot, atunci te-ai încurcat cu femeia nepotrivită.

Roxanne trase aer printre dinții încleștați.

– La naiba, Bram, încetează cu râsul!

– Găsesc foarte amuzantă metoda prin care te pricepi să-ți sabotezi sentimentele pe care le ai pentru mine.

El puse în dreptul ei cărțile amestecate.

– Nu am nici un fel de sentimente în privința ta, pe care să le sabotez! șuieră ea, tăind cărțile cu îndemânarea unui jucător înrăit.

Bram se lovi cu mâna peste falcă.

– După cât îmi amintesc, noaptea trecută...

Zâmbetul lui se lărgi într-un rânjet.

– Ei, Roxanne, nu bombăneai așa noaptea trecută.

El ignoră cu blândețe ochii ei care se îngustară, asemeni unor tăișuri periculoase.

– Murmurai când te-am sărutat și m-ai sărutat și tu destul de înfocat.

El începu să împartă cărțile.

– Și mâinile tale... mmm... erau ocupate să mă țină cât mai strâns și chiar să mă lovească pe spate. Sfârcurile tale insensibile au fost mai degrabă foarte excitate ca răspuns la...

– Te rog, vrei să încetezi?!

– Te iubesc atunci când te înroșești!

El dădu un bobârnac primei cărți și apoi se uită la ce avea în mână.

Ea clipi repede, încercând să se concentreze asupra cărților primite.

– Am... am citit articolele despre bărbați ca tine, care, de obice, nu sunt romantici. Acești bărbați își creează propriile fantezii despre femeile pe care le întâlnesc și urzesc tot felul de istorii și scenarii în mintea lor.

– Oh, admit ideea cu fanteziile, în special în ceea ce te privește – recunoscu el – dar, ca să fiu complet sincer, eu nu sunt Lothario, Roxanne. Nu intenționez să stabilesc vreun record pentru „Cartea Recordurilor“. Eu respect sexul slab. Însă știu ce vreau și lucrul acesta l-am găsit în sfârșit în tine.

Bram se uită pe deasupra cărților lui, expresia lui fiind complet serioasă.

– Crede-mă, am fost foarte surprins de intensitatea sentimentelor mele. La început am crezut că era doar o situație asemănătoare celor pe care le încearcă adolescenții nebuni. Acum realizez că nu făceam decât să neg adevărul.

– Și care este versiunea ta asupra adevărului?

– Că este posibil să cunoști pe cineva de un timp foarte scurt ca în cazul ăsta, și să simți că totul este perfect cu acea persoană.

Roxanne devenea nerăbdătoare.

– Și tu ai decis că eu sunt Doamna Perfectă?

El încuviință din cap.

– Te știu suficient de bine ca să...

– *Crezi* că mă cunoști – îl întrerupse ea – dar nu este așa.

– Într-adevăr?

Bram se gândi un moment la declarația ei.

– Vrei să spui că reacția ta de noaptea trecută nu a fost neobișnuită? Că ești gata să te topești după *orice* bărbat? Te trezești la viață când *orice* bărbat te ține în brațe și te atinge? Scoți sunetele acelea adorabile ca torsul unei pisici când *orice* bărbat te sărută și îți mângâie trupul minunat?

– Nu, nu este așa.

Observând fața lui zâmbitoare, ea se corectă imediat:

– Ai înțeles greșit punctul meu de vedere.

– Tocmai asta este cheia – observă el – nu am înțeles greșit. Am înțeles totul și reacțiile tale raportate la persoana mea sunt în legătură directă cu influența mătușii tale asupra ta care, altfel spus, ți-a spălat creierul.

Roxanne își înăbuși nevoia de a țipa. Trase o carte.

El îi smulse cartea din mână.

– Ți-am mai spus asta înainte, dar nu mă deranjează să o repet. Te iubesc. Am de gând să fac dragoste cu tine înainte de zorile Noului An.

– Asta sună mai mult a amenințare decât a alintare. Asta este metoda Tyler? Să amenințe femeile pentru a capitula în fața lui?

– De obicei femeile mă amenință pe mine pentru a mă supune, numai că tu nu realizezi încă ce noroc a dat peste tine cu un astfel de bărbat minunat; dar îți vei da seama.

– Eu mă iubesc pe mine, pe cine iubești tu? îl întrebă ea cu un ton sarcastic.

– Te iubesc pe tine, răspunse el imediat, cerând din nou încă o carte. Luând în considerare faptul că mătușa te-a luat sub umbra ei, în mormântul de piatră, pentru – cât era? – șapte sau opt ani, te-ai întors înapoi destul de bine.

Roxanne trebui să râdă.

– Ei, mersi.

– Vorbesc serios.

– Știu că vorbești serios.

Ea se strădui să-și înăbușe încă un acces de râs.

– Nu se putea să fie ușor pentru o asistentă medicală și tovarășă de companie în același timp a unei acrituri de fată bătrână, scârbită de dragoste și de viață, în general.

Ochii ei se deschiseră larg.

– Asta este părerea ta despre mătușa Mathilda?

Capul brunet al lui Bram se înclină aprobator.

– Fă economie la complimentele pentru mine. Am licitat corect descrierea bătrânei, nu-i așa?

Nemaiașteptând că Roxanne să încuviințeze, el continuă:

– Stafia mătușii te urmărește. Te temi să fii liberă, te temi să ai vreun sentiment, te temi să iubești.

– Către cine vrei să-mi îndrept sentimentele, dragostea? întrebă ea.

– Către mine, bineînțeles.

Ochii lui albaștri avea o privire poruncitoare.

– Doar către mine. Măi, să fie! Devii ușuratică!

El se întinse după carte.

– Îmi dau seama că va trebui să te conduc mult timp ca să te salvez de controlul păcător al mătușii Mathilda.

– Este minunat din partea ta. Atât de altruist și generos! Roxanne luă cartea lui de pică și lăsă jos cu abilitate o formație perfectă de rummy.

– Gin!

Bram mormăi ceva.

– Știu care este problema, de ce pierd.

Ea adăugă un alt munte de puncte la scorul realizat din turele anterioare, înainte de a amesteca din nou cărțile.

– Ce scuză ai de data asta?

Roxanne făcu cărțile, așteptă ca Bram să le taie și începu să împartă.

– Nu am suficiente stimulente.

– Sunt gata să ridic miza la un dolar punctul. Deja ai finanțat IRA pentru mine pentru următorul an; te pot lăsa să începi cu Keogh.

– Nu banii erau stimulentele de care vorbeam.

El zâmbi gesticulând aprobator cu mâna și începu să-și aranjeze cărțile în suită.

Roxanne se uită la el cu o suspiciune crescândă.

– Care *este* ideea ta privind stimulentele potrivite?

– Un joc pe gin pe dezbrăcate ar fi interesant.

El jucă prima carte.

– Bineînțeles, știu care ar fi reacția ta și o pot auzi pe mătușa Mathilda strigând plină de oroare, cu gura acoperită de dantele, în timp ce este gata de atac pentru a te proteja de aburii nebuniei care se simt în aer.

– Mătușa Mathilda, aburi? Hmm... Gin pe dezbrăcate?

Roxanne luă o carte și începu să și le ordoneze încet în mână.

– Cred că este timpul să-ți spun adevărul despre mine și familia mea, în special despre mătușa Mathilda.

Ea îl opri când încercă s-o întrerupă.

– Mathilda s-a născut la New York, în momentul schimbării de secol. În 1922 a obținut prima slujbă. Ai auzit vreodată de echipa lui Minsky?

Roxanne flutură genele și surâse.

– A luat zece fete grozave și doar nouă erau consumate! Mătușa Mathilda era a zecea fată. Ea adora să joace gin pe dezbrăcate, mai ales dacă putea pierde. Și, cu tot respectul pentru cunoștințele tale minore în psihologiei, nici eu nu am vreo inhibiție în a juca așa ceva.

În momentul acesta, Roxanne își etală cărțile pe masă.

– Gin.

Degetele ei se strânseră, iar expresie feței era nevinovată.

– Îți iau cămașa.

Bram se chinuia să vorbească, simțind însă limba în gură asemeni unui burete umflat.

– Asta este... tu ești... tu glumești. Așa-i?

– Te referi la jocul de gin, la mătușa, sau la faptul că-ți iau cămașa?

Roxanne clădină din cap.

– Spune – ochii ei se îngustară – nu poți ține pariul, nu-i așa?

Bombănielile lui fură înghițite de materialul moale atunci când își trase peste cap cămașa.

– Așadar mătușa victoria n-a existat niciodată. Mathilda a fost, după câte rezultă, o... striptuează, și tu ția-i râs pe ascuns de mine tot timpul ăsta!

Bram azvârli cămașa spre ea.

Ochii lui erau acum întunecați aidoma părului negru, aruncând raze lucitoare, albăstrui, asemănătoare cobaltului.

– De ce altceva ai mai râs, dragă Roxanne?

– De fapt, nu râdeam de tine, protestă ea, cu un ton hotărât, critic. Am vrut să-ți dovedesc că, după douăsprezece întâlniri și patru săptămâni chiar, nu cunoști încă femeia pe care pretinzi că o iubești.

Roxanne își dădu seama că încântarea și atitudinea ei de automulțumire se pierdeau sub influența unui avertisment de natură pur feminină și a aprecierii pe care o încerca la vederea bustului gol al lui Abraham Tyler.

Ea ar putea trece ușor pe o listă o duzină de femei care ar fi leșinat la priveliștea oferită de un piept bărbătesc, ca al lui, inclusiv mătușa Mathilda! *Mai ales mătușa Mathilda*, o tachinară amintirile. Ea era o doamnă care se distra grozav la vederea unui corp dezbrăcat, simțind o admirație artistică pentru asta.

Trupul deosebit al lui Bram ar inspira orice artist să pună mâna pe penel și să transpună pe hârtie formele masculine magnifice. Ochii pe jumătate închiși ai Roxannei alunecară pe imaginea umerilor lați, puternici ai lui Bram, înainte de a-și face drum printre firele creț de păr negru ce-i acopereau bustul musculos.

Ea blestemă în gând tenisul care contribuise la dezvoltarea atletică a lui Bram. De ce oare nu putea să fi fost pieptul lui scobit și cu nevoie urgentă de antrenament tip Nautilus? De ce nu-i ceruse pantalonii?

Pantalonii! Roxanne își înghiți strigătul.

– Trezește-te!

Ea împinse cărțile spre el.

– Este rândul tău, pentru Dumnezeu!

Ignorând sprâncenele lui ridicate, ea începu să împăturească cămașa care zăcea pe jumătate din masă.

– Deci, spune-mi, Roxanne, unde am mai greșit?

Degetele abile ale lui Bram împărțeau cărțile cu pricepere.

– Dar despre casa mătușii tale, ce poți să-mi spui? Nu are canapea, nu există draperii grele de catifea, nu sunt mileuri, nici ventilatoare...

– Ai avut dreptate în ceea ce privește arhitectura. Este o casă veche, dinainte de război, relată ea.

Degetele ei continuau să netezească cămașa azvârlită de Bram, savurând căldura imprimată materialului de corpul lui.

Roxanne își drese glasul.

– Mobila este în stil tradițional, având câteva piese vechi, ici-colo. Fără catifele, mileuri, dar avem ventilatoare.

Genele negre se lăsară în jos, cuminți.

– Două pene uriașe de struț, de culoare roz, formau o imagine specială deasupra patului cu saltea de apă, la capul mătușii Mathilda.

Râsul ei domina murmurul lui slab.

– Saltea de apă!

– În scop pur medical. Mathilda avea artrită.

Deodată, Roxanne își pierdu atitudinea ironică.

– Ce boală crudă!

Ochii ei melancolici se fixară pe fața lui Bram.

– Aș vrea să fi putut s-o cunoști pe mătușa în perioada ei de glorie. Era un amestec încântător de Isadora Duncan, Mae West și Mătușica Mame. O femeie cu adevărat incitantă, capricioasă. Avea ceva burlesc, chiar și după ce începuse să se chircească de boală. La optzeci de ani Mathilda avea încă o minte tânără, era spirituală, avea un suflet deosebit, care însă prizonieri într-un trup infirm. A fost plăcerea mea s-o mișc de colo-colo, să am grijă de ea atunci când trebuia să-și mute șoldurile. Am ajutat-o să treacă prin toate formele de terapie, am observat cum i se agrava boala, fără a avea putința s-o ajut în vreun fel, chiar și după ce făcea tratament cu injecții. Niciodată n-am fost așa de frustrată. Nimic n-a mers din tot ce-a încercat.

Pumnul ei lovi masa.

– Nimic. Boala aia nenorocită a chinuit-o și a mutilat-o complet și, în final, a omorât-o.

Roxanne văzu cum pumnul ei albit de strânsoare era acoperit de o mână mare, calmă, sigură. Vocea lui Bram era liniștită și încerca să-i aducă alinarea, atunci când îi vorbi:

– Ai fost acolo pentru ea; ai fost puterea ei. Aș vrea să te fi cunoscut atunci; aș fi putut să mă aflu acolo pentru tine.

Degetele lui încercau să le desfacă pe ale ei, degetul mare mângâind-o delicat în palmă.

– Bunicul meu a supraviețuit părinților mei și, în timp ce îl vedeam cum părăsește lumea asta și pe mine, mi-am amintit că, de fapt, eu sunt cel care a pierdut. Eu l-am alinat pe el, dar cine mă poate alina pe mine?!

Ea încuviință din cap.

– Cel care pierde și cel care s-a pierdut. Este nostim, dar eu eram pierdută înainte de asta. Mathilda m-a ajutat să mă regăsesc. În multe privințe, m-a făcut să cred în mine însămi.

– Un mentor?

– Un suporter, un sprijinitor, un aparat de control al stării mele. A fost o minte clară, o gânditoare profundă, atunci când eu aveam creierul încețoșat.

Bram râse și clătină din cap.

– Nu mi te pot imagina având creierul încețoșat.

El se întoarse ca să împartă cărțile, apoi se uită curios la ea.

– Care era numele lui?

– Richard Beck.

Roxanne se lovi cu mâna peste gură în momentul în care numele lui îi atinse urechile. *Cum am putut să spun asta! LIniște-te, nu te agita, și schimbă subiectul.*

– Ai de gând să mai pierzi mult vremea cu cărțile alea? îl întrebă ea categorică.

– Ce frumos ai făcut asta!

El puse teancul în fața ei.

– Ce-am făcut?

Ea tăie cărțile.

– Ai schimbat subiectul.

Îmi citește gândurile!

Roxanne își strâmbă buzele, autoironizându-se în gând.

– Subiectul ăsta n-ar fi trebuit adus în discuție. Îți pomenesc eu ceva despre trecutul tău?

– Nu, dar poți s-o faci, se oferi Bram, jucând în continuare.

Vocea lui scăzu la nivelul unei șoapte conspirative.

– Am putea începe cu Jennifer Lambert.

– Ea a fost prima. Eu aveam doisprezece ani, era vară, iar noi ne aflam în spatele plăcuței unde se afla înscris numele „Micii Ligi"!... începu ea un comentariu sec.

El îi trimise cea mai urâtă privire de care era capabil.

– Încerc doar să fiu ceva mai sus de imaginea ta despre mine.

– Păi nu încerca! i-o întoarse ea. Nu funcționează chestia asta. Nu poți fi ceva ce nu ești în realitate.

– Dacă este cazul, te-am convins că nu sunt.

Ea oftă și își răsfiră cărțile.

– Aceeași mizã?

– Fac jocul.

Sprâncenele lui se mișcară în sus și în jos.

– Deci, vorbește-mi despre Richard Beck. Nu vreau să fac greșelile lui. Cel care este prevenit are brațul înarmat.

– Nu Richiar a făcut greșeli. Eu sunt cea care a greșit, spuse Roxanne după un moment lung. Am încercat să fiu Doamna Perfectă. Din fericire, înainte de a face greșeala unei căsătorii, mi-am dat seama că eram mai mult în postura lui Popeye Marinarul: sunt ceea ce sunt.

– Și Richard nu era de acord cu ceea ce erai tu, de fapt?

– Nu. Lui îi plăcea să fiu ceea ce păream doar a fi.

Ea luă o carte, se încruntă și apoi o lăsă jos.

– Richard aproape că a avut un accident vascular când i-am spus că începusem afacerea cu firma de transmis mesaje „Salutări și Felicitări". Pe măsură ce redeveneam adevărata persoană care eram, cu atât mai des începuse să aibă accidente de genul ăsta.

– Așa că i-ai spus „la revedere" lui Richard.

– O despărțire de comun acord a cuplului de logodnici.

– Ajunseserăți așa departe?

Bram luă cărțile de treflă.

– Care era impresia Mathildei?

Roxanne chicoti.

– Ei nu-i plăcuse niciodată de Richard. Prea scorțos, prea rigid. Era chiar exagerat de îmbâcsit, aș spune. Bineînțeles, ea avusese aceeași problemă cu bărbații din cauza activității ei. Este greu să găsești un bărbat care să vrea să-și aducă acasă o stripteuză pe care s-o prezinte mamei sale. De fapt – ea deveni gânditoare pentru un moment – nu cred că mama mea s-ar fi măritat vreodată dacă nu l-ar fi găsit pe tata.

El rămase mut de uimire.

– Vrei să... vrei să spui că și *mama* ta a fost stripteuză?

Numai pentru a juca rolul unei perverse, Roxanne fu înclinată să spună da.

– Întâmplător mama mea a fost posesoarea a două din cele mai frumoase șaptezeci și două de picioare din lume.

La expresia încurcată de pe fața lui Bram, ea lămuri ce vrusese să spună prin această declarație.

– Mama a fost o Rockette în trupa de revistă Radio City Music Hall și apoi a plecat să danseze în numeroase spectacole pe Broadway. Tatăl meu a fost coregraf, s-au întâlnit și s-au îndrăgostit în timp ce pregăteau un spectacol la Roxy.

– Prin urmare, Roxanne...

Ea zâmbi și încuviință din cap.

– Vuietul mulțimii și mirosul vopselelor îți aleargă cu furie prin vene, comentă Bram, întinzându-se din nou spre teancul de cărți de treflă care se măriseră binișor. Firma „Salutări și Felicitări“ a fost alegerea potrivită din punctul de vedere al carierei tale, doar dacă nu ai cumva aspirații de a ajunge pe Broadway?

– Prea multă disciplină pentru un anume mediu de lucru.

Niciodată n-am fost adepta rutinei și programului de lucru constant. Chiar m-am răzvrătit când a fost vorba de mers într-o tabără de vară.

Gura Roxannei se arcui într-un zâmbet plin de amintiri.

– Odată, mătușa Mathilda a spus că aș fi o mare stripteuză, însă cei de astăzi nu au clasa pe care o avuseseră cei din anii '20. Unde s-au dus oare toți cei din trupa de la Sally Rands și Gypsy Rose Lees?

– Nu sunt în Minneapolis, fu el de acord și continuă ideea: Așa deci, Richard Beck n-a putut suporta povara de a aduce acasă o dansatoare din buric să i-o prezinte mamei, nu-i așa?

De ce trebuia ca el să aducă din nou vorba despre Richard? O dansatoare din buric, o gorilă dansatoare, un dansator de orice fel. Teribil de înjositor.

Ochii ei cafenii erau acuzatori.

– Dar asta nu era o reacție neobișnuită. Majoritatea bărbaților care au o poziție importantă în domeniul afacerilor s-ar retrage infricoșați în fața unei perspective de a avea o nevastă costumată în gorilă.

– Eu cred că demnitatea o găsești în ochii celui care privește.

– Într-adevăr.

Ea jucă altă carte.

– Care a fost ultimul lucru nedemn pe care l-ai făcut, Abraham Tyler?

– Șaisprezece dintre noi au făcut o idee fixă pentru o fotografie din albumul de sfârșit de an la colegiu.

– Nimic recent? Nu o plimbare desculț prin furtună, în plină vară? Nu construit îngeri din zăpadă? Nu bătăi și stropiri cu apă în timpul spălării mașinii?

– Nu.

El se uită în jos, spre propria-i persoană.

– Ce-ai zice de pierderea cămășii la jocul de cărți? veni întrebarea lui agitată.

– Nu chiar toate lucrurile nedemne, dar de ce să nu adăugăm la asta și pantofii tăi?

Roxanne își întoarse mâna cu fața în sus, așezând-o pe masă.

– Gin.

Liniștea care urmă fu întreruptă doar de zgomotul pantofilor care aterizară pe podea.

– Nimic nu este mai lamentabil decât să joci cărți cu o persoană care atacă asemeni unui rechin, spuse în cele din urmă Bram.

– Nu în felul ăsta am văzut eu evoluând jocul nostru de cărți.

– Știu.

Ea adună toate cărțile într-un teanc pentru a le pregăti din nou.

– Există în mod sigur o satisfacție perversă de a scoate pantalonii unui bancher. Amestecă și fă cărțile! veni comanda lui fermă.

La sfârșitul rundei, Bram își pierdu șosetele.

– Hai să încercăm un pocher, vrei?

Roxanne protestă.

– Cine a spus ceva despre schimbarea jocului?

– Este alegerea celui care face cărțile, răspunse el. E foarte simplu, joci cinci cărți.

Câteva momente mai târziu, ea își cerceta cărțile.

– Poți doar să-mi amintești ce carte bate și la ce?

– O pereche, două perechi, trei de același fel, o chintă, ful...

– Poți să te oprești aici, îi ceru Roxanne.

– Este un bluf.

Ea zâmbi.

– Joc astea.

El crezu că este o cacealma, dar își pierdu ceasul.

– Cred că îmi place pocherul. Hai să încercăm cu șapte cărți, cea mai mică din ele este proastă.

Bram șuieră.

– Ce șmecheră ești! Așadar mătușica te-a învățat și pocher.

– Ți-am psus că am o educație socială, îi reaminti Roxanne cu dulceață în glas și trânti o carte pe masă.

– Ăsta să fie ultimul tur. Mi-e foame și sunt obosită să tot stau jos. Poate fac un jogging pe etajul patru.

– Ultima mână.

El își cercetă cărțile.

– Ce-ai zice să fie dublu sau nimic?

Roxanne râse.

– Dublu sau nimic? Îți dai jos pantalonii și ce mai ai pe sub ei, amice.

– Aș fi interesat să știu ce ai face cu un bărbat dezbrăcat – veni repede replica lui – dar, bineînțeles, ar fi la fel de interesant de văzut ce s-ar întâmpla dacă eu aș câștiga.

– Tu, să câștigi?

Ea se uită la cele două cărți pe care le ținea în mână și râs.

– Ce spuneai, ce carte bate și ce bate?

– Oh, nu – o avertiză Bram – nu mă mai duci cu trucul ăsta încă o dată.

El răsfiră cu degetele cele patru cărți care se aflau cu fața în sus acum în dreptul ei.

– Nu văd să ai ceva cu adevărat incitant aici.

Ea îi observă cărțile.

– Sentimentul este reciproc. Desigur, totul se schimbă cu cea de-a șaptea carte.

Roxanne trase și făcu ultimul rând.

– Citește-le și bucură-te! Full.

Ochii albaștri explodară în lumina încântată a triumfului.

– Nu de data asta, scumpo. Patru la trei.

Bram se întinse peste ele și o mângâie sub bărbie.

– O, victorie, ce dulce ești! Oh, zâmbește și descoperă-te, Roxy!

El făcu cu ochiul și se lăsă din nou pe scaun.

– Ei, acum să aleg două articole de îmbrăcăminte. Pe care din ele oare?

Mă simt ca un premiu pus în joc la o licitație! se gândi Roxanne uitându-se la Bram care se ridică din scaun și se îndreptă către ea.

O încordare ciudată și dulce a mușchilor o furnica, provocându-i dorințe și strecurându-i-se în vene. Ochii ei aveau o dublă misiune: să observe cu atenție pieptul lui musculos și gol și, totodată, bustul și pântecele plat, în timp ce degetele ei tremurau la amintirea atingerii trupului fierbinte al lui Bram, noaptea trecută.

Deodată, Roxanne dori să împartă acest moment cu el, să-l simtă împreună cu el. Ea observă cum pieptul lui se ridică și coboară cu intensitate.

Fiind încă așezată pe scaun, ea începu să tremure datorită dorinței și nevoii de a-l determina pe Bram să ia o decizie. Nerăbdătoare în ceea ce privește verdictul lui și agitată din cauza propriei dorințe, Roxanne atinse cu mâna nasturele de sus al cămășii.

– Îți voi lua șosetele!

– Șosetele...?

Degetele ei se mișcară de-a lungul gâtului, în timp ce vocea i se frânse dezamăgită.

Stând ghemuită pe podea, Bram se uită tulburat în sus, spre fața Roxannei, trimițându-i un zâmbet leneș.

– Numai gândul de a explora zonele tale erogene, acelea din dosul genunchilor, mă înnebunește!

Mâinile lui îi cuprinseră piciorul drept; vârfurile degetelor se mișcau de-a lungul tălpilor ei sensibile, în timp ce, cu degetul mare, trasa curbe imaginare pe deasupra fiecărei linii din desenul șosetelor albe, groase.

– Ai moștenit picioarele mamei tale, picioare de dansatoare – decretă el – netede, elegante, lungi, de parcă nu s-ar sfârși niciodată; pulpe zvelte, dar totuși puternice.

Degetele lui apăsară pe mușchii picioarelor, comentând.

– Genunchi fini și pulpe ferme.

Vocea răgușită a lui Bram îi trăda emoțiile puternice.

Roxanne încerca mental să-și liniștească inima care-i bătea în cel mai absurd ritm cu putință.

Bărbatul acesta vrea doar să-mi scot o șosetă, își repeta ea în gând cu duritate. Doar o șosetă! Ea se concentră asupra acestui gând, în timp ce observa obiectul în cauză.

Degetele masculine, virile, se mișcau extrem de încet, apucând marginea cu dungă albastră a ciorapilor și trăgându-i ușor în jos. Pielea ei se înfierbânta sub atingerea atentă, caldă a mâinilor lui.

Un geamăt de plăcere se auzi răzbătând din gâtul Roxannei care trebui să se prindă de scaun pentru a se stăpâni să nu atingă părul negru, mătăsos, întunecat ca noaptea a lui Bram.

Brusc, lumina se stinse, lăsând camera în întuneric.

– Oh, la dracu'! înjură Bram. Tocmai când ajungeam la partea cea mai bună!

Capitolul 7

Roxanne clipi repede, încercând să-și acomodeze ochii cu dispariția bruscă a luminii din cameră. Ea se uită spre tavan.

– Bănuiesc că nu este vorba doar despre un tub fluorescent care s-a ars?

– Încearcă să vezi că nu este deloc curent.

– Asta voiam și eu să spun. Poate că va fi puțin mai târziu.

Tonul ei era plin de speranță.

Bram stătea pe marginea mesei.

– Ascultă vântul! Bătrânul Vânt de Iarnă și Mama Natură se tot luptă, iar noi am fost atât de absorbiți de jocul nostru de cărți încât n-am mai observat.

– Există în bancă vreun generator propriu de curent?

– Un sistem de alarmă pe bază de baterii care funcționează în trepte – explică el – dar dacă te întrebi de căldură și lumină...

Roxanne tremură.

– Am înțeles care este ideea. Bani fierbinți, oameni înghețați.

Întinzându-se înainte, mâinile lui îi cuprinseră în căușul palmelor fața, iar vocea lui o tachină.

– Nu te îngrijora, dulceață, mă pot gândi la toate felurile de a-ți încălzi toate părțile corpului.

– Oh, voi bancherii, totdeauna gata să faceți un cont, murmură ea, apoi chicoti în timp ce se smulse din strânsoarea lui, fiind încă ținută prizonieră de brațul lui.

– Împărțim căldura trupurilor.

Fața lui Bram se ascunse într-o parte a gâtului ei, mâinile lui mișcându-se posesiv pe spatele îngust al Roxannei.

– Hmm... Roxy, ești minunată. Ne potrivim perfect.

Roxanne își lăsă mâinile să atârne neputincioase pe lângă corp și refuză să admită că gura lui lui depunea sărutări ușoare, delicate asemeni unor fluturi, tocmai în spatele urechii ei drepte. Cu zece minute în urmă ea își dorise acest lucru, iar acum când se întâmpla după cum își imaginase, simțea nevoia să oprească totul.

Avea nevoie? Da. Când avusese timp să se gândească la dragostea pentru Abraham Tyler, devenise nehotărâtă. Un minut fierbinte, următorul rece. Ce se întâmplase cu ea? O femeie drăguță, de nădejde, sensibilă ca ea, n-ar trebui să se lase prinsă într-o situație fierbinte, neașteptată, tulburătoare ca aceasta!

– Ai... ai un chibrit?

Bram își strânse talia și îi sărută bărbia.

– Nu ai nevoie de chibrit ca să aprinzi focul din mine.

Roxanne se feri repede de buzele lui.

– Am nevoie de un chibrit pentru a aprinde lumânările ca să nu pățim ceva pe întunericul ăsta, replică ea pe un ton nerăbdător.

El își îndreptă poziția corpului.

– Ei, uite cine face pe bățoasa și demna! se plânse Bram, dându-i repede drumul pentru a putea căuta în buzunarele pantalonilor săi.

– N-am chibrituri, dar uite lanterna mea în formă de stilou.

Se auzi un declic și o luminiță slabă se îndreptă spre fața Roxannei.

– Încercam să mă port ca tine, care ai o atitudine responsabilă și matură.

Ea îl mângâie ușor pe obraz.

– Cineva trebuie să fie așa. Eu voi căuta chibrituri în timp ce tu te îmbraci.

Roxanne se mișca în jurul lui și începu să tragă de sertare.

Se auzi strigătul ei de „Evrika!" și repede fitilele a trei lumânări de Crăciun se aprinseră, aducând în cameră umbrele tremurătoare ale luminițelor galbene.

– Spune, nu este mai bine așa?

Ea puse înapoi pe masă lanterna mică.

Bram își ridică ochii spre Roxanne care-și punea șosetele.

– Nu. Mă distram jucându-mă cu tine pe întuneric.

Sprânceana Roxannei se ridică la auzul vocii lui.

– Nu știam că vicepreședinții scâncesc.

El aprinse lanterna, o ținu sub bărbie și se strâmbă la ea.

Să vorbim despre adolescența prelungită în timp! Bram se ocărî în tăcere. *De fiecare dată când avansez, doamna bate în retragere. Pot să simt armura care-i acoperă corpul, asemeni unei platoșe, ferind-o de un răspuns firesc pe care ar trebui să-l dea. Și nu m-am înșelat în ceea ce privește răspunsul ei; într-adevăr acesta a existat.*

Ochii albaștri morocănoși o priveau pe Roxanne în timp ce ea se învârtea prin cameră, adunând lumânările arzânde de Crăciun și grupându-le într-un sfeșnic strălucitor. Bram deveni gânditor. Poate o schimbare în strategie ar fi de dorit. *Nu-mi place să fac astfel de jocuri* – un zâmbet îi arcui buzele – *dar, dacă este posibil, aș vrea să fac o mutare mare, grozavă!*

Cu brațele încrucișate, el se instală confortabil în scaun, luându-și un aer plictisit și cumva melancolic.

– Ei, și acum ce urmează?

– Cina.

Roxanne își lovi cerul gurii cu limba când auzi oftatul lui Bram.

– Sincer, Bram, s-ar putea crede că trebuie să mergi afară în tundra înghețată ca să ucizi un urs polar!

Roxanne păși spre el.

– Cât de greu este să arunci câțiva cenți într-o mașină?

– Foarte – când mașina funcționează pe bază de curent și acum nu există așa ceva – observă el scurt. Știi, nu te pot ajuta când mă gândesc că tocmai am renunțat la aeroport cu o oră în urmă și poate aș fi reușit să prind un alt zbor, și chiar acum...

Un oftat de plăcere îi scăpă instantaneu.

– Aș fi stat întins pe plajă, sorbind o piña colada și privind la toți bikinii care ar fi trecut pe lângă mine.

Declarația lui o izbi în plin pe Roxanne. Nu fusese el oare acela care spusese că soarta îi adusese împreună, chiar dacă se întâmplase prea repede, și cât de mult o iubea?! Acum... acum acest bărbat avea tupeul să spună că ar trăda-o ușor pentru o plajă, o băutură și pentru o altă femeie! Ea șuieră:

– Ce obrăznicie!

– Ai spus ceva?

– Da!

Roxanne pufni și trase adânc aer în piept.

– Dacă eu aș fi plecat după ce terminasem dansul din buric, aș fi fost în propria-mi casă, îmbrăcată cu halatul meu albastru, ușor, citind în fața unui foc bine întreținut!

Mâinile ei se agățară de încheieturile mâinilor lui, iar vocea îi era furioasă.

– Și cum nici unul dintre noi nu poate fi în altă parte, va trebui să ne facem împreună petrecerea de Anul Nou, completată cu o cină la lumina lumânărilor, asta de îndată ce – își drese ea glasul, recâștigându-și stăpânirea de sine și smucindu-l de pe scaun – vei reuși să spargi automatul.

Bram își înăbuși râsul.

– De la bancher, ajung spărgător.

El se prefăcu a lua în considerare un moment această observație.

– Știi, este uimitor cât de repede zboară demnitatea mea când sunt cu tine!

– Ce glumă ieftină! Cine oare a vrut să joace gin pe dezbrăcate? îi aminti ea pe un ton sarcastic.

– Poate că de vină a fost firma de care aparținem.

El se plimbă în jurul ei, îndreptându-se spre dulapuri, cu intenția de a cerceta interiorul fiecăruia cu ajutorul luminiței slabe a lanternei.

– Poate că spiritul mătușii Mathilda a pus stăpânire pe...

– Vrei doar să te uiți după ceva cu care să deschizi? comandă Roxanne, trăgând un sertar.

– Ce-i aici?

Zâmbetul ei însă se stinse.

– Furculițe, cuțite și linguri de plastic.

El împinse la loc sertarul și deschise altul.

– Aha! O chestie de fixat dosarele?? Hopa... uită-te la chestia asta!

– Biletul nostru pentru cină. Urmează-mă, complice în ale infracțiunii. Poți să ții tu lumina.

Roxanne direcționă lumina lanternei micuțe spre încuietoarea mașinii automate.

– Ce crezi? Este ușor pentru tine?

El scoase o șurubelniță mică, o introduse în centrul mecanismului și o răsuci înainte și înapoi, dar nu se întâmplă nimic.

– Cred că ar trebui să mă uit mai mult la televizor, la filme cu spargeri.

Bram își încordă mușchii în timp ce se ruga cu ardoare să audă magicul declic.

– Ce-ar fi dacă am folosi apartamentul ăsta și l-am cerceta să vedem ce găsim în el, ca să putem deschide mașina asta? sugeră ea, sărind de lângă Bram, în timp ce jongla cu unealta în mână.

– Pot să iau un șiling din poșeta mea, pe care să-l folosim drept cod, sau ce-ai zice de o carte de credit? O dată am făcut să

se deschidă încuietoarea de la ușa mea folosind cartea mea de credit tip Master Card.

Bram smulse șurubelnița și se uită la Roxanne.

– Amintește-ți să verific încă o dată casa de bani înainte să pleci, remarcă el sec, luând unealta care i se oferise. Nu știam că talentele mele se extind și în domeniul spargerilor.

Făcând să alunece șurubelnița între încuietoare și partea respectivă din ușă, Bram își folosi pumnul pe post de ciocan, zdrobind mânerul și împingând lama oțelului în sus. Fu răsplătit cu un geamăt metalic și eliberarea mașinii cu sandvișuri.

– Poftim!

Ea îi apucă strâns mușchii antebrațului.

– Bravo! Vorbind de talent – Roxanne dădu din cap aprobator către mașina cu sucuri – poți să ți-l folosești în timp ce eu voi alege meniul pentru cină. Ar trebui să mâncăm mai întâi toate preparatele cu maioneză.

Roxanne observă că ceasul din perete se oprise la ora opt și douăsprezece minute, însă de atunci trecuseră multe ore.

– Trebuie să fie aproape de miezul nopții, stabili ea, murmurând ușor în continuare. Mulțimile care umplu acum Times Square așteptă să numere secundele de trecere în Noul An.

Bateria din casetofon era nouă și ea își argumentă că o stație locală ar putea să transmită Petrecerea de Anul Nou din Manhattan, chiar dacă în Minneapolis era furtună de zăpadă, frig sub zero grade, și nu avea loc nici o petrecere.

– Voi suna imediat după venirea Noului An pe toți cunoscuții pentru a-mi alunga singurătatea, anunță ea cu glas tare, și scoase o punguță cu fulgi de porumb din automat.

– Singură? Dar nu sunt singură! se corectă Roxanne.

Ea puse o lumânare într-o scrumier și suflă peste celelalte.

– Chiar mă bucur de situația mea de solitudine!

Cu această declarație, ea părăsi încăperea și se îndreptă spre biroul lui Bram, iar acesta o urmă pe furiș.

Dacă muzica ar fi fost un indiciu, WCCO era formația care reprezenta începutul anilor '40. Roxanne se legăna într-o poziție comodă pe scaunul de lângă fereastră, ronțăind fulgii de porumb, privind geamurile înghețate, în timp ce asculta îmbinarea sunetelor clarinetului lui Glenn Miller cu saxofoanele din orchestră în melodia „Serenada lunii".

Apoi se auzi vocea crainicului de la radio.

– Facem legătura la Times Square pentru a transmite ultimele zece secunde ale acestui an. Nouă... opt... șapte... șase... cinci. Mingea aurie cade. Trei... doi... unu! La mulți ani!

– La mulți ani, Roxanne Murdoch!

– La mulți ani, Abraham Tyler!

Ea așteptă un moment, apoi se încruntă.

– Nu pot primi nici măcar sărutul tradițional de Anul Nou?

– Bineînțeles.

Bram îi ridică bărbia și-i depuse un sărut rapid, ușor pe buze.

– Poftim.

Roxanne se strâmbă.

– Ăsta a fost un sărut mic și amărât. Dacă-i dai un morcov, purcelușul fratelui meu sărută mai bine decât ai făcut tu acum.

Mâinile ei îi prinseră capul, iar degetele i se înfipseră bine în perciuni.

– Asta... este mai aproape de ce aveam eu în minte.

Ea puse tot ceea ce simțea în acel sărut. Buzele ei le pecetluiră pe ale lui, furându-i parcă lui Bram respirația și făcând-o una cu a ei. Limba ei fu un intrus tulburător care cerceta cu încântare gura lui, savurând intimitatea oferită. Deodată, ea rupse această legătură intimă.

Privirea lui Bram era susținută de ochii ei cafenii care căutau spre el cu blândețe și vulnerabilitate. Brațele lui formară un cerc puternic în jurul taliei Roxannei.

Buzele lui o sărutară repede, puternic, pe arcade, pe tâmple, pe obraji, ajungând chiar în colțul gurii ei.

– Te iubesc.

Buzele Roxannei îi răspunseră.

– Atunci de ce m-ai părăsit?

– Ți-am lipsit?

Limba lui urmări linia flămândă a gurii.

Capul ei se îndreptă brusc, iar tonul fu acuzator.

– Ai vrut să-ți simt lipsa.

– Am reușit asta?

Brațele ei alunecară de-a lungul cefei lui Bram, iar corpul ei se cuibări și mai strâns lângă al lui.

– Da. Mă simțeam mai singură decât știam că sunt în realitate.

Roxanne își odihni obrazul pe umărul lui, căldura trupului bărbătesc pătrunzând prin cămașa moale.

– Nu mi s-a mai întâmplat asta până acum. Nu prea înțeleg exact...

– Înțeleg eu pentru amândoi, spuse brusc Bram.

Mâna lui îi apucă bărbia, înălțându-i fața.

– Știu că asta desfide o explicație logică, dar la treizeci și opt de ani, mă cunosc bine și știu ce doresc. Și, Roxanne, eu te doresc foarte mult și am mare nevoie de tine.

El atinse o șuviță groasă, ondulată, care-i atârna Roxannei pe lângă ureche.

– Fiecare zi cu tine mă face să simt că totul merge din ce în ce mai bine. Nici nu-mi pot imagina cum am trecut prin ultimele douăzeci și patru de ore fără a ști că erai acolo pentru mine.

Ea se întoarse și-i sărută palma.

– Oh, Bram, eu...

Gura lui o reduse la tăcere pe a ei.

– Iar începi să gândești, și n-am de gând să te las să faci asta. Ai încredere în mine?

Ea încuviință din cap.

– Arată-mi!

Buzele ei erau moi și dulci când se uniră din nou cu ale lui, iar degetele ei erau cuprinse de furnicături și încântare pe care le simți chiar înainte de a se mișca de-a lungul pieptului bărbătesc, unde se jucară cu firele negre, creț de pe bustul lui, scăpate de sub cămașa descheiată.

– Este doar un singur lucru la care trebuie să mă gândesc, reuși să spună timid Roxanne. Mă întrebam cât de departe este trusa ta eficientă de cercetaș?

– În sertarul de la birou.

– Este puțin cam departe.

Ochii căprui se fixară în luminile celor albaștri.

– Te superi, pentru că nu am nimic și...

– Nu este nimic care să mă supere dacă te preocupă pe tine.

Bram o sărută apăsat înainte de a-i da drumul și a lua pachetul mic și subțire. El închise radioul, verifică lumânările și se întoarse la Roxanne.

Ea stătea pe salteaua construită din pernele care se aflau în dezordine pe covor, ezitantă și agitată, dar toate aceste sentimente dispărură în momentul în care Bram o îmbrățișă.

– Tremurai.

El o trase pe genunchii lui, înconjurându-i talia cu o mână, iar cu cealaltă îi mângâie linia blândă a maxilarului.

Nasturii de la haine fură desfăcuți fără efort, permițând mâinii lui să cuprindă sânii ei plini.

– Ai pielea fină ca mătasea.

Un geamăt de plăcere îi scăpă Roxannei când vârfurile degetelor lui descriau linii circulare pe sfârcurile ei întărite. Mâna ei se strecura încet pe sub materialul care-i ascundea bustul, pipăind și cercetând trupul lui robust.

Bram o sărută din nou – fără a se grăbi, bucurându-se de dulceața nectarului cules de pe trupul ei, care-i dădea putere. Gura lui se mișcă din ce în ce mai jos, pe gât, spre bunătatea sânilor ei plini, rotunzi.

– Dumnezeule, Roxanne, cât ești de frumoasă!

Un mârâit flămând se auzi din gâtul lui, atunci când buzele și limba îi sărutară vârfurile rozalii ale sânilor.

Ea se trase mai aproape de el, întregul ei corp arzând de încântare și dorință.

– Oh, este minunat!

Dinții lui îi prinseră ușor pielea, făcând-o pe Roxanne să se înfioare și să se lipească și mai mult de el.

– Bram...

Mâina ei trase în sus capul lui, astfel încât ea putu să-i acopere de sărutări ușoare fața lui.

– Iubesc nasul tău.

– Doar nasul? o tachină el.

– Este singurul lucru la care pot ajunge!

Roxanne îl apucă de cămașă.

– Nu mi-am dat seama că ești atât de modest.

Un chicotit o umplu de surpriză, șocând-o de propria comportare. Ce se întâmplase cu ea? Niciodată nu afișaes un asemenea apetit urgent. Privirea ei se plimba pe deasupra trupului lui puternic, căutând o cale să se liniștească, asta doar pentru a descoperi că foamea ei este și mai mult stârnită. Ea își scoase cămașa și o azvârli pe canapea, după care același lucru se întâmplă și cu șosetele.

– Hmm... ce zici de asta?

Degetul ei trase de banda elastică a chiloților ei de culoarea piersicii.

– Oh, credeam că te poți descurca singură!

Proptindu-se în coate, Roxanne se uita la Bram care-și scotea cămașa și șosetele, scăpând apoi și de pantaloni, descoperind o pereche de chiloți de culoare albastru-deschis.

– Nu sunt sigura cu picioare grozave.

Mâna ei cuprinse pulpa musculoasă, puternică, iar cu unghiile descria linii sensibile, erotice pe piciorul ferm.

Auzind geamătul lui de aprobare, mâna și degetele ei continuară să exploreze trupul lui, plecând ca într-o aventură de-a lungul coapselor, în sus până la șolduri.

Palma ei se opri chiar în dreptul chiloților lui.

– Ai dreptate – vocea ei devenise dintr-o dată mai mult șoptită – nasul tău simpatic nu este un indicator potrivit pentru virilitatea ta.

– Mai spune-mi! îi ceru Bram.

Ea își scutură capul.

– Vei obține doar dureri de cap.

Mâinile lui o apucară de talie și o traseră cu totul lângă pieptul lui.

– Asta nu este durere de cap.

Ochii lui priveau cu adorație fiecare bucățică a corpului ei.

– Mă faci să mă simt ca un adolescent. Aș putea urca Everestul și atinge stelele.

– Atinge-mă pe mine – răspunse ea cu glas rugător – ține-mă în brațe.

Ea îi simți brațele strâns lipite de corpul ei și se abandonă trupului lui puternic.

– Iubește-mă, pledară ochii ei pentru ceea ce doar el îi putea oferi.

Bram îi lăsă trupul moale, docil, pe spate, între perne, corpul lui tremurând de nevoia de a îndepărta ultimele vestigii ale îmbrăcămintii, care le împiedicau unirea totală.

Greutatea mare care o impresionă pe Roxanne nu făcu decât să amplifice dorința ei, așa cum făcuseră și sărutările ușoare asemeni unor fulgi care căzuseră ca o ploaie pe fața ei, pe umeri și pe sâni.

– Bram, te rog...

Mâinile ei alunecară pe spatele lui, coborând pe șira spinării și pe fesele puternice, făcând să i se încordeze toți mușchii, supuși provocării de atingerea ei.

Mâna lui se lăsă în jos, pe abdomenul ei plat, iar degetele lui atinseră cu blândețe centrul cald, umed al feminității ei. Fiori puternici îi cuprinseră trupul, iar ea îl auzi pe Bram gemând de plăcere la simțirea propriei ei satisfacții. Trupul ei ardea, iar simțurile îi era provocate la maximum, Roxanne fiind uimită să realizeze că implora posesia.

– Te vreau!

Vocea ei era răgușită și plină de dorință.

– Oh, Bram, te rog, fă dragoste cu mine acum!

– Acum este doar începutul pentru ce va fi întotdeauna! veni promisiunea lui categorică. Pentru o scurtă pauză, ea auzi fâșâitul pachețelului de plastic, timp de câteva secunde în fața ochilor ei fiind doar chipul lui Bram.

– Te iubesc.

Apoi încet, cu grijă, el își uni corpul cu al ei, plăcerea senzuală pe care o simțiră fiind atât de intensă încât amândoi își pierdură răsuflarea în același timp.

Roxanne era cuprinsă de o satisfacție totală, acceptând pe deplin apropierea de Bram. Era ca și când ar fi fost absorbită complet de ființa lui, trupurile și sufletele unindu-se în toate planurile, fiecare fiind copleșit de perfecțiunea celuilalt, doi oameni devenind astfel unul singur.

Pentru un moment, Bram savură minunea primei lor uniri, apoi începu să se miște, stabilind un ritm ușor, plin de tandrețe, delicat ca mătasea, dar totuși plin de forță, care o determină pe Roxanne să-i răspundă pe măsură.

Ea se agăță de mușchii puternici ai umerilor lui, lăsându-l pe Bram să o cuprindă cu puterea lui, în timp ce trupul și mintea ei călătoreau într-un univers la care ea nici măcar nu vusase vreodată. Un țipăt îi scăpă, pe măsură ce se simțea năpădită de vibrații minunate, în timp ce cu dinții mușcă nu prea blând trupul transpirat al lui Bram.

Brațele și mâinile lui se strânseră puternic în jurul ei,

apăsând-o tot mai mult de trupul lui care se năpusti violent, explodând într-o senzație de plăcere supremă. Bram o sărută cu blândețe, înainte de a-și îndepărta corpul greu de al ei.

Uitându-se la cadranul ceasului său de mână, Bram zâmbi și în timp ce stătea lungit pe spate lângă Roxanne, îi spuse:

– Acum este oficial.

– Ce este oficial?

Trupul ei satisfăcut se strânse mai aproape de el, mâinile ei recăpătându-și locul și poziția posesivă de pe pieptul lui.

– Anul Nou.

Degetele lui se jucau printre buclele ei umezite de transpirație.

– An Nou Fericit, dragostea mea!

Un căscat somnoros îi scăpă atunci Roxannei.

– Ai spus deja asta, cu o oră în urmă.

– Atunci a fost Anul Nou pentru cei din Est.

Bram dădu cu piciorul în cuvertură; prinse o margine și o trase peste amândoi.

– Acum este miezul nopții și aici.

– Hmmm... ți-ai pus bine în practică amenințarea.

Roxanne își înălță capul și studie trăsăturile lui destinse, surâzătoare, în umbrele care se vedeau tremurând în cameră.

– Ai spus că vei face dragoste cu mine înainte de sosirea Noului An.

– Așa am și făcut.

Ea îl sărută ușor și se cuibări lângă el.

– Și chiar foarte bine.

Capitolul 8

Roxanne își înălță nasul, în semn de apreciere.

– Ce vis minunat! Miroase a cafea!

– Foarte fierbinte, fu de acord o încântătoare voce masculină.

Pe jumătatea acoperită, cu ochii încă somnoroși, Roxanne se uită la fața zâmbitoare a lui Bram.

– Ai spart mașina și ai încălzit cafeaua la lumânare. Ei, uite, asta numesc eu serviciu complet făcut de un bancher!

Ea băgă degetul în ceașcă, dar îl scoase uite de acolo, însoțind mișcare cu un „Au!“ puternic.

Bram îi prinse mâna ducând-o la gura lui și sărutând locul dureros.

– Te-am avertizat că este fierbinte!

El supse cu delicatețe vârful degetului opărit al Roxannei.

– Ești bună la gust.

Punând cu grijă ceașca înapoi pe masă, el se reașeză între pernele de pe podea.

– Bună dimineața!

Degetele lui răsfirau și încurcau șuvițele castanii ale Roxannei.

– Bună dimineața și ție!

Brațele ei înconjurară gâtul lui Bram, în timp ce își întinse corpul, lipindu-se strâns de trupul lui atletic.

– Și de unde ai cafeaua fierbinte?

– A revenit curentul în rețea, azi-dimineață, la ora trei, explică el, dezmierdând-o cu degetele și mângâind-o pe spatele zvelt. Nu-ți amintești de lumina puternică de azi-noapte?

– Nu.

– Dar de momentul când m-am trezit?

– Nu.

– De bocănelile și zgomotul din cameră?

– Nu.

– Și de ce mi-ai făcut când m-am întors în pat?

– Nuuuu... ooooohhh!

Roxanne se proptise în cotul stâng, legănându-se și lăsându-și intenționat sânii plini să atingă pieptul acoperit cu păr negru al lui Bram.

– Ești sigur că eram eu?

Ochii lui larg deschiși priviră cu nevinovăție, negând fluxul interior de senzații, pentru a le trezi.

– Hmmm... aceeași reacție ca și data trecută.

Vocea slabă a lui Bram o învălui ca într-o mângâiere pe Roxanne.

– Ești un amestec complicat, de satin și mătase, scumpă Roxanne – spuse el, prinzându-i posesiv sânul cu palma și bucurându-se să simtă pielea catifelată.

El îi acoperi corpul cu sărutări fierbinți, nerăbdătoare. Mâinile lui mângâiau sânii plini, fermi, iar gura lui supse cu delicatețe vârfurile încordate, încărcate de tensiune erotică. Un geamăt îi scăpă Roxannei atunci când întregul corp îi fu străbătut de acea senzație puternică provocată de Bram. Căldura i se strecura în fiecare por. Ea se bucură de dorința pe care i-o provoca Bram, știind că el îi va satisface până la capăt nevoile trupului.

– Bram, te rog...

– Sst...

Buzele lui se jucau cu ale ei.

– Nu încă...

El îi acoperi cu sărutări gropița din bărbie.

– Am nevoie și de asta.

Degetele lui, gura și limba se deplasau și gustau fiecare locșor de pe corpul ei, făcând-o pe Roxanne să țipe de plăcere. El continuă să meargă tot mai aproape de punctul în care nici unul dintre ei nu mai putea nega nevoia și bucuria de a se uni.

Roxanne știu că își împlinise dorința, din momentul în care îl simțise pe Bram pătrunzându-i ființa. Prinși unul din brațele celuilalt, ei se bucurau pe deplin de fiecare mângâiere, de fiecare mișcare, savurând plăcerea celuilalt.

*
* *

Când se întoarse în biroul său, Bram era complet îmbrăcat și ținea în mână o ceașcă de cafea proaspătă. O găsi pe Roxanne privind pe fereastră.

– Ce este așa de interesant de văzut?

Îndreptându-se spre ea, Bram îi puse ceașca în palme și-i închei nasutrii de la cămașă.

– Nu mai ninge.

Ea puse palma rece, ținută pe fereastra înghețată, pe obrazul lui proaspăt ras.

– Frig, dar fără viscol. Cred că aud zgomotul făcut de mașinile de curățat zăpada.

El se încruntă când constată entuziasmul ei evident.

– Nu trebuia să te arăți atât de încântată de treaba asta; mie îmi place viața aici, în clădirea Hepworth Hilton.

Roxanne strâmbă din nas.

– Oh, tu! Mă gândesc de ore întregi să stau într-o cadă

fierbinte, cu spumă, și să mănânc ceva care costă mai mult decât o monedă de 25 de cenți și care nu este servit învelit în plastic.

Ea se uită la cafea, făcu o grimasă și puse ceașca pe scaunul de lângă fereastră.

– În afară de asta, mâine este zi de muncă pentru mine. Am o întâlnire foarte importantă. Nu sunt în vacanță și – ea își ținu respirația pentru o fracțiune de secundă, deschizând apoi ochii larg – Bram, trebuie să ieșim de aici!

Roxanne făcu o serie de mișcări dezordonate, mișcându-se fără țintă încoace și-ncolo.

– Banca asta se redeschide mâine dimineață la ora 9:00! Cum ar părea dacă ceilalți l-ar găsi aici pe al șaptelea nou vicepreședinte distrându-se cu o... dansatoare din buric, timp de trei zile!

– Distracție!

Mâinile lui mari o apucară brusc de brațe.

– Distracție!

Vocea lui Bram era nefiresc de puternică.

– Nu asta este Roxanne cea adevărată, nu ăsta sunt eu, nu asta s-a întâmplat între noi!

Ea clipi când văzu asprimea care-i transformase trăsăturile.

– Eu... eu – Roxanne se opri din bâlbâială, inspirând adânc și domolindu-și respirația – mă gândeam la tine și la reputația și cariera ta.

Ea se răsuci, eliberându-se din strânsoare.

– Ceva ce evident tu ai uitat!

– Se pare că tu ai uitat o groază de lucruri! veni răspunsul lui caustic. Ce a fost noaptea trecută și dimineața asta devreme și chiar cu puțin timp în urmă?

Întorcându-se, ea îi răsfiră părul cu degetele.

– N-am uitat nimic. Încerc doar să fiu matură și practică în legătură cu treaba asta.

– *Treaba asta?*

Bram o trase de spate spre pieptul său.

– Așa numești tu dragostea – *treaba asta?*

Ochii ei se opriră pe mâinile lui care o țineau cu blândețe, însă ferm de umeri.

– Dragoste?

Tonul ei era sceptic, iar vocea suna încordată și nefirească.

– Haide, Abraham Tyler, nu trebuie să continui farsa asta doar pentru mine. Nu sunt genul de femeie care să te țină legat pentru toate promisiunile șoptite.

– Ce matur și practic din partea ta!

Roxanne bătu în retragere.

– Asta sunt eu – matură și practică. Tu ești romanticul înfierbântat, îl auză ea. Tu ești cel care se autoconvinge că este îndrăgostit.

– Și tu crezi că nu sunt?

– Știu că *eu nu sunt!*

Mulțumită că nu se uita la ea, Roxanne își mușcă buza de jos, întrebându-se de ce cuvintele ei sunau atât de puțin convingător.

– Nu ți-am promis nimic.

Ochii ei se îndreptară spre pernele aflate pe jos, pe covor și spre urmele vizibile lăsate de cele două trupuri.

– Nu te-am mințit. Prințul Rainier s-a îndrăgostit de Grace Kelly în trei zile!

Nota amuzantă din vocealui Bram o făcu pe Roxanne să se enerveze teribil.

– Nu mai spune!

Ea se învârti în jurul lui, înfruntându-l, privirea îngustă a ochilor ei asaltând trăsăturile lui zâmbitoare.

– Nu te-am rugat să mă iubești. De fapt, nu vreau să mă iubești. Nu sunt interesată să am acum lângă mine un bărbat care să mă iubească.

El o mângâie sub bărbie.

– Continuă în felul acesta și nici un bărbat n-o va face.

Bram îi acordă un zâmbet larg, ca o favoare.

– Nici un bărbat în afară de mine.

Nu era nici o îndoială în ceea ce privește tonul dur, ca oțelul, al cuvintelor lui, sau privirea amenințătoare a ochilor albaștri.

– *Nu este drept* – se gândi ea – *nu sunt gata pentru această confruntare. Cel puțin nu acum, nu tocmai când un pic de căldură îmi cuprinde stomacul și pot simți prin ce stare minunată a trecut el cât a fost deasupra mea.*

– Hai să strângem un pic aici!

Roxanne adună pachețelele goale de fulgi de cartofi și două punguțe de hârtie cu dulciuri de pe mapa lui de birou.

– Haide!

Ea îl lovi ușor cu cotul.

– Știi doar ce rușinoasă sunt!

Ștersul prafului, curățatul și adunarea resturilor însemna în mod cert un efort fizic, cu rezultate vizibile.

Tocmai incursiunea în realitate o determină pe Roxanne să înceapă să gândească din nou. Acest lucru o irită foarte tare, făcând-o să bată neliniștită în retragere.

Ea împinse măsuța pentru strâns resturile, folosită de personalul de serviciu, înapoi spre ușa unde scria „îngrijitor“ și se întoarse în cameră pentru a cerceta munca făcută.

– Nu pot să cred așa ceva!

Roxanne ridică o grămadă de reviste mototolite de pe podea și îl certă pe Bram.

– Tocmai am curățat locul ăsta, domnule Tyler. Sincer, Bram, cum ai putut să mai faci alte gunoaie?

– A fost simplu.

El flutură în fața ei un zâmbet amabil.

– Nu mai fi așa de încântată de tine, veni replica ei sarcastică, în timp ce arunca teancul de reviste în coșul de metal.

– Și dacă ai făcut la fel și în celelalte camere, mergi de curățat și acolo.

El se strecură pe lângă ea, înconjurându-i cu un braț talia.

– Mai degrabă aș face altceva.

– Sunt sigură că ai vrea să faci asta, dar n-o vei face!

Tonul de gheață al Roxannei contrazicea pulsul ei care se acceleras. Ea mârâi când el îi făcu un semn pe gât, cu o mușcătură fină, drăgăstoasă, fungind repede în jurul mesei.

– Nu suntem deloc amuzanți.

– Te găsesc totuși seducător de spirituală, în ciuda manierelor în stil victorian, o complimentă Bram, punându-și în joc tot farmecul său gen Cary Grant, de care putea fi în stare. Hai, Roxy, luminează-te. Pun pariu că mătușa Mathilda este de partea mea, de data asta.

El o urmări până când ușa de la toaleta doamnelor îi fu trântită în nas destul de nepoliticos.

Pe la ora trei, Roxanne făcu să sclipească de curățenie etajul patru al Băncii Naționale Hepworth, așa cum n-o făcuse nici o echipă de oameni specializați în curățenie. Îi înapoie lui Bram trusa de toaletă pe care el i-o împrumutase.

– Asta este ultima. Nimeni n-ar putea ghici că a fost cineva aici, tot timpul acesta.

Trei linii verticale îi marcau fruntea, de obicei destinsă.

– Deși sunt mașinile acelea automate destul de bruscate, oftă Roxanne. Voi lăsa explicația asta pe seama ta. Vineri, tu ai fost ultimul în bancă.

– Tii, mulțumesc!

Legănându-se în scaunul său de vicepreședinte, Bram cercetă dispoziția în care se afla Roxanne.

– Și acum?

– Ei bine – își drese ea glasul – am de gând să-mi pun haina și ghetele, să iau trenul aerian spre centrul orașului, apoi voi lua un taxi până acasă.

– Dar eu ce să fac?

– Tu?

Roxanne se încruntă și trasă cu degetul o linie pe biroul de stejar, cu furnir de culoarea lămâii.

– Tu vei lua un taxi până la aeroport unde vei aștepta avionul spre St. Croix.

Bram îi făcu favoarea unui zâmbet.

– Măi, măi, dar ești un mic comandant. Toate afacerile tale au fost ordonate la fel de eficient?

– Niciodată n-am avut o afacere care să trebuiască să fie ordonată! se zburli ea. Și... și nu sunt sigură de asta – Roxanne făcu un gest larg cu mâna – asta... ceea ce s-a întâmplat între noi a fost o afacere... și... și văd cât de repede ți-ai schimbat declarația de dragoste într-una de afaceri, răspunse ea cu agresivitate și pe un ton amenințător.

Râsul sarcastic al lui Bram îi dezveli acestuia dinții albi.

– Te sâcâie chestia asta, nu-i așa?

Roxanne își îndreptă complet statura, ridicându-se în picioare.

– Nimic din ceea ce are vreo legătură cu tine nu mă enervează. Nimic referitor la sfârșitul ăsta de săptămână nu mă irită.

– Bravo!

El bătu din palme.

– Dar minți!

Trecându-și mâinile ușor spre ceafă, Bram se relaxă lăsându-se pe perna din piele maronie.

– Îți pot spune sigur că minți. Știu mai multe despre tine decât...

– Da?! Într-adevăr?!...

Ea ridică din umeri cu dispreț.

– Văd că ai revenit la metoda aceea minunată și neînsemnată de a-ți folosi cunoștințele de psihologie. De vreme ce știi totul atât de bine, sunt sigură că vei ști exact ceea ce am de gând să fac în continuare!

Cu aceste cuvinte, Roxanne se întoarse și ieși din birou, îndreptându-se spre hol.

– Nu pleci nicăieri! spuse mai mult cântând Bram. Este un bluf, sunt doar povești!

– M-ai mai acuzat de asta și înainte! îi strigă ea în timp ce își băga picioarele în ghete.

– Povești, da?

Roxanne se chinuia să-și îmbrace haina din blană de vulpe ce arăta a raton mort și mirosea a sconcs.

– Teribil omul ăsta! Știe totul despre mine, nu-i așa?!

Ea își îndesă pălăria de fetru pe cap și străbătu zgomotos coridorul.

Bram o ajunse lângă lift.

– Hei, așteaptă! Ce naiba faci? Unde mergi?

Smulgându-și brațul din strânsoare, ea își azvârli peste umăr cureaua de la geantă.

– Nu știi?

Pe sub borul pălăriei maronii, ochii ei luceau, transmițând mesaje amenințătoare.

– Credeam că știi totul despre mine!

Cu degetul mare apăsă pe butonul de apel, ușile se deschiseră iar ea păși în interiorul liftului.

– Credeam că știi mai multe decât mine despre persoana mea!

Degetele Roxannei fluturară în semn de „la revedere“ în timp ce ușile liftului de închideau, tăindu-i parcă fața lui Bram, peste care se așternuse o expresie perplexă, de uimire.

Bram își trecu mâna peste gură și peste maxilar.

– La dracu', Tyler, să mai vorbești de mutările greșite! Femeia nu glumea deloc!

Însă trăsăturile lui Bram începură să se lumine treptat.

– Dar acum, afacerea este în mâinile mele și – frecându-și mâinile cu anticipație, își spuse – cel care conduce afacerea face jocurile!

*

* *

Datul zăpezii cu lopata era o sarcină lipsită de importanță care o făcea pe Roxanne neobișnuit de fericită.

Încruntându-se, ea ridică încă o lopată plină cu zăpadă pe care o azvârli pe carosabil, înainte de a se corecta – nu era fericită, era doar cu un pas mai aproape de istovire.

Roxanne pufni, și porni din nou atacul, cu și mai multă vigoare, asupra muntelui înghețat care străjuia calea de acces pentru mașini.

– Ce n-aș da acum pentru o mașină a timpului!

Lama de oțel se izbi în ceea ce mai lăsase zăpada din asfaltul orașului.

– Cu șaptezeci și două de ore în urmă Abraham Tyler și nasul lui nu se băgaseră în viața mea frumoasă și ordonată! Hm... curată și ordonată! mârâi ea cuvintele. Pot fi la fel de dezordonată ca și oricare altă persoană!

Puterile o lăsară complet pe următorii metri de zăpadă proaspăt căzută și se întrebă ce se întâmplase cu ea. Niciodată nu avusese vreo întâlnire erotică, nici vreo fantezie măcar în legătură cu o astfel de întâlnire. Și totuși, exact asta făcuse! „Țac-pac, mulțumesc domnule!“ boscorodi ea, privind spre cerul acoperit de nori.

Se trânti pe jos, pe stratul gros de gheață, asemeni unei saltele iar gândurile ei hoinăreau într-o mulțime de direcții, fără nici o țintă.

Viața ei personală, admise imediat Roxanne, purta pecetea ORDINII. Pentru ea, dragostea și căsătoria însemnau un angajament pe viață. Crezuse că se îndrăgostise de Richard și era foarte sensibilă în ceea ce privește relația lor fizică. Când înțelegerea dintre ei căzuse, pierderea convingerilor ei constituise o adevărată catastrofă în comparație cu pierderea bărbatului.

Roxanne retrăi tandrețea atingerilor lui Bram, resimțind puterea trupului care se mișcase atât de provocator de-a lungul corpului ei, atingându-i pielea fierbinte. Degetele ei aflate în

mănușile de piele căptușite cu lână se mișcau, se crispau la amintirea trupului vânjos al lui Bram. Ea revăzu acum într-un fel ceea ce-l făcea pe Bram atât de viril, simțind chiar o încântare în descoperirea tuturor zonelor lui erogene și fu chiar excitată de faptul că mâinile ei, gura și corpul ei îl puteau face să tremure și să sufere cu aceeași intensitate, aducându-l în aceeași stare de extaz.

Treptat, Roxanne deveni conștientă de faptul că era incredibil de fierbinte, iar corpul ei imprimase deja – prin topire – conturul asemeni unei dubluri, în stratul de zăpadă înghețată.

– Grozav, într-adevăr grozav! Chiar și atunci când nu este cu mine, mă poate face să ard toată!

Pumnii ei acoperiți cu mănuși provocară o avalanșă de zăpadă care o acoperi din talie până la genunchi.

– Femeie, antrepenor, găsită înghețată pe terenul din ața casei! Film de ora unsprezece. Ce titlu drăguț pentru știrile TV și răspunsul perfect la toată chestia asta.

Bombăneala ei fără sens fu întreruptă brusc de o mașină cu botul alungit.

Roxanne se ridică în capul oaselor, uitându-se întrebător la Nissan-ul care se deplasa încet, încercând parcă să mavigheze de-a lungul aleii, pentru a se opri apoi în fața ușii garajului. Mașina îi era complet străină, dar observă că ocupantul ei era o persoană cunoscută. Ea se ridică repede în picioare și privi uluită bărbatul înalt, cu părul negru, ochi albaștri și umeri largi care purta cu el o servietă.

– Abraham Tyler, ce faci aici?

Bram se apropie, scutură cu o familiaritate posesivă zăpada de pe pantalonii de schi ai Roxannei și îi răspunse:

– Sunt aici pentru o vacanță.

Capitolul 9

– Vacanță!

Roxanne chițăi pe unul dintre cele mai nedemne tonuri.

Ce vrei să spui? Aici? Vacan...

Bram zâmbi doar, ignorând agitația ei, și privi spre casă peste umărul ei.

– Deci aceasta este impresionanta reședință Murdoch Manor. Ah, văd că am avut dreptate.

După ce o înconjură o dată pe Roxanne care punea, el începu să se îndrepte spre casă, continuând să vorbească, în timp ce inspecta instalați luminoasă de Crăciun.

– O casă tipică din cărămidă roșie dinaintea celui de-al doilea război mondial. Bine construită și bine conservată, aflată în apropierea altor case la fel de bine păstrate și care exclud orice imixtiune în viața acestei comunități.

Ea își roti ochii și își târî cu greutate picioarele, ghetele scârțâind pe zăpada tare, înghețată.

– Părăsești cumva domeniul bancar și intri acum în afaceri imobiliare?

El respiră adânc.

– Hmmm... doar adulmec aerul acela. Totdeauna mi-a plăcut felul în care lemnul scoate un fum vesel, înviorător.

Bram își plimbă degetele pe banda din catifea colorată în roșu și verde cu care era legată ghirlanda de conuri de pin deasupra ușii.

– Frumos!

Deschise ușa exterioară, de protecție și, în ciuda bombănelilor Roxannei, intră.

– Foarte frumos... o atingere a primăverii ca în Siberia. Perne galbene în contrast cu mobila construită din mărunțișuri.

Își pleni limba în cerul gurii.

– Roxy, credeam că urăști galbenul.

Scoțându-și cu ușurință pantofii uzi de zăpadă, Bram îi puse în tăvița pentru ghete, mișcându-și picioarele încălțate doar cu șosetele pe ceea ce voia să fie o carpetă aspră, de culoare verde.

– Ce eficient din partea ta să acoperi ferestrele astea cu plastic gros și dur.

Sprâncenele negre se ridicară brusc.

– Ai spus ceva?

– Doar un cuvânt pe care l-am citit odată pe un perete într-o toaletă!

Roxanne fierbea toată de nervi, dar îi zâmbi totuși dulce.

– În regulă Abraham Tyler, ce se petrece? Ce crezi tu, de fapt ce vrei să faci?

– Știi doar, tocmai voiam să te întreb același lucru. Ce făceai acolo jos, în zăpadă, zăcând într-o poziția aproape erotică?

– Tocmai schițam un dan în zăpadă, glumi ea, aplecându-se să-și dezlege șireturile de la ghete.

– Aha!

El privi înapoi, pe fereastră.

– Ai realizat într-adevă o mulțime de figuri în ultimele trei

ore, douăsprezece minute și – Bram își consultă ceasul – patruzeci și una de secunde. Ai avut probleme ca să ajungi acasă?

– Pentru cât a costat taxiul, ar fi trebuit să stau acum la soare, în Palm Beach, spuse Roxanne.

Punându-și mâinile în șolduri, măsurându-l cu privirea în sus și în jos, ea îl întrebă:

– Apropo de clima caldă și însorită, de ce nu te afli în Saint Croix, privind la bikinii care se plimbă încoace și-ncolo?

– Pentru că nu te afli într-unul dintre ele, veni imediat răspunsul lui.

Mâna dreaptă a lui Bram o mângâie pe obrajii reci și îmbujorați.

– Totul a fost în regulă acasă?

Căldura mâinii lui și blândețea din glasul lui Bram asaltară emoțiile bine stăpânite ale Rxannei, emoții care explodară acum în mii de bucățele argintii, făcând-o să se simtă cuprinsă de furnicături, conștientă de propria feminitate. Ea înghiți în sec.

– Este... în regulă.

Ochii ei deveniră prizonierii ochilor lui și, dacă ar fi vrut să admită deschis adevărul, nu voia să scape din această capcană.

Minut după minut, ea descoperea un sentiment de mulțumire interioară și fericire în nebunia pe care Bram Tyler putea s-o creeze.

– Cea... ceasurile au rămas în urmă doar cu câteva ore, n-a înghețat nici o conductă, iar frigiderul nu s-a dezghețat. Eu... eu i-am sunat pe părinți, mi-am tras pe mine hainele de schi și am trecu și eu alături de ceilalți la datul zăpezii cu lopata...

– Bram, de ce ești aici?

– Pentru că te iubesc.

El își trase repede mâna de pe fața ei și deschise ușa de la intrarea în casă.

– Ai vrea să știi ce fac de trei ore încoace – întrebă el

inspectându-și din nou ceasul – mai exact, de trei ore, douăzeci de minute și douăsprezece secunde?

Auzi oftatul lung al Roxannei, el continuă vesel:

– Am mers pe jos înapoi, spre locul unde am lăsat mașina vineri, am găsit un camion-remorcă aflat în căutarea mașinilor abandonate și am încheiat o afacere bună care include reparațiile și transportul până la aeroport. Apoi am închiriat acel mic obiect sport de import, mi-am recuperat bagajul, am condus înapoi acasă, am făcut un duș, mi-am schimbat hainele și am venit încoace – spuse el bătând ușor cu palma peste geanta din piele moale, maronie – totul este reîmpachetat pentru un loc cu climă rece.

– Cea din interior sau din exterior? pără ea această declarație, apoi deveni serioasă. Uite ce este, nu poți... nu poți chiar așa, să-ți faci vacanța aici, la mine în casă. Este... este...

– O nebnie? O prostie? Ceva nedemn?

Bram era gata să-i furnizeze și alte cuvinte cu înțeles asemănător.

– Nu tu erai aceea care a spus că avem nevoie de mai mult de atât? Murdoch Manor este un loc cu adevărat încântător!

Bram zâmbi larg.

– Și ai dreptate!

Roxanne deschise gura și țipă.

– Hei!

El îi astupă gura cu palma, apăsând-o pe buze.

– Ești nebună! Vecinii tăi vor crede că ai fost atacată!

Ea îi smuci mâna la o parte.

– În regulă. Sper că vor chema poliția și...

– Poliția este foarte refractară când e vorba să se implice într-o dipută obișnuită între doi parteneri.

– Noi nu ne aflăm într-o astfel de situație obișnuită!

La naiba cu bărbatul acesta! bombăni ea în gând. *În mod sigură dă impresia că se află într-o situație obișnuită, familială.*

Se poartă ca și cum ar fi proprietarul acestui loc, de parcă ar fi stăpânul meu. La dracu', a pus chiar stăpânire pe scaunul meu preferat!

Roxanne trase răutăcioasă de fermoarul costumului de schi, se luptă să-și scoată mâinile din mânecile căptușite și groase, î agăță în cuier și urmară apoi pantalonii uzi. Strânse pumn mâinile tremurânde, își scutură buclele transpirate și umezite de zăpadă și se pregăti de luptă.

– Acum, ascultă aici, Bram, nu poți să comanzi la mine în casă, tu...

– De ce?

Ea păli... Cum adică de ce? De ce... de ce... de...

– Văd că porți încă șosetele mele și cămașa mea.

El trase de poalele cămășii, degetele lui alunecând ușor peste coapsele ei netede.

– Faci într-adevăr ceva pentru hainele bărbaților, Roxy!

În secunda în care simți atingerea lui pe piele, Roxanne își dădu seama că trebuia să facă un pas înapoi. Știa că ar fi trebuit să facă asta, dar n-o făcu; nu putea și nu voia. Și când el își retrase mâna, se simți foarte prost.

– Eu... eu ți-am spus că abia mi-am scos hainele roase și am început să cercetez locul – apoi adăugă cu aroganță – n-am avut timp să fac duș și să mă schimb.

– Ai luat cina?

– Cina? veni răspunsul eica o întrebare confuză, asemeni unui ecou.

– Hmmm...

Ochii căprui se îngustară.

– Ascultă, dacă tu crezi că am de gând să fiu servitoarea ta și să aștept să te servesc și să te hrănesc...

– Voi pregăti eu cina.

Bam zâmbi și se ridică în picioare.

– Sunt sigur că după ce ai săpat în zăpadă și ai muncit atât ca s-o dai la o parte, ar fi binevenită pentru tine o baie lungă

într-o cadă plină cu spumă și apoi să te îmbraci în halatul acela albastru, pufos, de care spuneai. Dă-i drumul, Roxy, găsesc eu drumul spre bucătărie și, după ce te voi fi hrănit și politețea îți va fi revenit, atunci vom putea discuta.

Umerii Roxannei se lăsară în jos, în timp ce-i scăpa un oftat de resemnare, urmat de o serie de cuvinte mormăite, confuze, apoi ea se îndreptă spre hol, trecu de sufragerie și intră în baia mult mai sigură și mai sănătoasă.

Nu putu să stea în apă mai mult de cinci minute, când se auzi un ciocănit în ușă.

– Ah, știam eu!

Vocea ei era înceată și amenințătoare.

– El aștepta doar să-mi dau hainele jos și apoi...

Mâna ei izbi în baloanele de spumă din cadă.

– Ce este? se răsti ea.

– Ești într-o situație decentă?

– Eram decentă până vineri, aruncă ea răspunsul și se scufundă în apa fierbinte, parfumată, în timp ce Bram își găsi ușor drumul spre cada colorată în albastru pal și alb.

El trase un prosop alb și gros de pe suport, îl aruncă pe jos, lângă cadă, și se așeză în poziția indiană.

– Crezi că nu mai ești o persoană decentă?

Întrebarea lui serioasă, sinceră, avea nevoie de un răspuns serios.

Roxanne se hotărî să-i spună lui Bram exact ceea ce simțea.

– Nu, nu sunt sigură că sunt decentă. A fi decent înseamnă să recunoști standardele de proprietate și moralitate și ce femeie corectă, cu o conduită morală și decentă, sfârșește prin a face dragoste cu un bărbat pe care l-a întâlnit cu doar două zile înainte?

– Tu.

Ea se încruntă, își privi degetle ude care se mișcau de-a lungul marginii emailate a căzii albastre.

– N-am mai făcut asta înainte. N-am crezut că pot face așa ceva.

Ochii căprui, tulburați, studiau trăsăturile relaxate ale lui Bram.

– Nu știu de ce am făcut asta.

– Eu știu.

Bram îi acoperi mâna udă cu mâna sa.

– Și tu știi, doar ai spus asta.

El zâmbi văzând confuzia ei și explică:

– Ai făcut dragoste, nu sex.

Roxanne se smulse din strânsoarea lui.

– Asta... asta este doar una din acele mici eufemisme pline de politețe – rosti ea cu greu – eu încercam doar să fiu politicoasă.

– Îmi place mai mult de tine atunci când ești tu însăți, nepretențioasă și cu picioarele pe pământ.

Bram atinse cada și scoase o mână plină de balonașe strălucitoare de spumă.

– Știi, la un moment dat, în cursul weekendului trecut, am fost oarecum srprins de un acces de gelozie pe fostul tău logodnic, însă acum îmi dau seama că l n-a atins-o niciodată pe adevărata Roxanne Murdoch.

Bram își ridică privirea de la balonele de spumă la fața Roxannei.

– Dar eu am făcut asta! Eu sunt norocosul. Am atins-o, am gustat-o, am iubit-o, am acoperit-o de plăcere, iar ea mi-a făcut același lucru mie, l-a făcut chiar de bunăvoie, plină de dorință și într-un fel minunat.

espirația ei se opri pentru un scurt moment.

– Aha, deci pentru asta ești aici! Tu... tu crezi că poți doar... doar să continui să-mi folosești corpul la libera ta alegere și dorință și... și...

– Nu mă interesează corpul tău.

Ea clipi.

– Nu... nu te interesează?

Lui Bram îi trebui un timp lung pentru a-și înghiți râsul care-l cuprinse când auzi tonul ei dezamăgit.

– Nu.

El lăsă să-i alunece ce-i mai rămăsese de pe mână înapoi în apa mătăsoasă, fluturându-și degetele ușor înainte de a le trage și a-și șterge mâna.

– Mai bine încep să pregătesc cina, așa cum ți-am promis. Să nu stai pre mult!

El se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Omletele încep să-și piardă aspectul atrăgător după douăzeci de minute.

Valurile pe care Bram le provocă în apa din cadă o spălară pe Roxanne asemeni unui curent cald, ușor. Sânii ei răspunseră mângâierilor continue cu aceeași dorință cu care s-ar fi dăruit bărbatului care crease aceste valuri. Așteptarea care veni imediat, nechemată, se transformă în cea mai nesuferită durere.

Scoțând un mârâit care sună mai mult a suspin, ea se întoarse spre robinetul de apă, se ridică în picoare, trase de mânerul dușului și își direcționă un jet rece peste trupul înfierbântat.

*
* *

– Fac o omletă delicioasă, fu neviotă să admită Roxanne, făcând chiar un compliment.

– Mulțumesc.

– Cu toată munca la datul zăpezii, nu sunt sigură că mai am puterea să fac și altceva înafară de a mă cățăra într-un pat frumos, călduros și să adorm.

– Abia aștept să te urmez.

Ochii ei se deschiseră larg, apoi se îngustară plin de suspiciune.

– Credeam că ai spus că nu ești interesat de trupul meu.

O expresie enigmatică acoperi fața lui cu trăsături aspre.

– Nu sunt. Știi doar că nu voi fi în stare să adorm până când nu te voi simți strânsă lângă mine.

El începu să strângă farfuriile de pe măsuța din lemn de arțar și le clăti în chiuveta de inox înainte de a le băga în mașina de spălat vase.

– Mama mea avea o bucată de material brodat agățată la noi în bucătărie, pe care se putea citi: „O casă este construită din cărămizi și piatră; un cămin este construit doar din dragoste", trăncăni Bram, scuturând din recipientul cu detergent în rezervorul de pe ușa mașinii de spăat, după care o închise, o etanșă și-i dădu drumul. Asta am văzut aici în timp ce îți exploram casa.

– Mulțumesc foarte mult.

Ea pierdu vremea cu fermoarul pe care-l trase în partea din față a halatului albastru.

– Chiar eu am făcut decorațiunile, potrivind și câteva lucruri vechi, antichități pe care le avea de mătușa mea și de care am fost încântată.

Roxanne descoperi mai multă plăcere în ceea ce relizase, după ce auzi complimentele lui Bram.

El luă un burete și curăță resturile de pe mașina de gătit.

– Dormitorul mătușii Mathilda era așa cum l-ai descris – un pat masiv cu saltea de apă, cu ventilatoare în forma unei flori mari roz, care se potrivesc cu pereții și covorul.

Roxanne îi zâmbi.

– N-am avut tăria să ating camera aceea. Nu o consider ca pe un altar, ceva la care să te închini, ci...

Vocea ei se pierdu.

– Este vorba doar de Mathilda, completă Bram și observă încuvinnțarea ei din cap.

– Mai sunt alte lucruri sau amintiri? Vreau s-o întâlnesc pe această doamnă!

– În camera ei, pe un raft, sub noptieră.

Roxanne își înăbuși o serie de căscături.

– Numai privitul la schimbările din fotografii este o lecție asupra trecutului!

Un alt căscat cu gura largă, până la urechi, îi scăpă Roxannei care-și scutură capul.

– Îmi pare rău. Cred că bătrânul Morfeu pune încet stăpânire pe mine.

– Este ora de culcare. La urma urmei, ai treabă mâine.

Ea se uită la brațul lui Bram care o cuprinsese de talie și savură puterea bărbătească care emana din trupul lui și care-i permite s-o salte cu atâta ușurință din scaun și s-o poarte în brațe pe holul mic. Era o experiență care o provoca și-i copleșea sensibilitatea. Nici un bărbat nu o mai purtase în brațe vreodată, nicăieri!

Bram atinse cu cotul întrerupătorul de lumină și decorul în tonuri calde, de culoarea caisei, înflori în lumini pastelate.

– Camera asta te reprezintă, Roxanne, ești tu!

El o așeză cu blândețe pe colțul cuverturii de satin decorat cu flori, care acoperea patul de două persoane.

– Un amestec minunat de țesături și culori, liniștit de culoarea pretențioasă, dar care, totuși, nu strică cu nimic armonia nuanțelor.

– Culoare pretențioasă? Nu, sunt suficient de blazată pentru astfel de lucruri.

Ea își scutură umerii, dându-și jos halatul.

– Bram, doar nu ai de gând cu adevărat să dormi aici, nu-i așa?

– Ba da.

El își privi ceasul.

– Însă nu chiar acum. Este abia nouă și jumătate.

El zâmbi ușor.

– Am de gând să găsesc o carte de citit în colțișorul acela care l-ai aranjat în ce-l de-al treilea dormitor, poate să mă uit puțin la televizor.

Bram o vârî sub pături, ale căror margini le băgă apoi strâns sub saltea.

– Mă asigur că focul din cămin este în regulă și sting luminile de la ușă. Vreau să verific și pomul tău de Crăciun, se pare că mai are nevoie de apă.

Ea căscă, ținându-și deja cu greu ochii deschiși.

– Este artificial.

– Hmmm, cu siguranță că l-au făcut să pară real!

El se aplecă, întinse mâna și o mângâie pe obrajii delicați, înroșiți, degetele lui savurând atingerea buclelor ei mătăsoase.

– Noapte bună, dragostea mea!

*
* *

Roxanne fu nevoită să verifice cu degetele siguranța cerceilor de aur din urechi, din cauza ochilor ei care refuzau să privească propria imegine din oglindă, concentrându-se în schimb asupra umbrelor reflectate de cearșafurile de pe pat. Nu era nici o îndoială, Bram dormise acolo. Fața de pernă de lângă ea purta urmele lăsate de capul lui, iar cearșafurile păstrau conturul și căldura trupului musculos al lui Bram.

Însă la ora șapte când sunase ceasul, bărbatul lipsea de acolo. Roxanne îl auzi trebăluind prin bucătărie, făcând gălăgie cu vasele, ceștile, tigăile și argintăria. Acum el stătea acolo, lăsând libere baia și dormitorul, pentru ca Roxanne să se poate folosi în voie de ele.

Ea împinse un sertar, căutând o curea neagră de piele și o eșarfă în culori pastelate pentru a și-o înfășura în jurul gâtu-

lui, potrivind-o la costumul de lână albastră. Eșarfa a fost ușor de descoperit, cureaua însă o găsi atârnând cu un capăt înafara valijoarei lui Bram, pe scaunul din dormitor.

El își scoase hainele moderne, lăsându-le într-o grămadă mare, potrivit rolului pe care-l aveau: lenjerie intimă, batiste, pulovere, două cămăși, blugi și două perechi de pantaloni mai largi și groși de iarnă. Un hala gros din catifea neagră, cu mâneci lungi, era aruncat pe spătarul scaunului, dar nu se vedea nici o pijama.

Roxanne începu să tremure, în ciuda căldurii puternice din cameră. Cum a putut să doarmă lângă un om complet dezbrăcat și să nu-și da seama de asta? Mai ales când acel bărbat era Abraham Tyler. „Abraham!" Vocea ei răgușiă șopti tandru numele lui, rostind ușor, ca într-o mângâiere, fără a se grăbi, fiecare silabă, dorindu-și ca el s-o fi mângâiat și dezmierdat.

Roxanne respiră adânc, își ascunse trăsăturile schimbate ale feței sub o mască profesională și se îndreptă spre bucătărie.

– Bună dimineața! Arăți strlucitor și bine odihnită.

El lăsă să alunece pe masă o farfurie cu pâine prăjită unsă cu unt.

– Se simtre vreun efect de la efortul cu datul zăpezii?

Ea înghiți o gură de suc de portocale.

– Nu, sunt obișnuită cu asta.

Ochii ei zăboviră mai mult decât era necesar pe spatele lui, găsind plăcere în privitul mușchilor care se încordau, ondulându-se pe sub puloverul neted, subțire, care-i venea atât de bine, băgat în niște pantaloni de catifea reiată.

– Nu sunt adepta unei mese copioase, dimineața!

– Îmi amintesc asta.

Bram îi trase scaunul.

– Doar suc, pâine prăjită și cafea.

– Poți folosi cu încredere mașina închiriată de mine ca să ajungi la birou; știu că a ta se află încă la garaj.

– Mulțumesc, dar eu am o înțelegere cu vecinul meu care locuiește pe partea cealaltă a străzii, explică Roxanne. Charlie lucrează într-un birou aflat în imediata apropiere a serviciului meu, în clădirea La Salle, așa că amândoi conducem alternativ și împărțim taxa pentru parcare.

Ea își adăugă zahăr și frișcă în băutura aromată.

– Eu îmi aduc mașina acasă noaptea și...

– Ce s-a întâmplat?

El se uită la Roxanne, pe deasupra feliei de pâine prăjită unsă cu gem de zmeură.

– Eu... eu tocmai mi-am amintit că am o întâlnire la o cină de afaceri în seara asta.

– În regulă, bine că mi-ai spus. Aveam de gând să te termin cu faimosul meu meniu pregătit dintr-un pui cu tăiței la caserolă, dar o să păstrez chestia asta pentru mâine...

El ezită.

– Dacă programul tău permite.

Roxanne nu observă nici o undă de ironie în tonul lui Bram, doar interes, iar ea se pomeni lansându-se în detalii privind întâlnirea de care pomenise.

– Cred că am menționat că, în afară de asta, am idee despre felul în care se poate extinde afacerea cu... „Salutări și Felicitări".

– Spune-mi.

– Ei bine...

Ea ezită un moment, apoi explică:

– Am înregistrat pe robotul telefonic răspunsuri pentru comenzi care pot fi recitate ore întregi, anunțuri speciale, nume alternative și numere, chestii din astea. Fiecare din ele ar fi destinat unei anumite firme, nefiind nici unu asemănător cu celălalt.

Ea se lăsă pe spate și așteptă reacția lui.

– Treaba asta e o lovitură strălucitoare! declară Bram. Trebuie să admit că preferabil pentru mine este mesajul înregistrat, însă ideea ta depășește nivelul ăsta și îmi scutește mie o groază de timp și bani cu informarea.

El turnă din nou cafea în ceașca din ceramică emailată.

– Întâlnirea din seara asta te va ajuta să pui bazele proiectului tău?

Ea ridică din umeri.

– Asta nu știu. Nu l-am întâlnit pe Emmet Lewis în persoană, am ținut legătuara cu el doar prin scrisori și am vorbit la telefon. Îi place ideea mea și mie îmi place faptul că vrea să fie un partener liniștit, dar vreau să-l întâlnesc și să-l aud ce-mi va spune când îi voi pune mai multe întrebări și-i voi spune de politica pe care o întrevăd.

– Ai o agerime înnăscută pentru afaceri, Roxy. Nu am nici o îndoială că vei lua decizia potrivită.

Ea își simți obrajii calzi din cauza complimentului primit.

– Ce... ce ai de gând să faci astăzi?

Bram își împături șervețelul în formă de evantai.

– Oh, m-am gândit să mai citesc ceva. Ai o frumoasă colecție de povestiri cu subiecte pline de mister și cărți polițiste care mă intrigă, și poate – zâmbi el – voi curăța candelabrul din sufragerie de pânzele de păianjen.

Roxanne ridică o sprânceană.

– Faci și geamurile?

– Fac o mulțime de lucruri, veni răspunsul lui ușor tărăgănat. Ți-amintești?

Roxanne avu un moment foarte dificil încercând să se rupă de hipnoza exercitată de privirea lui.

– Eu... eu cred că aud mașina lui Charlie.

Scaunul ei hârșâi zgomotos când alunecă pe linoleul alb.

– Ei, îți doresc o zi bună!

Era un comentariu stupid, dar asta a fost tot ce a putut să spună în timp ce termina de încheiat cele două rânduri de nasturi la haina groasă și își băgă picioarele încălțate deja cu ciorapii în ghetele de piele maro.

– Baftă la întâlnire!

Roxanne se aștepta la un sărut, dar nu obținu decât un simplu semn simbolic pentru victorie.

Semnificativ gest de la revedere, plin de dragoste, bombăni ea în timp ce se îndrepta spre mașina care o aștepta.

Bram stătea în ușa deschisă, privind până când aburii de la țeava de eșapament a mașinii se condensară în aerul rece de iarnă. Singurul plan pe care-l avea pentru ziua aceea era să doarmă – singurul lucru care fusese lăsat lao parte din meniul de noaptea trecută.

Era aproape miezul nopții când Roxanne se întoarse acasă. Îl găsi pe Bram în pat, cu un roman de Agatha Christie.

– „Miss Marple"?

El zâmbi.

– Mă tot gândesc că mătușa Mathilda ar fi putut face o treabă bună jucând rolul de scut protector.

Roxanne oftă și se așeză la capătul patului.

– Trebuia să fi rămas acasă cu tine și să formăm un menaj în trei împreună cu „Miss Marple".

Bram puse cartea cu fața în jos pe noptieră.

– Ce n-a mers bine, Roxy, masa sau întâlnirea?

– Șeful de la salonul IDS Orion nu putea pregăti o mâncare proastă.

Pe sub pături, ea simți piciorul lui mișcându-se aproape de coapsa ei.

Roxanne se întoarse spre el cu o expresie tristă.

– Emmett ar fi trebui să-și schimbe numele în Domnul Nevăstuică; a încercat să transforme întâlnirea de afaceri într-o întâlnire amoroasă.

– Oh! Ce s-a întâmplat?

Asprimea din glasul lui o încălzi.

– Nu știu exact – admise Roxanne, desfăcându-și cureaua de piele și trăgându-și eșarfa de la gât. Emmett Lewis cel real era cu totul altul decât cel din scrisori. Nu m-a luat nici pe mine, nici firma mea sau proiectul meu în serios.

Ea se ridică în picioare și se îndreptă spre ușile dulapului pentru a le deschise, în timp ce desfăcea nasturii de la jachetă și de la fustă.

– Am încercat să-l informez despre începuturile firmei „Felicitări și Salutări:, care datează, de fapt, din 1993, când a fost emisă prima telegramă cântată. Mesajele noastre speciale erau mai mult ca un fel de minispectacole asemănătoare celor de pe Broadway, toate foarte distractive și, în mod cert, mult mai ușor de ținut minte decât o felicitare sau un cadou.

Ea se dezbrăcă de jacheta de lână, făcu câțiva pași pentru a ieși din fustă și se întinse după cele mai apropiate umerașe.

Îmbrăcată doar cu un combinezon negru, Roxanne se întoarse.

– Când am completat formularul pentru solicitarea împrumutului la banca ta, m-ai tratat cu un respect profesional; n-ai făcut nici un fel de comentariu ironic sau ieftin.

Roxanne se lovi ușor cu mâna peste piept.

– Cred că dau o impresie de profund profesionalism!

– Știu că faci asta, fu de acord Bram.

Cu o fascinație crescândă, Bram privea numărul de striptease pe care Roxanne îl executa cu deosibită graie. Era total neatentă la ținuta mai mult decât ușoară pe care o afișa în fața lui.

Ea oftă și își scutură capul.

– La naiba, aș fi vrut să fi fost și tu acolo. Lewis a fost atât de fățarnic,d e abil, de... perid!

Ea tremură când bretelele de satin alunecară în jos de-a lungul

brațelor, iar furoul formă o grămăjoară întunecată la picioarele ei.

– El a avut câteva sugestii privind anumite cotări pentru mesaje.

Roxanne își scoase dresul.

– Cotări! Eram aproape terminată!

Se întoarse și intră în dulap pentru a-și lua cămașa de noapte.

– Ai dreptate!

Bram se lupta pentru a-și păstra respirația dezordonată.

– Omul acela este o adevărată nevăstuică, iar tu ai făcut foarte bine că ai scăpat de el.

Ochii lui mângâiară cu stăruință spatele ei, fesele catifelate și brațele zvelte care îl ațâțaseră, îl incitară, pentru un moment scurt, divin, un minut înainte ca veșmântul de flanel să acopere totul.

–Este într-adevăr ceva rușinos. Mi-a făcut o ofertă inacceptabilă.

Roxanne se cățără între perne.

– Acum trebuie să găsesc pe altcineva cu bani care să investească în afacerea asta.

Simțindu-se neobișnuit de fericit de reacția ei naturală, Bram stinse lumina și strecură un braț în jurul umerilor ei, trăgându-i capul aproape de pieptul lui.

– Roxy, sunt sigur că vei fi în stare să găsești pe cineava care să aprecieze afacerea și ideile tale. Întâmplător, eu cred că ești o persoană foarte inteligentă și talentată.

– Mutumesc.

Sub obrajii ei, Roxanne simți truul lui cald, puternic și încordat. Ea se strădui să pară cât mai detașată.

– Casa arată minunat, totul este lustruit și curățat, iar candelabrul lucește în întuneric!

– Mulțumesc, doamnă.

Mâna lui făcu un tur încet pste umerii ei, venind să i se odihnească pe ceafă.

– A fost distractiv, deși am fost singur.

Degete lui se jucau prin buclele ei moi, castanii.

– Asta a fost prima zi pe care am petrecut-o separat și mi-ai lipsit.

– Și... Și eu ți-am simțit lipsa, veni răspunsul ei sincer.

Ea își strecură picioarele mai aproape de ale lui, căutând o intimitate mai profundă.

– Mi s-a părut o zi foarte lungă.

Cu degetele de la picioare, ea îl atinse sugestiv pe Bram.

– Oh, dulceață, ce brută sunt!

Bram își retrase brațele.

– Ai nevoide somn, nu de vorbărie! spuse el și se retrase de lângă ea. Noaptea bună!

Roxanne se strâmbă, cu fața spre tavan. *Noapte bună!* Nu avea chiar atâta nevoi de somn. Strâmbătura ei se transformă în încruntare. Nu voia să doarmă.

Ce vrei? Ce ai nvoie? îi răsună în mite o voce interioară.

Roxanne își întoarse încet capul, trecând cu privirea peste conturul frunții lui Bram, prin întunericul adânc din cameră. Avea nevoie și îl dorea pe Abraham Tyler. Îi dusese dorul toată ziua și își dorise să stea de vorbă cu el, să aculte ideile lui înțelepte la orice oră din noapte, iar acum, chiar în acest moment, își dorea și îi lipsea teribil de mult că nu era ținută în brațe de el și că nu o săruta.

Nevoile ei, dorințele și frustrările ei reprezentau principalul motiv pentru care, în noaptea de miercuri, când venise în dormitor după ce făcuse o baie fierbinte, Roxanne purta doar o cămașă de noapte scurtă, din mătase, în locul cămășii ei obișnuite din flanel.

Capitolul 10

Uitând-se pe deasupra cărții „Cele mai urâte crime“, ochii albaștri ai lui Bram se deschiseră larg cu interes, dar se întoarseră veseli la bătrâna domnișoară Marple, până când tânăra domnișoară Murdoch făcu prima mișcare.

Nedescurajându-se, Roxanne încercă o altă tactică de provocare. Se ridică din pat, răsuflă adânc și exageră un oftat, întinzându-și brațele languros, astfel încât mătasea alunecă în jos și în sus pe corpul ei.

Fără a-și ridica ochii de pe carte, Bram o întrebă politicos:

– Ai spus ceva?

Buzele ei se îngustară.

– Nu.

Roxanne se hotărî să înceteze jocul de-a cocheta și să treacă la asaltul principal. Se strecură în cearșafurile albastre.

– Bram... murmură ea și își apropie corpul de trupul lui. Cât mai ai de gând să citești?

– Oh, îmi pare rău, dulceață.

El îndoi colțul de jos al paginii, azvârlind cartea pe noptieră și stinse lumina.

– Noapte bună, Roxy.

O atingere usturătoare îi arse pielea atunci când corpul lui se întoarse.

– Bram...

Vocea ei răgușiă murmura încet lângă urechea lui, în timp ce mâna ei ei se mișca ușor și sugestiv pe pieptul lui Bram, pentru a se așeza pe stomacul lui, descriind cu degetele rozalii mici cercuri senzuale în jurul buricului.

– Ce naiba crezi că faci?

Mârâitul lui nepoliticos și aspru o șocă.

– Păi, eu... eu...

Rxanne se blocă.

– Eu... eu... tocmai credeam că noi... am... s-ar putea... ăăă... ei bine...

– Nu mi-ai adresat mai mult de câteva cuvinte de când ai venit acasă de la servici și acum, *chestia asta!*

Bram îi dădu la o parte mâna de pe șoldul lui.

– Chiar așa, Roxanne! Și ai îndrăzneala să mă acuzi pe mine că te vreau numai pentru trupul tău!

El își întoarse capul.

– Ce sunt eu? Doar omul de serviciu gata oricând ai o nevoie urgentă?

Roxanne își smuci brațul, eliberându-l din mâna lui și se ridică.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Bram! Cum îndrăznești să faci o remarcă atât de crudă?

El aprinse lumina și se întinse înapoi pe pernele din pat.

– O fac foarte ușor.

Bram se străduia să-și stăpânească emoția din glas și să-și controleze trăsăturile feței.

– După tine, când eu te atig, nu este vorba de dragoste, respect și devotament. Să știi că nu vreau să-ți asaltez corpul. Vreau să te iubesc, să împărțim ceva special, ceva aproape spi-

ritual. Nu sunt mânat doar de voluptate, de dorință trupească!

– Voluptate!

Roxanne îi aruncă o privire urâtă peste umăr.

– Eu nu vreau doar voluptate! pronunță ea cu violență fiecare cuvânt.

– Oh, într-adevăr! Atunci ce făceai?

– Păi, eu... uh...

Picioarele ei se frământau neliniștite pe sub pături.

– Bram...

Roxanne se răsuci din nou spre el. Expresia feței ei era tristă; mâna ei mângâia umărul lui.

– N-am putea... n-aș putea doar să... Hei!

Ea clipi din ochi, uimită în timp ce el azvârli păturile și părăsi patul.

– Ce faci?

– Plec.

El merse spre scaun și își puse hainele cu viteza cu care se îmbracă un pompier.

– Pleci? își încreți ea fruntea. Pleci! spuse ea, ghemuindu-se. Tu... tu nu poți pleca așa, în mijlocul nopții!

– Cine spune?

– Eu spun!

Roxanne sări plină în picioare și încercă să-și mențină echilibrul pe saltea.

– La naiba, am crezut că mă iubești!

– Te iubesc.

Bram se uită în sus, spre ea, în timp ce-și băga cămașa roșie în pantaloni.

– Eu trăiesc sentimentul că împreună putem trece prin toate. Bune și rele.

Apoi începu să îndese hainele în valijoara cu care venise.

– Putem trăi în bogăție sau putem înfrunta sărăcia! spuse el, trăgând fermoarul la geantă, după care o puse pe podea și se

așează pe scaun pentru a-și pune șosetele și pantofii, continuând: Putem înfrunta boala și trăi împreună în sănătate. Sunt gata să fac un angajament pe viață. Dar de fiecare dată când spun că te iubesc, îmi arunci chestia asta în spate.

Bram se ridică în picioare și spuse:

– Cât crezi că mai pot suporta?

– Bram! strigă ea, sărind jos din pat. Hai să vorbim despre asta!

El trase adânc aer în piept.

– Nu cred. Am spus tot ceea ce am de gând să fac. Crezi sau nu, am mândria mea, Roxanne. Știu că nu voi în stare să te mai aud încă o dată spunând nu.

Bram își luă bagajul.

– Acum îmi dau seama că am fost atât de tare de cap încât să ignor sentimentele mele. Te iubesc suficient de mult ca să-ți respect dorințele. Măcar atât poți face și tu: să mă respecți suficient ca să nu încerci să mă folosești doar pentru satisfacția ta personală.

Bram făcu o pauză în dreptul ușii, după care adăugă:

– Lasă-mă să plec cu demnitate!

– Bram! Abraham Tyler, vino înapoi!

Roxanne sărin din pat și alegră după el.

– Bram, te rog, așteaptă! îi zise ea, apucându-l de mânecile hainei. Te rog!

Bram trebui să-și adune toată puterea interioară pentru a ignora vocea ei rugătoare și fața înlăcrimată.

– Îmi pare rău, Roxanne. Am crezut că pot iubi destul pentru amândoi, dar nu pot.

El o pornise cu degetul mare și arătătorul bărbia care-i tremura.

– Asta te privește și pe tine, puștoaico!

Roxanne se trezi deodată lovită de aerul rece înghețat de iarnă și apoi privi ișa închisă.

– Nici măcar nu mi-a dat un sărut de „la revedere“!

Bosumflându-se, buza ei inferioară i-o acoperi pe cea de sus, în timp ce se întoarse în sufragerie și se întoarse cu fața în jos pe canapea.

– Poate că este doar un coșmar! șopti ea încet, încercând să se consoleze. Poate că merg, vorbesc și gem în somn.

Dar, în tăcerea nopții, ea auzi zgomotul motorului de la mașină, urmat apoi de lumina farurilor care străpungeau întunericul nopții și atunci știu că nu era un vis, ci doar o realitate cumplită.

Legănându-și bărbia pe brațul canapelei, Roxanne se uita la umbrele din cameră încercând să reconstituie exact ceea ce se întâmplase și să vadă unde greșise. Bram avusese dreptate când a spus că ea fusese tăcută toată seara, dar asta se întâmplase pentru că se gândise la el și la ea.

La drept vorbind, fu silită să recunoască că gândurile ei erau concentrate doar pe iubire. În realitate, acest sentiment fusese obiectivul ei pentru noaptea aceea și anume să-i arate lui Abraham Tyler doar cât de mult îl iubea, să-i arate, să-i spună și să facă dragoste cu el, într-un fel dulce, minunat și plin de pasiune.

– A încetat vreodată acest bărbat cu supozițiile lui și a încercat oară să se gândească cât de dificil ar putea fi pentru mine să admit să am greșit? Că te-ai putea îndrăgosti de cineva în trei zile?

Roxanne gemu.

– Trei zile! Atât i-ar trebui lui Abraham Tyler să mă demoleze complet, să se bage pe sub pieleea mea atât de...

Ea oftă din nou și se forță să spună adevărul.

– M-a distrus în așa fel, încât să nu mai pot iubi alt bărbat decât pe el! Ce abilitatea diavolească!

Roxanne se ridică.

– Afurisitul! a aplicat aceeași tactică și în ajunul Anului Nou! spuse ea furioasă, lovind cu pumnul în pernă.

– Avans, mișcări în plus, și retragere bruscă.

Ea lovi din nou perna.

– Ce nervi trebuie să aibă! Dacă el crede că asta va fi un model pentru restul vieții noastre în comun, probabil că este nebun!

Roxanne zâmbi și chicoti fericită.

– În fine, s-ar putea să nu fie chiar așa nebun! Eu sunt cea nebună! Eu sunt cea care stau aici vorbind de una singură.

Roxanne bătea darabana cu degetele pe coapsă.

– Poate că Abraham Tyler ar trebui să înceapă să vorbească cu sine însuși și să se îngrijoreze un pic, își spuse ea cu ochii strălucind de încântare. Noi, femeile din zodia Fecioarei, nu suntem totdeauna mature și responsabile; câteodată, putem deveni chiar prefăcute sau complicate.

*
* *

Într-o zi de vineri, la ora șase după-masă, exact după o săptămână de la întâlnirea ei cu Abraham Tyer, Roxanne cobora geamul de la propria sa mașină pentru a vorbi cu gardianul ce asigura paza la complexul „Șoimul“ din Edina. Ea ezită puțin înainte de a aăuga:

– Eu... eu am o surpriză aniversară, așa că vă rog să mă anunțați!

– N-ar avea nici o importanță dacă a-ș face-o sau nu – răspunse omul, verificând cu degetele înmănușate registrul – fiindcă domnul Tyler a plecat.

– A plecat! se auzi răspunsul amărât al Roxannei, asemeni unui ecou. Cum adică, a plecat? Unde a plecat?

Gardianul se apropie de fereastră, neliniștit și dornic de a absorbi un pic de aer cald de la radiatorul din mașină.

– Domnul Tyler a plecat în vacanță. Am dispoziție din partea lui să-i rețin corespondența și să-i adun mesajele. Doriți să lăsați un mesaj?

– Nu.

Roxanne pufni și spuse un „noapte bună“ politicos. Îi trebuiră trei încercări pentru a negocia trecerea de cea de-a treia linie de acces spre bulevard și spre drumul internațional.

A lecat! În minte ei acest cuvânt se reverbă atât de puternic, încât, până la urmă, corpul începu să-i tremure.

– Dacă n-aș fi fost atât de încăpățânată! Dacă n-aș fi încercat să mă joc cu chestiile astea! Dacă m-aș fi urcat în mașină miercuri noaptea și l-aș fi urmărit pentru a-i spune că-l iubesc, atunci n-ar fi plecat!

Lacrimile se rostogoleau pe obrajii Roxanei, ajungându-i pe colțurile gurii.

– Bram ar fi acum aici, cu mine, chiar acolo unde îi este locul!

Douăzeci de minute mai târziu când ajunse oe șosea, Roxane se agăță de o altă idee. Va merge la St. Croix pentru a-l găsi. Cât de dificil ar putea fi, doar insula nu era chiar atât de mare!

În viteză, Roxanne coborî repede din mașină, îndreptându-se spre casă. Va suna agenția de voiaj și va rezerva un loc pentru prima cursă de mâine dimineață. Până mâine noapte, Abraham Tyler nu va mai avea nici o îndoială cât de mult îl iubea Roxanne Murdoch. Cum ar fi putut un bărbat să se îndoiască de o femeie care zburase jumătate din globul pământesc doar ca să-i spună cât îl iubește?

Ea deschise ușa de la verandă, scutură bine ghetele de zăpadă și merse împleticindu-se spre sufragerie. O cutie albă, uriașă, purtând ștampila „a se livra în condiții speciale“ o făcu pe Roxanne să iasă din atitudinea ei apatică.

Se învârti în jurul pachetului înalt de doi metri, un surâs

fericit arcuindu-i buzele. Surâsul se lungi și mai mult când observă focul arzând vesel în vatră și o găleată plină-ochi cu gheață în care se dihnea o sticlă de șampanie; iar pe masa de stejar se aflau două pahare de cristal.

Roxanne se așeză pe canapea, își scoase cu eleganță de pe ea haina de blană și așteptă. După câteva minute auzi un ciocănit venind dinăuntrul cutiei și un ghiont lovi panglica înnodată de desupra cutiei.

– Un om se poate sufoca aici!

Ochii ei căprui prviră cu interes fața zâmbitoare a lui Bram, înainte de a realiza că restul corpului bărbatului din fața sa era comlet gol.

– Nu porți chiar așa de multe haine să te sufoci!

– Ai observat, nu-i așa?

Ea își drese glasul, în timp ce ochii îi alunecau în jos, pe talia lui.

– De fapt, devine din ce în ce mai evident!

Bram își încrucișă brațele peste piept.

– Am ajuns la concluzia că era de fapt mai bine să devin ținta intențiilor tale voluptoase, decât să stau fără tine. Așa că, iată-mă!

Cu un oftat, Bram își desfăcu brațele.

– Fă ce vrei cu mine!

– Nu este bine, domnule Tyler! spuse Roxanne, clipind din ochi.

– Hei!

Bram împinse la o parte resturile cutiei dărâmate și se ridică în genunchi, aproape de ea.

– Ce vrei să spui, ce anume nu este bine? o întrebă el, apucând-o de încheietura mâinii. A fost destul de bine cu douăzeci și patru de ore în urmă.

– Nici atunci n-a fost destul de bine! replică Roxanne. Dacă n-ai fi fost atât de detept, domnule Tyler, ai fi aflat cu douăzeci și patru de ore în urmă că nu eram intersată doar de corpul tău.

În timp ce spunea cuvintele astea, Roxanne își plimba mâna pe pieptul lui.

– Deși este cel mai grozav și cel mai impresionant trup de bărbat pe care am avut privilegiul să-l privesc!

– Serios? răspunse Bram tărăgănat. În cazul acesta îmi voi folosi corpul grozav și teribil de impresionant ca să te fac să spui mai multe.

Bram o împinse pe spate, peste perne, și se aruncă și el lângă ea.

– Ai de gând să vorbești, domnișoară Murdoch?

– Sunt alte lucruri pe care aș prefera să le fac.

Degetele ei se opriră cu exploratul acolo unde rămăseseră data trecută, mai jos de stomacul lui Bram, replicându-i:

– Însă, de vreme ce insiști să vorbim...

Nasul obraznic al Roxannei îl mângâie pe cel al lui Bram.

– Te iubesc Abraham Tyler, inclusiv nasul tău modest, dar plin de vitalitate.

Vocea lui veselă, ironică, de mai înainte, deveni acum serioasă.

– Când ai avut relația asta?

– În ajunul Anului Nou, se confesă ea. Dar că i-a trebuit ceva mai mult creierului meu, de altfel responsabil, matur și practic, ca să recunoască treaba asta.

Roxanne îl sărută pe buza de jos.

– Nu te căutam în mod special, dar se pare că m-ai găsit oricum.

Voi admite că am fost tulburată, speriată și neliniștită, dar am știut că trebuia să te fi iubit, altfel nu s-ar fi întâmplat nimic nici în noapta aceea nici altă dată.

– Nimic?

– Absolut nimic.

Bram râse și o îmbrățișă cu putere.

– Vezi, am avut dreptate tot timpul.

Ea se strâmbă într-un fel drăgălaș la el.

– Nu trebuie să te lauzi chiar așa. Tu ai fost cel care ai încheiat treaba aici,noaptea trecută! îi reaminti ea cu satisfacție.

– Așa a fost.

Buzele lui sărutară aproape de ureche.

– Însă Jenkins, agentul de pază, a sunat la acest număr cu puțin timp în urmă și a spus că, într-adevăr, domnișoara Murdoch apăruse.

– Ce figură ești!

Roxanne strânse și mai mult brațul în jurul gâtului lui Bram.

– Cum puteai să știi că voi apărea în locul acela, pe terenul tău, practic?

– Asistenta ta, deosebit de capabilă, domnișoara Suzanne Kendall, cu care de altfel, este o încântare să vorbești, îi raportă el cu un glas leneș. I-am spus că am o problemă în ceea ce privește modul de a discuta cu teribil de iritata domnișoară Murdoch, iar ea mi-a spus că, de obicei, domnișoara Murdoch era neobișnuit de frustrată și blândă, în același timp, câteodată veselă, alteori repezită, iar joi a sunat ca să-mi spună că avea de gând să meargă la cumpărături și să-și ia niște lenjerie de corp și că, probabil, nu s-ar fi întors cel puțin o săptămână.

Roxanne oftă.

– Va trebui să-i măresc salariul Suzannei.

– Ai adus toată acea lenjerie cu tine, la locul unde lucrez eu?

– Tot ce am adus se află pe sub haina asta.

– Hmm...

Bram desfăcu cei trei nasturi și își strecură mâna înăuntru.

– Tot ce simt ești tu.

Ochii căprui zâmbeau privind țintă în lumina celor albaștri.

– Asta era tot ceea ce ai fi obținut. Pe mine, întreagă. Pe mine, de fapt, pe cea pe care nimeni nu a mai avut-o în acest fel înainte.

– Pot să mă descurc cu treaba asta.

– Pentru totdeauna?

– Și mai mult decât atât! promise el.

Gura lui se uni cu a ei, pecetluind astfel promisiunea pentru toată viața.

– A trecut atâta timp de când te-am sărutat ultima oară, Roxy!

Limba lui se insinuă cu blândețe pe lângă a ei, dornică din nou de a simți dulceața gurii ei.

– Ești atât de gustoasă!

Amândouă mâinile lui Bram își croiră drum pe sub haina ei.

– Te simt ca pe o mătase fierbinte.

El îi cuprinse drăgăstos sânii cu palmele, savurând pielea lor catifelată, în timp ce degetele îi mângâiau sfârcurile deja excitate.

Geamătul încet de satisfacție al Roxannei se transformă într-o nevoie urgentă.

– Potrivit „Manualului de Capătâi al Astrologiei Universale", întâlnirile mele favorite au avut loc într-un birou.

Mâna ei călători mai departe în jos, spre pelvisul lui Bram, mângâindu-l cu blândețe și incitându-l, făcând să-i crească și mai mult dorința.

– Lucru pe care deja l-am făcut pe o haină de blană, în fața unui foc...

Unghiile ei desenau linii ondulate pe interiorul coapsei lui.

– ... lucruri care amândouă se întâmplă să fie la dispoziția noastră.

Gura lui flămândă se ridică de pe sânul ei.

– Sună perfect. Lasă-mă doar să...

Ea îl opri atunci când încercă să se miște.

– Am fost la tine la birou deja pregătită pentru noaptea asta.

Bram o sărută pe gură, apoi delicat pe sfârcuri.

– Nu mai pot aștepta să te simt înlănțuită în jurul meu!

– Atunci nu aștepta!

Mâinile ei îi cuprinseră fața.

– Te iubesc extraordinar de mult, domnule Tyler!

Cu o singură mișcare, dintr-o răsuflare, Bram făcu să se unească trupurile lor într-o comuniune deplină.

– Te iubesc profund, domnișoară Murdoch!

În dormitorul mătușii Mathilda cele două pene mari de struț, colorate în ros, căzură de pe perete, într-o aprobare mută.

Sfârșit